

Daniel Andersen's

DET FANTASTISKE
EVENTYR

UDEN SLUTNING

***Det Fantastiske Eventyr
Uden Slutning***

er skrevet af
Daniel Andersen

i perioden
januar 2002 – juli 2003

med ordene
***Man skal huske også sommetider
at lade drømmene leve
mens man er vågen
i tankerne***

© Daniel Andersen 2002-2003

FORORD

En note til den voksne læser

For læseren af denne historie; for den læser, som har bidt mærke i de dybsindige ord som står skrevet et sted på Visdommens Bjerg i en fjern, fjern verden, hvori læseren snart begiver sig ind; for den læser, som således husker sommetider at lade drømmene leve mens vedkommende er vågen; for denne læser gøres hermed opmærksom på, at denne historie er opdigtet. Ikke blot er den opdigtet, men visse personer vil måske oven i købet påstå usandsynlig.

Alligevel er det forfatterens største ønske, at når førnævnte læser begiver sig ind i det fantastiske eventyr som følger på de næste mange sider, at hvert eneste ord på disse sider efterhånden som de læses igennem, vil forekomme denne læser ligeså virkelige som det papir, hvorpå de står skrevet. For først når dette sker, har forfatteren opnået sit egentlige mål; først når læseren kan slippe fantasien løs og leve sig ind i historien, er forfatteren helt tilfreds med sit værk.

Hvis læseren, som lige nu sidder med denne historie i sine hænder, af skæbnen er så heldig at være begunstiget som tidligere omtalte læser, ønskes denne blot god fornøjelse på sin færd gennem eventyret, men hvis læseren er knap så begunstiget, opfordres denne indtrængende af forfatteren til trygt at løsne op for de lænker, som i al for lang tid har holdt fantasien fangen, og dermed forhåbentlig alligevel lade sig forføre af eventyret.

Daniel Andersen
Juli, 2003

PROLOG

En uventet start på ferien

Klokken ringede samtidig med, at dansklæreren gav dem fri, men tilsyneladende kunne ingen andre end Frederik høre den for det spektakel der opstod i lokalet.

Endelig blev det sommerferie og det var slet ikke til at forstå, for de sidste mange uger havde for Frederik følt som flere år. Nu da ferien omsider var så nær, havde han nemlig slet ikke kunne tage sig sammen til at lave sine lektier. Derfor havde han også flere gange modstræbende måtte aflevere en seddel til sine forældre, hvori lærerne gjorde opmærksom på hans manglende deltagelse i timerne.

Dog var der en af lærerne som tværtimod syntes, at Frederik pludselig var vågnet op i timerne, og det var deres ellers så kedelige geografi- og historielærer. De sidste par uger havde han nemlig valgt at fortælle dem alt om Dr. Livingstone's fantastiske og farefulde rejse tværs gennem Afrika i det forrige århundrede, og det var virkelig noget som appellerede til Frederiks fantasi.

Frederik samlede bøgerne sammen, kom dem i skoletasken og forlod klasseværelset i sådan en fart, at man skulle tro at han hvert øjeblik frygtede, at deres strenge dansklærer skulle ombestemme sig. Selvom det var sidste skoledag før sommerferien, havde han nemlig, under højlydte protester fra eleverne, insisteret på, at de skulle have normal undervisning. Af den grund jublede alle i klassen også ekstra meget, da de omsider fik fri, og selv dansklæreren smilede en lille smule, da han sagde: »Husk nu at lave jeres lektier til efter ferien!«

Frederik forlod med syvmileskridt skolegården og passede den befærdede vej, hvor skolepatruljen hver dag holdt

vagt. Dog ænsede han ingen af delene, for i tankerne gennemgik han nemlig fra en ende af alle de ting, han skulle foretage sig i ferien.

Da han rundede hjørnet af vejen og fik øje på sit hjem, sagtnede han dog pludselig farten og stoppede til sidst helt op på det sted, hvor vejen krydsede en lille brusende å og hvor der var bygget en lille bro. Han stod ubevægelig i et kort stykke tid med sammenpressede hænder, mens hans ansigtsfarve skiftede faretruende mellem en ildrød og en dødbleg kulør. Han stirrede ufravendt på en lille rød bil, som stod parkeret halvt oppe på fortovet lige uden for naboens hus.

Da det rigtigt gik op for ham hvem bilen tilhørte, bed han sig selv i læben af ærgrelse og slog sig selv i panden; i sin iver efter at planlægge sommerferien havde han desværre lykkeligt glemt, at han sammen med sine forældre allerede næste morgen skulle på en uges ferie med deres nabo.

Han vendte sig om og lænede sig op af gelænderet, mens han med hovedet støttet i hænderne betragtede det skummende og rasende vand i åen.

Alle hans planer for hele den første uge af sommerferien var med ét ødelagte, og han havde ellers planlagt så mange spændende ting, han skulle foretage sig. Han havde først og fremmest glædet sig sådan til allerede næste morgen, at skulle gå på opdagelse i de store skove og det langstrakte hede-landskab, som omgav den lille landsby, hvori han boede. Han ville gøre præcis ligesom Dr. Livingstone, som de havde lært om i skolen, og som straks var blevet et forbillede for ham; han ville tage af sted tidligt om morgenen med en stor oppakning på ryggen og først komme hjem sent om aftenen, efter at have udforsket det for ham uopdagede terræn. Men nu måtte han altså vente i en hel lang uge endnu, som han vidste ville komme til at føles som to lange år i stedet.

Han samlede en sten op fra vejen og kastede den hårdt ned i vandet, som den ramte med et hult *blub*, hvorefter den forsvandt lige så pludseligt, som hans egne planer var forsvundet ved synet af naboens røde bil.

Og dog var det ikke det værste; han var nemlig i det samme kommet i tanke om naboens utålelige datter, Josephine, som jo selvsagt skulle med på turen. Han knyttede hænderne i raseri, for nu var selv den tur ødelagt.

Frederik og Josephine havde kendt hinanden siden de var helt små, men havde aldrig kunne fordrage hinanden. Frederik syntes, at Josephine var forkælet og vigtig, og Josephine derimod syntes, at Frederik var en kedelig dagdrømmer. De havde da også mangan en gang været oppe at skændes, og da de var yngre havde de såmænd også sommetider taget et par heftige slåskampe, akkurat som to små slagsbrødre. Med alderen var deres skænderier dog stoppet og i stedet taget form af gentagne spydigheder overfor hinanden, når de tilfældigvis mødtes.

Men hvis Frederik skulle være helt ærlig, så kunne han nu egentligt godt lide Josephine; i hvert fald lidt. Det var bare så pokkers svært, for han kunne aldrig drømme om, at lade hende vide det, for så ville hun bare håne ham på sin sædvanlige vigtige måde, og det havde han for megen stolthed til. Han vidste ikke, om Josephine tænkte på samme måde, men det virkede i hvert fald ikke sådan, for når han gik forbi hende oppe i skolen, kunne han se, at hun fik hendes veninder til at grine af ham.

Omsider tog Frederik sig sammen og begyndte med tunge og nu langsomme skridt at gå i retning af huset og den røde bil, som han i sit stille sind ønskede ville punktere på alle fire hjul inden næste morgen. Men hvor nødig han end ville det, måtte han desværre indse at der ingen vej var udenom;

han skulle med.

»Nå, hej Frederik! Så er det endelig sommerferie!« råbte moderen ude fra badeværelset, da Frederik trådte ind af døren. »Det er godt nok dejligt, synes du ikke?«

Frederik smed skoletasken ind på værelset og satte sig ned på gulvet for at tage skoene af.

»Tja, det er jo som man ser på det!« svarede han en anelse tvært. »For resten, behøves jeg at tage med i morgen?«

Moderen stak hovedet frem fra dørkarmen og smilede til Frederik, som modstræbende selv begyndte at smile; hun havde bundet et stort, rødt håndklæde omkring håret og smurt ansigtet ind i en brun creme, som fik hende til at ligne en person fra det fjerne østen.

»Selvfølgelig skal du da med! Det bliver rigtigt hyggeligt og du husker jo nok, at Josephine også skal med, og I plejer da at have det så rart sammen!«

Moderen vidste udmærket godt, at Frederik ville være i dårligt humør når han kom hjem, fordi han ikke ville med på turen, og var derfor forberedt; det var det samme hvert eneste år og hun vidste også godt, at det plejede at være kedeligt for ham, men da det nu engang var blevet en tradition, syntes hun, at han skulle med.

»Ja ja, jeg skal nok tage med!« svarede han opgivende. »Det er bare det, at jeg havde lagt så mange planer for de næste par dage. Jeg havde jo sådan glædet mig til, at gå på opdagelse i...«

»Jamen Frederik!« afbrød moderen ham og lo, mens hun blinkede med det ene øje. »Har du helt glemt, at vi i år jo netop har valgt at tage på ferie et afsides sted, hvor der er rigeligt med muligheder for at gå på opdagelse? Nej, du kommer bestemt ikke til at kede dig!«

»Hvor er det da henne?« spurgte Frederik og formåede ikke at skjule sin nysgerrighed, selvom han stadigvæk forsøgte at spille en smule tvær.

Moderen trak hovedet ind i badeværelset og begyndte igen at gøre sig i stand; nu da det var lykket hende at få Frederik i godt humør, kunne hun godt tillade sig at drille ham lidt.

»Vi har lejet et sommerhus lige ud til stranden, så vi kan ligge og tage sol hele dagen lang.«

Frederiks ansigtsfarve skiftede igen til en faretruende rød kulør. Alligevel fortsatte moderen hastigt i en drillende tone.

»Men der skulle efter sigende være gået et sørøverskib på grund, og efter hvad sagnet fortæller, så...«

»Mor!« udbrød Frederik og vidste ikke, om han skulle le eller græde. »Det kan du altså ikke være bekendt!«

»Nej, jeg driller da også bare, dit lille fjols! Vi har lejet en virkelig pæn og hyggelig lille hytte langt ude på landet i udkanten af en stor skov. Vi har snakket med skovfogeden og han har forsikret os om, at der vil være en masse spændende opdagelser at gøre i skoven for en lille eventyrer som dig.«

»Åh, tak mor!« råbte han glad og løb ind på sit værelse for at pakke.

Moderen lukkede tilfreds døren til badeværelset igen; nu var ferien måske alligevel reddet.

Efter en lang og søvnløs nat, hvor Frederik gang på gang gennemgik de ting han skulle huske, begav de sig tøffende af sted i deres gamle gule Citroën, forfulgt af naboens lille røde Fiat. Frederik smilede ved synet; tilsammen udgjorde de to biler et sjældent syn, som man normalt skulle på museum for at se.

Tre timer efter feriens start, drejede de to prustende biler ud fra landevejen og begav sig ad en smal grusvej de sidste

par kilometer hen mod hytten.

Frederik iagttog nøje landskabet og indprentede sig alle detaljerne, som en rigtigt opdagelsesrejsende ville gøre det. Specielt holdt han øje med steder, som ville være spændende at udforske nærmere.

På deres højre side var der så langt øjet rakte et pragtfuldt hedelandskab, hvor lyngen på majestætisk vis udbredte sin grønbrune farve over de utallige små bakker, mens de gule siv derimod kæmpede en indbyrdes kamp om at nå højest op i vejret i de mange lumske vandhuller. Hist og her stod nogle ensomme træer og soled sine grønne blade, som vinkede til Frederik i den milde sommervind.

Til venstre for dem var der en tyndt bevokset nåleskov, hvoraf de yderste af træerne rakte deres grønne bladpragt, som bestod af små tætsiddende stikkende nåle, næsten helt ud til grusvejen. Skovbunden var overalt overgroet af et jævnt tæppe af grøn mos, kun nogle få steder afbrudt af smalle dyrestier, som formede et uoverskueligt netværk af krydsende veje.

Nu og da kunne Frederik skimte en lysning inde i skoven, hvor den ellers meget ensidige skov blev forvandlet til et stykke fladt, græsbesået terræn.

Mens han sad og betragtede en sådan lysning i skoven, fik han pludselig øje på noget, som lignede en lille bjælkehytte, godt gemt af vejen inde bag træerne. Han drejede nysgerrigt hovedet i takt med, at bilen fjernede sig fra stedet. Da hytten var helt ude af syne, memorerede han hurtigt stedet, så han kunne finde det igen.

»Så er vi ved at være der!« sagde faderen samtidig. »Hytten skulle ligge lidt længere fremme for enden af vejen.«

»Ja, minsandten! Der er den jo!« udbrød moderen. » Næh, hvor er den nydelig! Har du set, Frederik?«

»Hvad? Nå, ja, den er da fin!« svarede han fraværende.
»Men mor, ved du om skovfogeden bor her i nærheden?«

»Tja, han sagde vist nok, at han boede inde i den lille landsbyen, som ligger ikke langt herfra. Hvorfor kommer du lige i tanker om det nu?«

»Nå, ikke rigtigt for noget! Det slog mig bare!«

I det samme standsede bilen foran hytten og de steg alle sammen ud og betragtede hytten.

Bjælkehytten var placeret i en lille indhugning i skoven og så helt ny ud. På frontsiden, som hver aften blev oplyst af den nedadgående sols funklende stråler, var en lille veranda med en bred træbænk op mod muren, og et halvtag til at beskytte mod regnen. Ved siden af denne bænk sås døren ind til selve hytten og endnu igen ved siden af døren sås et lille vindue med skodderne slået for.

Et par og tyve meter fra hytten, inde mellem nogle fritstående træer, fik Frederik øje på endnu en lille bjælkehytte, dog kun et par meter bred. Han spekulerede et øjeblik på, hvad den mon skulle bruges til, men fik svaret, da der i det samme hørtes en bildør smække og Josephines højlydte klagen overdøvede selv fuglenes højlydte kvidren.

»Jeg nægter at bruge det toilet derhenne, at I bare ved det! Sig mig, tror I, vi lever i stenalderen?«

Josephine var ildrød i hovedet af vrede og stirrede arrigt omkring sig for at se, om nogen turde modsige hende.

»Og hvem skal tømme det, om jeg må spørge?« fortsatte hun, da ingen svarede. »Ja, mig får I i hvert fald ikke til det!« Frederiks fader rømmede sig.

»Ja, jeg foreslår at vi skiftes. Jeg skal nok tage den første tørn og så kan du jo tage...«

Frederik var allerede gået ind i hytten og hørte ikke længere efter, hvad der blev sagt. Han havde fundet det første

det bedste værelse og sad nu og tømte sine to store tasker på trægulvet, som dog var belagt med et smukt tykt og uldent tæppe.

Da det hele var tømt ud over gulvet, begyndte han at gennemgå det hele fra en ende af, mens han sorterede det fra, som han ville få brug for på sin første ekspedition; en lomme-lygte, en ny pakke med kridt i forskellige farver, en halvfuld tændstikæske, en lang tynd snor, som på trods af tykkelsen havde en forrygende bæreevne, en pakke med plaster og bandage, og en række andre småting, som Frederik syntes var uundværlige.

Alt dette blev pakket ned i en praktisk rygsæk, som han havde fået i julegave sidste vinter. Nu manglede han bare mad til turen.

Han gik derfor ud i køkkenet og rodede rundt i de papkasser, som familierne havde medbragt al maden i, for at finde noget han kunne tage med.

I det samme kom Josephine ind af døren; hun var, efter hvad Frederik kunne bedømme, i et farligt humør, og han tænkte ved sig selv, at det nok var bedst at holde lav profil.

Derfor skyndte han sig at snuppe en pakke kiks og et par frugter, som han hurtigt smed ned i rygsækken. Vel vidende, at Josephine stod og holdt øje med ham, forlod han køkkenet og gik igen ind på værelset for at se, om han nu også havde husket alt.

I mellemtiden var Josephine listet ind i værelset.

»Hvad laver du, om jeg må spørge?« spurgte hun tvært.

»Ikke noget!«

»Nå ikke? Hvad er så det du har gemt i rygsækken?«

Frederik betænkte sig et øjeblik før han svarede.

»Jeg har faktisk tænkt mig, at se mig lidt omkring i skoven, hvor jeg er fri for nysgerrige og påtrængende personer.«

Han kiggede ned på gulvet, bange for at se hende i øjnene, men dog smilende ved sig selv.

»Hvad har du da at skjule?« vedblev hun og gik et par skridt nærmere.

»Ingenting! Men nu bliver jeg desværre nødt til at gå. Vi ses senere!« sagde han, rejste sig og gik tæt forbi Josephine, som ikke flyttede sig for ham.

Udenfor den lille træhytte var forældrene i fuld gang med at tømme bilerne for hvad de hver især havde medbragt af nødvendige ting og sager.

Idet Frederik nærmede sig, stak faderen hovedet ud af bagagerummet på bilen.

»Frederik! Hvor belejligt! Hjælper du ikke lige til?«

»Næh, jeg kom nu bare for at sige, at jeg lige tager en tur ud i skoven og ser mig lidt omkring. Men jeg kommer snart hjem igen.«

»Jamen, vi havde jo ellers planlagt...« begyndte han, men moderen afbrød ham.

»Stik du da bare af sted med dig, Frederik. Men sørg nu alligevel for, at være hjemme til aftenmaden. God tur!«

Frederik sagde pænt farvel og begav sig halvt løbende ned af den lille grusvej, hvoraf de var kommet. Hvis han havde kigget tilbage, ville han have opdaget, at Josephine stod inde i døråbningen og holdt skarpt øje med ham, men uvidende om dette, forsvandt han hurtigt af syne bag de store nåletræer.

Solen skinnede fra en skyfri himmel og det tørre støv fra grusvejen hvirvlede op i luften bag ham. Højt oppe over heden sås to musvåger, som kredsede i store cirkler på jagt efter bytte, mens de udsendte deres karakteristiske skingre skrig. Fra skoven hørtes de utallige småfugles kvidren, som tilsammen med vindens blide rusken i træerne kunne få selv den mest tunghjertede person i godt humør.

Efter et par minutters rask gang genkendte Frederik det sted, hvor han havde fået øje på hytten fra bilen. Han gik lidt frem og tilbage på vejen og spejdede efter hytten, som var godt gemt inde bag de store træer.

Da han fik øje på den, kastede han et hurtigt blik ned langs vejen og trådte derefter ind mellem træerne.

Han stod et øjeblik stille og lyttede, men kunne ikke høre andet end de mange sære lyde fra naturen. Derfor listede han sig langsomt længere ind i skoven og kom hurtigt tættere på hytten, som var målet for ekspeditionen. Han var hele tiden på vagt og dukkede sig ved den mindste lyd.

Da han kort efter nåede lysningen, hvor væksten af træerne ophørte, satte han sig på hug bag et træ i udkanten og iagttog interesseret den lille hytte.

Hytten mindede meget om den, hvorfra han selv lige var kommet, men denne var dog lidt mindre. Desuden antog Frederik, at denne hytte var en hel del ældre, idet taget var dækket med et ujævnt lag grønt mos; dette virkede, bemærkede han ved sig selv, som en glimrende kamuflering og var tillige med til at øge hele den mystik, der var omkring den.

Frederik lagde med det samme mærke til, at skodderne var slået for vinduerne og at der ikke kom røg op af skorstenen; intet tydede altså på, at der var - eller for nyligt havde været - mennesker.

Derfor rejste han sig igen op og gik beslutsomt hen til hytten. For en sikkerheds skyld gik han lige en runde omkring huset, men fandt stadigvæk intet.

Han gik nu hen mod døren og skulle lige til at tage fat i dørhåndtaget, da han med ét stivnede og stod som naglet til jorden af rædsel; den tydelige skygge af et menneske havde pludseligt formet sig på væggen, lige ved siden af døren.

Frederiks blod frøs til is, da han så skyggen løfte armen

truende over sit hoved. Selvom han desperat prøvede på at vende sig om, lystrede hans lemmer ham ikke; i stedet lukkede han ufrivilligt øjnene, som et sidste barnligt forsøg på at undslippe.

»Dr. Livingstone, formoder jeg?« sagde en skinger stemme, som Frederik kun kendte alt for godt.

En høj latter brød i det samme løs fra den person, som jo selvfølgelig ikke var andre end Josephine.

Frederik åbnede straks øjnene og blodet, som før var koldt som is, begyndte nu i stedet at koge i hans årer. Han vendte sig om med lynende øjne, som med det samme faldt på sin evindelige plageånd.

»Din... Din...« fremstammede han med sammenbidte tænder, men kunne ikke forme en forståelig sætning, ude af sig selv af vrede, som han var.

»Ha ha! Dit store fjols! Hvordan kunne du dog undgå at få øje på mig?« grinede Josephine. »Jeg har jo fulgt efter dig hele vejen!«

»Du har altså bare at holde dig væk, når jeg siger, at jeg vil være alene!« svarede Frederik sammenbidt.

»Ja ja, men lad os nu se, hvad der gemmer sig inde i hytten. Du har jo sikret dig, at der ikke er nogen derinde, så jeg i hvert fald!«

Hun lod handling følge ord og gik ligegyldigt forbi Frederik, tog fat i dørhåndtaget og åbnede med en hurtig bevægelse døren op på vid gab.

»Stop lige et øjeblik, Josephine. Synes du slet ikke det er pudsigt, at døren ikke er låst?« spurgte Frederik, men Josephine var allerede inde i hytten.

Frederik betænkte sig et kort sekund, men fulgte så modstræbende efter. Han lod døren stå åben, da solens lys var det eneste, som oplyste det lille rum, idet skodderne som be-

kendt var slået for vinduerne.

De to eventyrer så sig nysgerrigt omkring i den lille bjælkehytte. Foruden en lille træbriks, som øjensynligt tjente som soveplads, var der et lille spisebord, hvorpå der lå en stor gammel bog, og en hyggelig kamin, som skulle varme rummet op. En lille bunke brænde var til det formål stablet op i et ledigt hjørne af hytten.

Josephines interesse blev hurtigt vakt for bogen, som var den eneste genstand på bordet. Den var åbnet på en af de første sider, men et hurtigt øjekast afslørede, at der kun stod noget skrevet på den øverste halvdel af venstre side; resten af papiret var blankt.

Frederiks interesse faldt derimod for noget så umiddelbart banalt som kaminen. Hans høgeøjne havde straks fortalt ham, at der for nyligt havde været tændt ild. Han satte sig derfor på hug og studerede de afsvedne træstykker nøje, mens han med en pind af og til rodede rundt i asken.

Josephine havde i mellemtiden bladret om på første side i bogen og var begyndt at læse op for Frederik.

EOENTYRET TAGER SIN BEGYNDELSE

SEN BJERN AFKROG AF EN BJERN OERDEN, EK-
SISTEREDE DER ENGANÇ FOR LAENÇE, LAENÇE
SIDEN ET LILLE KONÇERIGE. DETTE KONÇERIGE
VAR HOERKEN STORT ELLER SMAAT, HOERKEN
NYT ELLER ÇAMMELT OG DETS BEBOERE HOER-
KEN RIGE ELLER FATTIGE. ALLIGEVEL VAR ALLE TILFREDSE
MED DERES BESKEDNE KAAR OG DE LEVEDE I FRED OG IDYL.

MEN PLUDSELIG EN DAG SKETE DER NOGET FORFÆRDE-
LIGT. ET TUNGT OG UIGENNEMSIGTIGT SLOER LAÇDE SIG PÅ HIM-
LEN OOVER DET LILLE RIGE, OG FORHINDREDE SOLEN I AT
SKINNE. DET VAR DOÇ HOERKEN SKYER ELLER TAAGE OG IN-
ÇEN VIDSTE HOORFRA DET STAMMEDE.

SAMTIDIG MED DEN MYSTISKE TAAGES INDTOÇ, ANKOM EN
OND, ÇAMMEL TROLDMAND OEDNAON TRYGH TIL RIGET. HAN
SPÆRREDE STRAKS PRINSESEN INDE I DET FORRESTE TAARN
PÅ SLOTTET, UDEN AT DEN ÇODE KONGE KUNNE ÇOERE HOER-
KEN FRA ELLER TIL; DEROPPE TILBRAGTE HUN DAGEN LANG
MED, AT KIGGE UD OOVER DE TOERRE MARKER, SOM IKKE LA-
ENÇERE KUNNE DYRKES AF MANGEL PÅ SOL, OG SOERÇE OOVER
KONÇERIGETS FORFÆRDELIGE SKÆBNE...

Her stoppede bogen og Josephine kiggede op med fugtige

øjne; på forunderlig vis havde denne tilsyneladende formået at påvirke hende, selvom denne lille tekst var så overfladisk og kort.

»Hvor er det synd for den stakkels prinsesse. Synes du ikke, Frederik? Hører du overhovedet efter?« spurgte hun vredt og kiggede hen på ham.

»Hvad? Øh jo, men prøv lige engang at se, Josephine! Jeg har undersøgt kaminen og er ret sikker på, at der har været ild i den for nylig! Og synes du for resten ikke, at der er forbavsende varmt herinde?« mumlede han, mere henvendt til sig selv end Josephine.

»Er det så mærkeligt, når det er midt på sommeren og solen skinner direkte ind på os?« svarede hun opgivende, vel vidende at Frederik ikke hørte efter. »Jeg ville ønske, at jeg var med i eventyret her i bogen. Det er efterhånden kun i eventyr, der findes virkelige helte, som sætter livet på spil for at redde pigen på den hvide hest, i stedet for hverdagens kujoner, som stikker halen mellem benene, så snart faren lurur om hjørnet...«

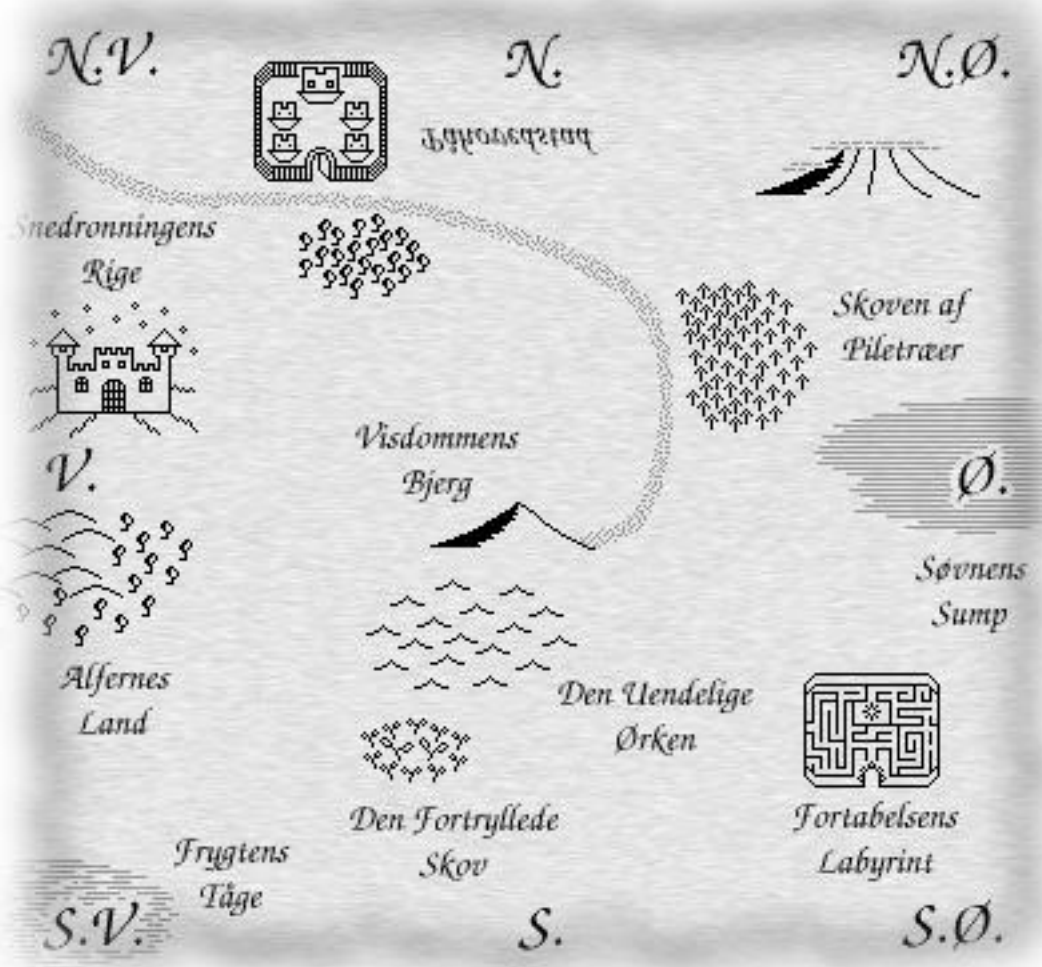
»Du har ret,« mumlede Frederik eftertænksomt. »Hvorfor i alverden skulle man tænde ild i en kamin midt om sommeren?«

Han nåede dog hverken at få svar fra Josephine eller sig selv, før hans blik igen faldt over noget spændende.

»Næh, hvad har vi her?« udbrød han og rakte ud efter et stykke gammelt papir, som lå oven på kaminen. »Det ligner minsandten et gammelt kort over... Hvad søren står der? Frygtens Tåge? Søvnens Sump? Vidsommens Bjerg?«

I det samme løftede han hovedet, som om nogen havde kastet en spand med koldt vand i hovedet på ham.

»Kujoner?« udbrød han, mens han vendte sig om mod Josephine. »Kujoner? Hvis det er en hentydning om mig, så...



Josephine?»

Han kiggede sig forvirret omkring i rummet for at finde hende, men kunne ikke få øje på hende. Han lagde kortet fra sig og løb derefter hurtigt hen til døråbningen, hvor han spejdede efter hende i lysningen. Her var hun heller ikke at se og ingenting tydede på, at hun havde forladt hytten.

Han stod stille et ganske kort øjeblik og overvejede, hvad han skulle gøre, men pludselig fløj en forunderlig tanke igennem hans hoved. Han vendte sig instinktivt om mod spisebordet, hvor han sidst havde set hende, og søgte den mystiske bog med øjnene.

Den lå stadigvæk på bordet, men der var ikke noget anderledes at se. Han åndede lettet op, selvom han i virkeligheden ikke havde gjort sig selv klart, hvad han havde forventet at se.

Han tog derfor mod til sig og gik hen til bogen, men da han kiggede ned i den, sprang hans hjerte et slag over.

»Det er umuligt!« mumlede han og glippede med øjnene.

Bogen var begyndt at skrive af sig selv; bogstav for bogstav dannede en fin jævn håndskrift i stødt tempo ord efter ord, som langsomt tog form af sætninger af forskellige længder. Efterhånden som tiden gik udfyldtes hele den blanke side og bogen bladrede selv om til den næste, som ligeledes begyndte at udfylde sig selv.

Frederik stod som forstenet og troede ikke sine egne øjne. Han fulgte den pæne håndskrift med øjnene, men opfattede ikke ordenes betydningen. Kun ét ord, som optrådte med jævne mellemrum, fangede hans opmærksomhed; Den Fortryllede Skov.

Da Frederik endelig blev sig selv og igen kunne tænke klart, rakte han hånden frem mod bogen for at lukke den.

»Nej! Rør ikke den bog!« råbte en lidt hæs stemme bag

ham.

Frederik vendte sig forskrækket om og så en gammel mand stå i døråbningen.

»Rør den ikke! Det kan være farligt!« fortsatte han, nu med en afdæmpet og om end lidt beroligende stemme, alt imens han gik hen til Frederik. »Hvad laver du her, min dreng?«

»Jeg ville bare...« udbrød Frederik halvkvalt af gråd, men gjorde ikke sætningen færdig.

Tårerne trillede ham nu ned af øjnene, dels fordi han frygtede, hvad der kunne være sket Josephine, men også på grund af en nagende samvittighed overfor den gamle mand, fordi de havde trængt ind i huset.

»Ja ja, sæt du dig bare ned og slap af, så laver jeg en kop varm kakao imens,« sagde han, lagde sin hånd på Frederiks skulder et øjeblik og gik så hen mod kaminen.

»Jamen, Josephine er væk!« vedblev Frederik grådkvalt, og pegede samtidigt på bogen. »Og bogen er begyndt at skrive af sig selv.«

Det gav et sæt i manden og han stod helt stille et kort sekund, med øjnene stift rettet mod bogen; i det samme skiftede den side.

»Åh nej, sig det ikke er sandt!« sagde han med en stemme, som udtrykte dyb bekymring. Han nærmede sig vantro spisebordet, mens han gentog sætningen for sig selv. »Sig det ikke er sandt!«

»Jamen, hvad er der? Hvad betyder det?« næsten råbte Frederik til manden, helt ude af sig selv.

»Nogen har sagt det magiske ord og er blevet sendt ind i bogen!«

Han stod nu lige overfor bogen, med den ene hånd løftet op for munden.

»Men den er ikke skrevet færdig endnu og det betyder...«

»Hvad betyder det? Og hvor er Josephine? Inde i bogen?«

»Ja, min dreng. Hun er inde i bogen i netop dette øjeblik. Når nogen siger det magiske ord, bliver de sendt ind i bogen og oplever eventyret fra start til slut. Præcis som var det i virkeligheden. Blot er man ikke i stand til at ændre handlingen, når man først er derinde; den *er* jo skrevet og er altså forudbestemt. Derfor kan der heller ikke ske personerne noget, men når bogen ikke er skrevet færdig...« Han holdt en lille pause, som turde han ikke fuldende sætningen. »... så er slutningen endnu ikke bestemt og man er fanget i bogen. Medmindre...«

»Jamen, hvordan får vi så Josephine ud igen?« afbrød Frederik ham med en jamrede stemme.

»Medmindre altså,« fortsatte den gamle mand Frederik med en stemme, der knap var hørlig, »at man selv fuldender eventyret.«

»Men hvordan...«

»Det er umuligt, når hun er alene om det,« tilføjede han hastigt og afværgende, denne gang med hævet stemme.

Han fortsatte efter en lille pause, med hånden hævet som tegn til Frederik om, at han skulle være stille og lytte til, hvad han ville sige.

»Det eneste som kan redde hende nu, er, hvis nogen som ved hvordan man slutter eventyret, rejser ind i bogen og afslutter det; dermed opløses den magiske virkning for alle i bogen, og pigen kommer ud.«

»Og denne person,« udbrød Frederik med dæmpet stemme, og turde knap nok fuldføre sætningen, »er det mig?« Den gamle mand betænkte sig et øjeblik.

»Jeg ser desværre ikke anden redning for din veninde, end at du rejser ind i bogen... med det samme. Hvem ved, hvad hun allerede har været udsat for i den korte tid, hun har

været derinde? Husk på, at det er en fantasiverden, hvor alt kan ske!»

Efter at de sidste ord havde hængt i luften et sekund eller to, gik det for alvor op for Frederik, hvilket uløseligt dilemma de befandt sig i.

»Du har ret,« konstaterede han derfor sukkende. »Jeg bliver nødt til med det samme at rejse ind i bogen. Så længe Josephine ikke ved, hvordan hun afslutter eventyret igen, er hun fanget derinde for altid, og jo længere tid vi venter, des større sandsynlighed er der for, at der sker hende noget. Så jeg må derind så hurtigt som muligt!«

Den gamle mand rystede langsomt og opgivende på hovedet.

»Hvor nødig jeg end vil sende dig af sted, indser jeg kun alt for godt, at det er vores eneste mulighed for at redde pigen. Jeg er desværre kun til alt for lidt hjælp inde i bogen. Ikke engang *jeg* kender endnu målet med din rejse; derfor vil jeg blive her og følge jeres færd i bogen og kun hvis det bliver strengt nødvendigt, vil også jeg rejse ind i eventyret og hjælpe.«

»Men hvis du ikke ved hvordan man afslutter bogen, hvordan finder *jeg* så ud af det?«

»Den eneste som kan hjælpe dig, er Sandhedens Mester, som bor et sted på Visdommens Bjerg inde i eventyret; han ved alt, for han var til, allerede før jeg begyndte at skrive bogen.«

Den gamle mand holdt en pause, før han fortsatte.

»Når du er klar til at rejse, skal du ønske, at du var med i eventyret og sige det højt. Men husk: stol aldrig på nogen, for selv den mest indbydende skabning kan være din værste fjende!«

Det uundgåelige spørgsmål brændte på Frederiks læber,

men han havde svært ved at formulere det.

»Et spørgsmål til, før jeg tager af sted. Hvad sker der... hvis nogen af os... dør?«

»Hvis nogen dør, dør de kun i eventyret. Så snart eventyret afsluttes, bliver også de reddet... Men hvis én omkommer, bliver det så meget desto sværere at afslutte. Så vær forsigtig, min dreng... Vær forsigtig, og overvej hver eneste mulighed i alle situationer, du bliver udsat for.«

Sveden løb Frederik ned over panden og han kunne smage dens salt på sine læber. Omsider tog han mod til sig.

»Jeg ville ønske, at jeg var med i... eventyret... i bogen...«
Med ét var han væk.

Den gamle mand satte sig langsomt ned på stolen, bøjede sig ind over bogen, og begyndte at læse. Imidlertid bladrede bogen om og begyndte på et nyt kapitel.

Den fortryllede skov

Srederik åbnede langsomt øjnene, men det skarpe sollys tvang ham til med det samme at lukke dem igen. Overalt omkring ham hørte han fuglenes muntre kvidren, som delvist overdøvede den konstante og beroligende summen af insekter, som hvirvlede rundt i luften over ham.

Han tog en dyb indånding og fornemmede straks den friske duft af det mos, hvorpå han i øjeblikket lå behageligt henslængt. Han strakte sig dovent så lang han var, og borede ansigtet ned i det bløde underlag, mens han forgæves prøvede på at ryste en udpræget sløvhed af sig.

Han følte det som om, at han netop var vågnet af en lang og tung søvn. Selvom han måske ikke virkede særligt veloplagt, var han helt udhvilet og havde det så godt, som aldrig før. Han glippede et par gange med øjnene, satte sig op og kiggede sig nysgerrigt omkring.

Imidlertid gjorde han store øjne.

Overalt omkring ham ragede kæmpemæssige blomster majestætisk op mod himlen og badede grådigt sine blade i solens livgivende lys. Hver havde deres farve, den ene kønere end den anden, og hver især spredte de sine pragtfulde dufte med den blide, varme sommervind. Et tyndt og skrøbeligt tæppe af lilla mos dækkede sammen med store, nedfaldne blomsterblade skovbunden, og det fugtige underlag afslørede, at blomsterne ikke levnedes solens stråler mange chancer for at skinne igennem; kun hist og her så man en oplyst plet på

den af bladene mangefarvede skovbund.

Rundt omkring i luften fløj kæmpestore insekter, båret af deres enorme, gennemsigtige vinger. Nogle fløj fra blomst til blomst og lignede bier, blot blev de ved bestøvningen farvet blomstens farve, andre kom susende forbi, højt oppe over blomsterne i rasende fart, mens endnu andre syntes at flyve nysgerrigt rundt nede mellem blomsterne, uden af have noget bestemt mål.

Et sådant insekt fløj netop hen over Frederiks hoved, standsede et kort øjeblik op for at betragte ham, og afslørede samtidig dens metalliske blå krop, hvorpå en række tynde gule striber henholdsvis tiltog og aftog i takt med dens regelmæssige åndedræt. De hurtigt og smidigt bevægende vinger skabte imidlertid så kraftig en vind, at bladene i nærheden hvirvlede op i luften, hvilket med hele deres mangfoldighed af farver, udgjorde et vidunderligt syn. Kort efter fløj insektet videre og var straks efter forsvundet, som var det blot et drømmesyn.

I samme øjeblik som insektet forsvandt, ramte en enlig, vildtfaren solstråle Frederiks ansigt, hvilket fik ham til at rejse sig helt op. Han var nu vågnet helt af den sløvhed, som havde præget ham siden han vågnede, og var nu fuld af energi og gåpåmod; blot vidste han ikke, hvad vej han skulle gå og hvor han egentligt skulle gå hen. Ja, faktisk vidste han ikke engang, hvordan han var havnet i denne forunderlige skov af blomster. Kun en tiltagende fornemmelse af, at have noget bestemt at udrette, sad i hans baghoved og nagede ham, blot kunne han ikke huske hvad.

Mens han stod og tænkte, nåede imidlertid en vidunderlig og forførende duft af varm mad pludselig hans næse, hvilket med det samme fik hans mave til at knurre arrigt af sult. Han indåndede med grådige drag duften, som troede han den

mættede, og kiggede sig derefter forundret omkring, uden dog at finde ud af, hvorfra den stammede.

Han kiggede derfor misfornøjet ned i jorden, hvor han til sin store overraskelse og glæde så sin rygsæk ligge; overrasket, fordi det tågede slør, som udviskede hans hukommelse, ved synet langsomt begyndte at lette, og glad, fordi han derved huskede, at han havde medbragt både kiks og frugter i tasken.

Alt imens maven rumlede veltilfreds ved udsigten til frisk frugt, satte han sig på hug, åbnede hastigt tasken, men opdagede til sin store overraskelse, at al maden var forsvundet som dug for Solen.

Han besluttede sig derfor til, at forfølge den forførende duft i håb om at finde dens ophavssted. Desuden ville han jo i så fald ganske givet møde nogle personer, som han kunne udspørge om, hvor han befandt sig. Da nu han kunne mærke den blide vind på sin venstre kind, tog han med et snuptag tasken på ryggen og begyndte i det samme at småløbe i denne retning. Med næsen højt i vejret, forfulgte han således den vidunderlige duft, som fik hans tænder til at løbe i vand.

Da han havde løbet i et godt stykke tid, uden at duften var blevet hverken stærkere eller svagere, stoppede han forpustet op. Han tog rygsækken af igen og smed den ned på jorden, hvor den trillede hen og puffede til stilken af en farvestrålende rød og gul blomst, som derved svajede voldsomt fra side til side. Blomsten var på størrelse med Frederik og skilte sig således ud fra størstedelen af de omkringværende blomster, som var mindst dobbelt så høje.

I samme nu hørtes en lav, museagtig stemme skælde voldsomt ud fra et sted nær blomsten.

»Hvad bilder sådan en forvokset skarnsunge sig, *he-he*, ind? Er du klar over, at du nær, *he-he*, havde ødelagt mit

pæne hjem?»

Frederik kiggede sig overrasket omkring, men kunne ikke få øje på nogen. Først da en lav, summende lyd fik ham til at dreje hovedet i retning af den blomst, hvor han havde smidt sin rygsæk, fik han øje på stemmens ejermand; et lille insekt fløj ivrigt frem og tilbage mellem rygsækken og blomstens hoved. Til trods for, at dets hurtige bevægelser i luften gjorde, at han ikke kunne se det særligt tydeligt, fandt han hurtigt ud af, at der ikke var tale om et ganske almindeligt insekt. Denne fabelagtige skabning var nærmere et menneske end et insekt, blot var det forsynet med to vinger på ryggen.

Hver gang skabningen var nær Frederiks taske, løftede den truende knytnæven i vejret og udsendte en højlydt ed over den. Når den derimod kredsede omkring blomsten, beklagede den sig i lange vendinger og fægtede misfornøjet med armene i retning af Frederik.

I det samme landede den på kanten af et blad på blomsten, som havde samme form som en kirkeklokke, hvor den satte sig med benene dinglende frem og tilbage. Frederik indså hurtigt på de lidt falmende og matte vinger, at den ikke længere var ung, men på trods af alderen, syntes den stadigvæk i fuldt vigør.

Ved den pludselige stilstand, afslørede den samtidig for Frederik en ganske almindelig menneskekrop, ganske vist i miniformat og med vinger på ryggen, men med præcis den samme kropsbygning og ansigtsform. Ligeledes havde den et almindeligt sæt tøj på, hvoraf de brune bukser dog var fuld af huller og den mørkerøde trøje med pletter; sko havde den øjensynligt ingen af, men gik i bare fødder. Desuden havde den et par små briller siddende på yderkanten af næsen, en gammel, skæv stok i højre hånd og en grøn hue på hovedet. Alt i alt var den et bemærkelsesværdigt syn, og det lykkedes

da heller ikke Frederik at skjule et lille smil.

Det vedblev imidlertid at skælde på ham med sin karakteristiske skingre musestemme, hele tiden afbrudt af en gnægende latter.

»Ja, nu har jeg boet her i over tohundrede, *he-he*, nætter og dage, og ikke en eneste gang, og mærk dig nu mine ord, min dreng, *he-he*, ikke en eneste gang, har jeg oplevet en lignende uforskammethed. Ja, du tror måske, at jeg blot er, *he-he*, en skør gammel Tinyde, siden du spærrer øjnene sådan op, min dreng, og nu jeg kigger nøjere efter, *he-he*, ser jeg tydeligt,« vedblev han og rettede lidt på sine briller, mens han kneb øjnene en anelse sammen, »at du ikke hører hjemme her i Den Fortryllede Skov. Måske, *he-he*, kommer du langvejs fra?«

»Ja, det tror jeg da i hvert fald,« svarede Frederik, efter en kort tøven.

»Sagde jeg det ikke nok, *he-he*, så havde jeg alligevel ret! Jeg vidste det jo!« udbrød Tinyden og bøjede sig grinende bagover, mens den sprællede ubehersket med benene.

Kort efter gik grinet dog over i en krampeagtig hosten, som straks fik skabningen til at støtte sig til sin stok med begge hænder, indtil den holdt op igen.

»Ak ja, min dreng, *he-he*, du kan jo nok se, at jeg ikke er helt så, *he-he*, ung som dig længere. Næh, *he-he*, jeg har såmænd ikke mange nætter tilbage at leve i. Men livet er som en, *he-he*, blomst, min unge ven; fra at være et lille frø i jorden, vokser det sig stort og pragtfuldt, *he-he*, og folder sig ud som en vidunderlig blomst, hvorefter det, efter at have beriget verden med sin skønhed, langsomt, *he-he*, visner, for til sidst at blive til den jord, hvorfra det opstod.«

Han holdt en lille pause, hvori han lod til at overveje de ord, han lige havde sagt. Imidlertid hørtes pludselig en

højlydt summen, som hastigt nærmede sig. Tinyden kiggede sig straks omkring ved lyden og rejste sig op på blomsten, med stokken hævet op over hovedet.

»Så for pokker, *he-he*, nu får vi besøg af en af de elendige Binider, som uophørligt forsøger at ødelægge min skrøbelige bolig.«

I det samme så Frederik en af de kæmpemæssige bier dykke ned mod blomsten, hvori Tinyden stod vagt. Idet den nærmede sig, fløj Tinyden arrigt op i luften og prøvede på at spærre den vejen, mens den truede Biniden med stokken, som den fægtede med i luften ligesom et sværd. Da dette ikke lykkedes, fløj den med hast ned i blomsten, som straks lukkede sig sammen, og dermed udgjorde et perfekt forsvar mod indtrængende fjender. Dette fik den nu rasende Binide til for-gæves at angribe blomsten, men uden held. Efter et par mislykkede forsøg på at få blomsten til at åbne sig, opgav den og fløj summende videre til den næste blomst.

Frederik gik nu helt hen til blomsten og bød Tinyden komme frem fra sit skjul. Da blomsten langsomt åbnede sig igen, kunne han derfor se direkte ned mellem bladene og opdagede forbausning, at Tinyden havde indrettet et lille hjem dernede. Selvom inventaret forekom Frederik meget spartansk, så det alligevel særdeles hyggeligt ud. En lille seng lavet af lilla mos fra skovbunden, var placeret i den ene side af blomsten, ovenpå hvilken der lå et stort, gult blad, som øjensynligt blev brugt som dyne. I midten af det hele stod et bord og to stole, alt i samme brune farve, og så vidt Frederik kunne gætte, var de lavet af en blomsterstilk, som var blevet omhyggeligt forarbejdet. I den modsatte side af sengen stod der et blåt kar med regnvand, som også var forment af et blad, og som åbenlyst blev brugt som badekar. Bortset fra disse få møbler, var der tomt.

»Ja, min ven, her ser du altså min, *he-he*, ydmyge bolig, som du for lidt siden var, *he-he*, ved at ødelægge. Men hvad bringer dig hid, til Den Fortryllede Skov?«

Frederik tænkte sig om et øjeblik, hvorefter han fortalte hele sin historie til Tinyden, helt fra dengang da han vågnede og fandt ud af, at madpakken var forsvundet, til den vidunderlige duft af mad bragte ham hertil.

»Så nu aner jeg ikke mine levende råd og du kan godt se, at det hele forekommer mig meget, meget mystisk.«

»Ja, det må jeg indrømme, *he-he*. Det lyder rigtignok meget mystisk. Og alligevel er det såre simpelt,« gnæggede Tinyden, mens han i det samme fløj summende op foran Frederiks ansigt. »Denne duft af mad, *he-he*, den findes såmænd ikke; eksisterer ikke; er ren og skær indbildning, siger jeg dig. Det er blot, *he-he*, Den Fortryllede Skov, som spiller dig et puds, min unge ven. Den kommer hver gang du er sulten og prøver på at, *he-he*, forføre dig. Men det skal du ikke tage dig af, du vænner dig hurtigt til det. *He-he*. Vent et øjeblik, så kommer jeg straks tilbage.«

Tinyden tog en dyb indånding og forsvandt derefter lynhurtigt ind mellem de store blomster, som for ham virkede så store som træer gjorde for Frederik. Straks efter vendte han tilbage med en stor, rød og stjerneformet frugt på slæb.

»Disse lækre frugter hænger på de, *he-he*, røde blomster. Bare giv dem et ordentligt puf, skal du se, så falder der nok en ned, *he-he*, til dig. Hver blomst har nemlig, *he-he*, en frugt i samme farve, som den selv. Men tag nu denne her, den vil gøre dig godt.«

Tinyden rakte Frederik frugten, og han tog en ordentlig bid af den; den smagte ligeså lækker og eventyrlig, som den så ud. Mens han grådigt spiste resten af sin mad samt et par frugter, som han selv fremskaffede, fortsatte Tinyden sin

fortælling.

»Forklaringen på din forsvundne mad skal desværre, *he-he*, nok findes i egne rækker, hvis du forstår, hvad jeg mener. Nå, ikke? Ser du, vi Tinyder har jo ry for, at være så hersens glade for at, *he-he*, drille. Ja, og jeg kan jo heller ikke undsige mig for selv, at have drillet en lille smule nu og da. Så sent som i dag, *he-he*, kom jo endnu en af din slags forbi, forvirret og ked af det, og jeg tænkte, *he-he*, at hun nok havde brug for at blive muntret lidt op...«

»Josephine!« udbrød Frederik i det samme, og afbrød derved Tinyden, som kiggede vredt på ham. Men Frederik lod sig ikke påvirke, og lo i stedet glad, mens han talte. »Selvfølgelig! Nu husker jeg pludselig det hele! Jeg skulle jo redde Josephine ved at afslutte bogen.«

Tinyden forstod øjensynligt ikke noget af det hele, og betragtede derfor den leende dreng med forbavselse. Da Frederiks glæde havde lagt sig, begyndte han straks at udspørge den forvirrede skabning.

»Ved du, hvor hun var på vej hen?«

»Tja, *he-he*, jeg fik jo ikke rigtig lejlighed til at spørge hende, men hun fulgte da vistnok efter den samme, *he-he*, fortryllende duft, som dig, min stakkels, *he-he*, forvirrede ven.«

»Jamen, så må jeg skynde mig at følge efter duften!« udbrød Frederik, men opdagede samtidig, til sin store skuffelse, at den var forsvundet. »Pokkers også, nu hvor jeg ikke er sulten længere, er duften forsvundet. Hvad i alverden gør jeg så?«

Tinyden, som under hele denne scene havde fløjet omkring i luften, satte sig nu igen på blomsten med et træt og sørgmodigt udtryk i ansigtet. Han lod til at overveje noget, som syntes at pine ham meget. I et stykke tid vedblev

han skiftevis at kigge på Frederik og på blomsterne omkring ham. Til sidst tog han dog åbenbart en beslutning, idet et svagt smil bredte sig på hans læber.

»Nu er det så, *he-he*, heldigt, at jeg ikke har fået noget at spise i dag, og derfor kan jeg lugte duften, selvom du ikke kan. Hvis du derfor følger efter mig, *he-he*, så finder vi vel nok hurtigt det pigebarn, som åbenbart betyder så, *he-he*, meget for dig. Jeg kender jo også skoven som min egen hullede, *he-he*, bukselomme, for nu har jeg boet her i over tohundrede dage.«

Frederik jublede af glæde og klappede spontant i hænderne, hvilket fik en tåre til at trille ned langs Tinydens ene kind.

»Åh tak, vil du virkelig gøre mig den tjeneste? Du aner ikke, hvor meget det betyder for mig!«

Tinyden smilede et på en gang hjerteskræende og vemodigt smil, men glæden overskyggede hurtigt dens melankoli.

»Jamen, så lad os, *he-he*, komme af sted, min ven. Vi må skynde os, da tiden er knap!«

Frederik studsede et kort øjeblik over dennes sidste bemærkning, men lod sig imidlertid ikke gå på af Tinydens triste humør.

GENSYN OG AFSKED

Sne to rejsekammerater begav sig straks af sted, ledt på vej af den mystiske duft, som ikke eksisterede andet sted, end i fantasien. Tinyden susede rundt i luften omkring Frederik, båret af sine to grå og efterhånden falmende vinger, mens Frederik småløb for at holde trit.

Frederik fik undervejs snart øjnene op for Den Fortryllede Skovs mange forunderlige skabninger, som dog syntes at forskrækkedes og derfor hastigt forsvinde ved de to rejsendes tilsynekomst. Nu og da fik han øje på et forvokset tusindben, som med dens mange ben pilede af sted i skovbunden, eller, til hans store overraskelse, lettede på ligeså mange vinger, som antallet af ben. Andre gange kunne han blot ved lyden høre et sådant tilstedeværelse i nærheden, idet de tusinde fødder lød som tusinde dumpe trommer. Et anderledes sjældent syn var heldigvis den arrige myg, som fløj irriteret rundt og vrissede af skovens andre beboere, som dog åbenbart var vant til den og derfor ignorerede den.

Fælles for alle disse væsener var, udover at de alle havde vinger og dermed kunne flyve, at de var ufarlige; selv myggen, dens vrede på trods, var faktisk ganske harmløs, og deraf stammede også de andre insekters ligegyldighed overfor den; Biniden, som godt nok angreb Tinydens hjem, ville jo blot bestøve blomsten, hvilket i sig selv var ganske harmløst, blot ikke for Tinydens skrøbelige hjem.

Alt imens de to rejsende tavst bevægede sig fremad i Den Fortryllede Skov, begge tilsyneladende optaget af deres

egne tanker, fløj tusinde spørgsmål gennem Frederiks hoved. Fortvivlet overvejede han hvert enkelt af disse grundigt, men jo mere han tænkte, des flere spørgsmål dukkede imidlertid op. Han indså desuden hurtigt det frygtelige dilemma, han var havnet i. Hvis det ikke lykkedes ham at afslutte bogen, ville han og Josephine være fanget i denne fantasiverden for evigt, men hvis han derimod afsluttede den, ville han jo være skyld i hele denne fantastiske verdens endeligt.

Men hans tanker fløj tilsyneladende i store cirkler, idet de altid vendte tilbage til udgangspunktet, som var absolut afgørende for hele resten af hans færd og dermed også hans skæbne; ville det lykkes dem at finde Josephine?

Imens disse tanker fløj gennem Frederiks hoved, syntes omgivelserne imidlertid langsomt at forandre sig. Det forekom ham, at det hele havde mistet den fortryllende glans, som før havde karakteriseret skoven. Blomsterne så nu triste og falmede ud og syntes alle at hænge med hovederne, og insekterne, som tidligere susede frejdigt omkring i luften, fløj nu langsommere og havde øjensynligt ikke længere noget bestemt mål med deres færd.

En lille bæk, som de passerede samtidig med at Frederik gjorde sig disse betragtninger, var så småt ved at tørre ud, og det grå og uigennemsigtige vand, som stadigvæk var tilbage deri, flød dovent gennem skovbunden. Det indbød af den grund langtfra de to rejsekammerater at stoppe op og drikke deraf, hvorfor de fortsatte deres rejse gennem skoven, uden at stille deres tørst.

Alle de spørgsmål, som mod Frederiks vilje optog hans tanker, samt de pludselige ændringer i omgivelserne, gjorde ham stadig mere forvirret og tungsindet. Begge dele var desuden skyldige i den utilgivelige forbrydelse, at han ikke længere bemærkede, hvad der foregik omkring ham. Hvis han

havde gjort det, ville han have opdaget, at Tinyden kæmpede en tilsvarende kamp inde i sig selv, som var mindst lige så voldsom, som den Frederik kæmpede; på dens fortrukne ansigtsudtryk sås ikke længere det smil, som ellers kendetegnede den lille skabning. Hvis Frederik havde værdiget den et enkelt blik, ville han med det samme have set, at den brugte af sine sidste kræfter, og at disse snart ville slippe op.

I netop samme øjeblik, som disse dystre tanker optog Frederik og Tinyden, hørtes den lave men tiltagende lyd af baskende vinger. Det fik øjeblikkeligt den altid vagtsomme Tinyde til at stoppe op i luften og lytte.

»Så for pokker! Nu er det med at holde på hat og briller!« udbrød den, og lod ord følge handling, idet den tog sig til sin grønne hue og gemte brillerne ned i bukselommen uden huller.

Samtidig tiltog lyden hastigt, og Frederik løftede derfor blikket mod himlen, hvorfra lyden syntes at komme. Her fik han straks øje på en kæmpemæssig sommerfugl, hvis vinger var på størrelse med et menneske, og som ved hvert eneste vingeslag forårsagede et kraftigt vindstød i sit kølevand.

Da den passerede hen over hovedet på Frederik, mødte et fantastisk og ubeskriveligt syn ham, hvilket straks bortjog det tungsind, som i de sidste par timer havde hærget hans sind. Bag sommerfuglen, hvis vinger var farvet med alle regnbuens farver og som reflekterede det stærke sollys, som herskede oppe over blomsterne hvor den fløj, spredtes tusindvis af bittesmå, glimtende partikler i luften, der langsomt og svajende dalede ned over skoven, som et bredt tæppe. Idet det farvestrålende tæppe nåede ned til de højeste blomster, nærmest eksploderede partiklerne ved denne berøring i et kort, hvidt glimt. Når dette skete, syntes blomsterne som ved et trylleslag at blive vakt til live og begyndte at svaje frem og

tilbage, mens de langsomt skiftede kulør, alt efter partiklens farve. Snart havde alle blomsterne i nærheden af Frederik skiftet farve og berigede igen skoven med al deres farvepragt og skønhed. Måske var det blot på grund af den kraftige vind fra sommerfuglen, eller også blev de virkelig levende et øjeblik, men i alle fald skænkede Frederik ikke denne tanke den ringeste opmærksomhed; han stod som tryllebundet af det fantastiske syn og håbede på, at det aldrig ville ophøre.

Imidlertid var nogle enkelte partikler, som endnu ikke havde ramt noget på sin vej, nået helt ned til Frederik, og nogle af disse ramte med en poppende lyd hans ansigt. Straks fornemmede han en stærk følelse af glæde og velvære brede sig gennem hele hans krop, fra det yderste af fingerspidserne til det inderste af hjertet. Det var, som om enhver bekymring var lettet fra hans dystre sind og ingenting længere tyngede hans hjerte, og denne følelse fik ham uvilkårligt til at le. Han hoppede lystigt omkring i det bløde, lilla mos, som om dette åg, der var lettet, pludselig havde gjort ham lettere.

Men pludselig stoppede Frederik brat sin glædesdans og blev øjeblikkeligt tavs. En svag kalden nåede hans ene øre og berøvede ham straks hele sin opmærksomhed. Stemmen lød afkræftet og træt, og han kunne med det samme genkende Tinydens karakteristiske stemme. Han fór derfor med bange anelser i retning af lyden, men da han i stedet så en menneskeskikkelse ligge på skovbunden, slog hans hjerte et slag over.

»Josephine!« gispede han på en gang glad og forskræmt.

Hun lå på ryggen på det bløde mos, afkræftet og bleg i ansigtet og med lukkede øjne. Hun sov tilsyneladende en dyb søvn.

»Josephine!« gentog han.

Han satte sig forsigtigt ned ved hendes side og ruskede

hende blidt i armen, dog uden at det lykkes ham at vække hende.

Samtidig lød igen Tinydens svage og næsten uhorlige stemme kalde på Frederik, og han fik øje på den lille skabning, der lå i mosset umiddelbart ved siden af Josephine. Huen var faldet af dens hoved og skjulte halvt brillerne, som lå gemt derunder og var knust i tusinde stykker. Stokken lå et stykke derfra, knækket midt over.

»Så fandt vi alligevel, *he-he*, pigebarnet,« fremstammede Tinyden, som ved grinet skar en grimasse af smerte.

Frederik skyndte sig øjeblikkeligt hen til den.

»Hvad er der sket?« udbrød han med tårevædede øjne.

»Ak, min livskraft er blot ved at... forlade mig... Den store fugl, som giver skoven dens liv, sendte mig... herhen med vinden, så jeg kunne nå at udføre... den sidste gode gerning i mit... korte liv.«

Tinyden lukkede øjnene et øjeblik for at samle kræfter. Da den åbnede dem igen, så Frederik at de glimtede af tårer.

»Du må sørge for, at pigebarnet bliver ramt af en livspartikel... Så vil hun vågne op igen...«

Frederik løftede forsigtigt Tinyden op i hænderne, hvilket frembragte et taknemmeligt smil i dens ellers triste ansigt. Tinyden løftede samtidig med en kraftanstrengelse armen og pegede op i luften. Frederik fulgte armens retning og fik oppe i luften øje på en farvestrålende livspartikel, som langsomt dalede ned mod Tinyden. Hans instinkt fortalte ham straks, at han skulle lade den ramme Josephine, men hans hjerte kæmpede en anelse imod, og ville ikke tillade Tinyden at dø.

»Pust den hen på pigebarnet...« stønnede Tinyden.
»Pust...«

Livspartiklen var nu kun en meter fra Tinyden, som vedblev at gentage sit sidste ord. Dennes beslutsomhed fik omsi-

der fornuften i Frederik, hvis en sådan fornuft fandtes i dette øjeblik, til at sejre over hjertet. Han flyttede derfor langsomt og smerteligt hånden med Tinyden væk fra partiklen og pustede den i stedet forsigtigt hen imod Josephine.

Da partiklen ramte Josephine, fik hendes blege ansigt med det samme sin gamle kulør igen og man kunne se, hvorledes hele hendes triste udseende forvandlede, som larven forvandler sig til en sommerfugl. Hun strakte sig søvndrunkent et øjeblik og glippede derefter med øjnene. Da hun fik øje på Frederik, lyste hendes ansigt om end mere op end før, og et smil bredte sig på hendes læber.

»Et sidste ord...« vedblev Tinyden dog, som havde noget vigtigt på hjertet. »Når jeg er gået bort... skal du... dække mig med... jord...«

»Det lover jeg,« græd Frederik, både af glæde og sorg. »Det lover jeg...«

»Tak... Held og lykke med... rejsen...«

Med disse ord forlod sjælen som en gul tåge den gode, lille skabning, som jo blot var et barn af fantasien, men som Frederik aldrig ville glemme, heller ikke i virkeligheden.

Frederik holdt imidlertid sit ord. Efter i et stykke tid at have betragtet skabningen, hvilken han skyldte så meget, lagde han den modvilligt på den bløde skovbund og tog en håndfuld jord, som han sørgmodigt og med tårer i øjnene spredte over dens legeme.

Derefter vendte han sig igen om mod Josephine, som i mellemtiden havde rejst sig op og overværet hans stilfærdige begravelse af Tinyden. Der var både sorg og glæde at læse i hendes ansigt. Hun gik nu langsomt hen til ham og tog hans ene hånd i begge sine, men han fjernede blikket fra hendes og kiggede ned i jorden; hans tårevædede ansigt var fortrukket af en stærk og tiltagende vrede, som var rettet mod ham selv.

»Tak, fordi du reddede mig,« hviskede Josephine med en sørgmodig stemme. »Hvis du ikke havde fundet mig, ville jeg have været... død.«

Frederik løftede ved disse ord hovedet, uden dog at have opfattet meningen med dem, og stirrede et øjeblik på Josephine.

»Det var mig, der var skyld i Tinydens død!« udbrød han heftigt og trak hånden til sig, mens han bevægede blikket op mod himlen. »Forstår du det ikke? Jeg havde travlt med mig selv og mine problemer til at indse, at Tinyden valgte at ofre sit liv ved at følge mig herhen. Selvfølgelig kunne den ikke klare rejsen, og det var den klar over allerede fra starten. Ved at rejse med mig, valgte den samtidig sin egen død, et sted langt fra dens hjem. Og for hvis skyld? Sin egen? Nej! Min! Og din!«

»Men da den tog dette valg,« afbrød Josephine ham, stærkt bevæget af denne pludselige selvbebrejdelse, og med stemmen hævet for at fange hans opmærksomhed, »valgte den også mit liv fremfor sit eget. Den gik bort i visheden om, at have gjort en sidste handling, en handling så god, at den til evig tid vil kaste sit strålende lys over dens sjæl i himlen.«

Tårerne løb nu også Josephine ned af kinderne, for hun vidste, at hun skyldte denne lille skabning alt. Hun fortsatte, men nu med dæmpet og sørgmodig stemme. Frederik havde igen sænket blikket fra himlen og stirrede hende nu forstående ind i øjnene.

»Du skal ikke bebrejde dig selv. Den valgte at dø, men den valgte også at dø for et formål.«

Hun skulle til at fortsætte, men fik øje på noget bag Frederik, som fik dem begge til at tie stille af forbløffelse.

En lille, gul blomst var kommet til syne der, hvor Tinyden var blevet begravet. Den voksede langsomt opad mod solen,

mens de to venner begge betragtede den. Snart efter stoppede den med at vokse og åbnede sig samtidig for omverdenen. Den stod nu og svajede i den lette sommervind, vidunderlig i al sin pragt, og som et ærbart minde om Tinyden og dens sidste bedrift.

»Hver gang jeg ser en gul blomst,« hviskede Josephine, »vil jeg tænke på den lille skabning, som frelste mit liv, og som var så lille af bygning, men så stor i hjertet.«

En lille pause fulgte, hvor de begge tankefuldt betragtede blomsten.

»Nu forstår jeg endelig helt, hvad Tinyden mente med sine ord,« sagde Frederik, da de omsider vendte sig om og gik. Han drejede ansigtet og lod blikket hvile på Josephine. »Livet er som en blomst...«

SANDHEDENS UOCTERE

Med store og langsomme vingeslag lettede en kæmpemæssig flyveøgle fra den store slotsplads, hvor den efter blot et kort ophold havde formået at lave lange, dybe revner i den i forvejen ujævne stenbelægning. Da den passerede hen over det sydlige slotstårn, rystede det i hele sin grundvold, og de få personer, som havde vovet sig frem fra sit skjul i gården, frygtede, at det skulle vælte ned over dem. Først da den stærke vind, som øglens kraftige vingeslag forårsagede, havde lagt sig, vovede også de andre tilstedeværende sig frem, og den lille klynge af forskræmte personer stod nu midt på pladsen og fulgte øglen med øjnene, indtil den forsvandt bag den sydlige slotsmur. Derefter betragtede de opgivende det store oprydningsarbejde, som ventede dem.

Flyveøglen så frygtindgydende ud i al sin storhed, når den i dette halsbrækkende tempo fløj gennem luften. Et øgleagtigt hoved på størrelse med en drages sad på en lang, smal hals, som var formet af utallige spidse pigge. Hovedet var fladt og bredt som en krokodilles, og dens gule øjne, der spøgelsesagtigt reflekteredes og oplystes af solens stråler, var aflange og smalle. Ved hvert åndedrag udsendte den en grå røg fra næseborene, mens dens smalle tunge uafbrudt sitrede frem og tilbage i gabet på den. For enden af de små, tykke ben sad på tærne nogle syleskarpe kløer, og på den enorme hale, som ustandseligt svajede frem og tilbage gennem luften, havde den en stor kugleformet klump oversået med pigge. Hele dette

kæmpemæssige grønne uhyre blev båret af to storslåede, savtakke vinger, og overalt hvor dens sorte skygge sås, flygtede alt levende panikslagent væk i alle retninger.

På ryggen, eller rettere sagt på nakken af dette bæst, sad et lille vanskabt væsen med tøjler i hænderne, som den energisk manøvrede øglen af sted gennem luften med. Hvis man ikke vidste det, ville man ikke kunne se, at denne usling havde en menneskelignende krop, men hvis man kiggede meget godt efter, kunne man svagt ane en Tinydes træk, dog knap så ædle som på den, vi tidligere har gjort bekendtskab med. Hvor øglen spredte skræk og rædsel på grund af dens faretruende udseende, gjorde denne skabning det på grund af sin hæslighed. Hovedet, hvorpå der sad en falmet grøn hue, var fuld af vorter og udslæt, og tøjlet, hvis dette i det mindste kunne kaldes tøj, var både snavset og forrevet. Dog skal det til dennes forsvar kort bemærkes, at den gjorde meget lidt, om end noget overhovedet, for at se blot en smule anstændig ud.

Flyveøglen steg stødt opad imod det uigennemsigtige grå tæppe af tåge, som hvilede tungt over den afsides beliggende dal, hvori det lille kongerige lå. Imens forsvandt det lille slot hastigt bag dem, og de omkringliggende hytter tegnede sig nu kun som små utydelige, brune prikker i det flade, opdyrkede terræn.

Ugslin, som var den lille skabnings navn, rystede i det samme opgivende på hovedet og skar samtidig en grimasse.

»Hvad skal jeg arme stakkel dog gøre?« udbrød han klagende. »Det er ude med mig.«

Øglen Hvæs, som havde forholdt sig tavst og afventende siden afrejsen, pustede en kulsort røgstribe ud af næseborene, og svarede dæmpet.

»Hvis Herren blot ville fortælle mig hvor vi skal hen og hvad

vi skal, kan jeg måske være til hjælp.«

»Næppe! Når ikke engang *jeg* kan finde på råd, tvivler jeg stærkt på, at du, med din betydeligt mindre intelligens, kan være til nogen som helst nytte.«

Øglen formåede ikke at undertrykke et hæst hvæs. Den vidste, at den måtte benytte smiger, for ikke at støde sin herres selvfølelse.

»Husk på, at to tænker bedre end en. Desuden, hvis jeg blot hjalp dine tanker lidt på vej, ville det så alligevel ikke være din fortjeneste?«

Ugslin kløede sig i sit lille skæg og tænkte sig længe om. Omsider gryntede han veltilfreds.

»Du har ret. Men må tusinde djævle hjemsøge dig om natten, hvis du ikke får en god ide. Men hør nu godt efter. Tryghl, Den Mægtige Troldmand, hersker over hele dette pragtfulde mørke og dystre rige, har den seneste tid haft den følelse af, at noget som er ham fjendtligt, truer med at bekæmpe ham. Da følelsen nu pludselig er blevet ekstra stærk, har han pålagt mig straks at finde ud af, hvem eller hvad dette ukendte er. Derfor bliver jeg nødt til at opsøge Sandhedens Mester og udspørge ham.«

»Vi skal altså til Visdommens Bjerg?« afbrød øglen ham.

»Netop!«

»Men så tror jeg ikke jeg forstår, ædle Herre. Der burde ikke være nogen forhindringer på vejen og Sandhedens Mester kender jo svaret på alt.«

»Vist så! Men du ved også udmærket godt, at man kun må stille ham præcis ét spørgsmål. Og hvis du nu tænker dig godt om, så husker du vel, at jeg *har* brugt mit.«

Øglen følte Ugslins tunge og gennemborende blik på sig.

»Ak, nu forstår jeg, Herre!« sagde denne lavmælt. »Hvordan kunne jeg dog glemme, at du jo netop reddede mit liv ved at

bruge dit eneste spørgsmål. Kun Sandhedens Mester vidste, hvordan den dødelige sygdom jeg led af skulle helbredes.«

»Men husk også på, at jeg kun gjorde det fordi du var den eneste, som var i stand til at bringe mig hurtigt nok til Tryghl.«

»Jeg skal aldrig glemme det. Men jeg forstår stadigvæk ikke, hvad du skulle med denne onde troldmand og hvorfor det hastede sådan. Jeg ved bare, at lige efter dit besøg hos ham i grotten, var det at denne besynderlige tåge begyndte at sprede sig over dalen her, og...«

»Var din mund, dit usle kryb!« afbrød Ugslin den vredt. »Hvis du nogensinde nævner dette for mig eller for nogen anden, skærer jeg din ækle, tvedelte tunge i tusinde stykker og spreder hvert enkelt lille stykke ud over hele riget.«

Øglen udstødte endnu et hvæs, men gjorde som Ugslin sagde og tav.

Da de to rejsende nåede igennem tågen og over den lille bjergkæde der omkransede dalen, åbenbares et fantastisk syn sig for dem. Mod sydvest, hvilket var i den retning øglen fløj, strakte der sig et landskab, som var så forskelligt og varierende i sin udformning og i sit udseende, at det ville være nyttesløst, at begynde at beskrive det i detaljer. Små og store floder bugtede sig hist og her gennem et frodigt landskab som slanger i en græsmark, for til sidst at munde ud i krystalklare, blå søer. Nogle steder var landskabet så goldt og øde, at det kun var de mest hårdføre skabninger, som kunne overleve der, og atter igen vidnede små ujævnheder den mere opmærksomme iagttager om små og store landsbyer. Bag dem sås, udover selvfølgelig den tætte tåge over den dal de netop havde forladt, intet; som på et stort landkort var blot markeret bogstaverne N.Ø., hvilket var en forkortelse for nordøst, samt en pil som pegede i denne retning. Udover dette var der

blot sort. Ligeledes skimtedes langt ude i horisonten til hver side bogstaverne N for nord og Ø for øst.

Øglen borede sig målrettet og ligeså hurtigt gennem luften som en pil, mens de begge to prøvede på at finde på en måde, hvorpå Ugslin kunne narre sig til endnu et spørgsmål hos Sandhedens Mester.

Frederik og Josephine banede sig vej gennem blomster-skoven, uden nogen egentlig fornemmelse af, hvad vej de skulle gå. De gik i en lidt trykkende tavshed, som følge af Tinydens sørgelige skæbne, og ingen syntes at have mod til at bryde den. Af og til stoppede de op og spiste af de fortryllede frugter, som de ruskede ned fra blomsterne.

Josephine var den første til at bryde denne tavshed. Tusinde spørgsmål havde siden gensynet med Frederik trængt på for at få svar, men hun ville først give ham tid til at tænke over det skete og få det lidt på afstand, før hun udspurgte ham.

»Tak fordi du reddede mig. Jeg ved ikke hvad der ville have været sket, hvis du ikke havde vækket mig.«

»Det var så lidt. Jeg kunne jo ikke så godt lade dig i stikken, vel?« sagde Frederik med et glimt i øjnene, hvilket brød den melankolske stemning, som havde præget begge to.

»Som du sikkert kan regne ud, har jeg ingen anelse om, hvordan jeg havnede i denne forunderlige skov. Det eneste jeg husker er, at jeg stod og læste i den mystiske bog i hytten, og så vågnede jeg pludselig op, som efter en lang og tung søvn. Først gik jeg forvirret omkring på må og få, men lige pludselig kunne jeg lugte en fortryllende duft af mad, som jeg skyndte mig at følge. Efter at have gået i lang tid uden at komme nærmere duften, blev jeg med ét svag og havde ikke længere kræfter til at fortsætte. Ja, og resten kender du jo.«

Frederik smilede ved disse ord.

»Den fortryllede duft af mad, du nævner, er den ikke forsvundet nu?«

»Jo, nu du siger det,« udbrød Josephine overrasket. »Men hvordan...«

»Indbildning! Den eksisterer nemlig ikke! Ren og skær fantasi!« grinede Frederik, og begyndte at forklare Josephine, hvordan det hele hang sammen.

Mens han talte til Josephine, som opmærksomt spidsede ører, bevægede de sig stødt gennem skoven. Efter et stykke tid, blev beplantningen mere uregelmæssigt, og det tyndede langsomt ud i blomsterne. Samtidig sluttede Frederik sin beretning, hvorefter Josephine fortalte ham de få sider, hun havde læst i bogen, og som Frederik ikke havde hørt.

»Altså skal vi bare opsøge Sandhedens Mester, som bor et sted på Visdommens Bjerg, så vi kan få at vide, hvordan vi afslutter bogen. Jeg gætter, at det må have noget med denne mærkelige tåge og dette lille kongerige at gøre.«

Samtidig stoppede blomstervæksten helt, og de stod nu i udkanten af Den Fortryllede Skov. Foran dem sås et imponerende bjerg så højt, at toppen var indhyllet i en tæt, grå og uigennemsigtig tåge. Bjerget var stejlt og pyramideformet og så ikke ud til, at være let at bestige. Mellem bjerget og skoven hvori de stod, var der en gold og trist ørken, hvor der, foruden et par enkeltstående kaktus-lignende planter, blot var det bare, lysebrune sand at se.

»Hvis vi er rigtigt heldige, er det bjerg der Visdommens Bjerg,« udbrød Frederik optimistisk.

»Det ser ellers stejlt ud. Mon vi overhovedet kan komme op af bjergsiden?« svarede Josephine mere skeptisk.

»Selvfølgelig kan vi det. Vi må i det mindste gøre et forsøg.«
Frederik sænkede blikket mod ørkenen og betragtede den

et øjeblik. Han konstaterede til sin lettelse, at den ikke var ret stor.

»Ørkenen ser godt nok ikke særligt indbydende ud, men den er da i hvert fald overkommelig.«

»Se derhenne! Der står et skilt,« udbrød Josephine, og løb hen for at læse det. Frederik løb med.

»Den Uendelige Ørken!« konstaterede hun. »Det lyder ikke rart.«

»Uendelig!« grinede Frederik derimod. »Ha! Hvis *den* er uendelig, skal jeg vist have briller, for så må jeg godt nok være særdeles nærsynet.«

Hans humør og den afslappede måde han taklede det hele på, havde dog efterhånden smittet Josephine og dermed gjort hende en smule mindre ængstelig.

»Godt, jeg henter lige en håndfuld frugter, og så begiver vi os af sted. Giv mig lige din rygsæk, så fylder jeg den op.«

Frederik kastede rygsækken og ventede ved skiltet til hun kom tilbage. Straks efter begav de sig raskt af sted med den brændende sol i ryggen.

»Ved Tryghls smeltedigel! Der har vi allerede Visdommens Bjerg!« udbrød Ugslin og pegede på en tåget plamage foran sig. »Min død, jeg håber du har fået en god ide, Hvæs, for ellers...«

»Ja Herre!« svarede øglen nølende og prøvede at krybe udenom. »Min alt for gode og uselviske hersker, ham som...«

»Hvæs! Spar mig for dit sleskeri og tag dig sammen, eller jeg nedkalder tusind dystre forbandelser over dit dumme hoved!« råbte Ugslin med sin skingre stemme. »Jeg gentager for sidste gang: hvordan kommer jeg forbi Sandhedens Vogtere?«

»Jeg har ganske rigtigt en ide... eller rettere, jeg har ikke en ide, men jeg tror jeg har fundet ud af... jeg mener... De

genkender dig ikke!»

»Hvad?« råbte Ugslin ude af sig selv. »Genkender mig ikke, din kyllingehjerne! Hvad mener du? Svar mig!«

»Tag det ikke ilde op! Jeg mener bare, at du har... forandret dig en lille smule siden sidst.«

»Forandret mig?«

Ugslin var blevet knaldrød i hovedet og var på nippet til at eksplodere.

»Øh, ja... men det er jo også længe siden, at vi var der sidst...«

»Længe siden, Hvæs? Længe siden! Nej, det var for et par dage siden, din tåbe!« råbte Ugslin, og holdt en lille pause, hvorefter han fortsatte en smule mere dæmpet og kontrolleret. »Desuden forstår jeg udmærket din hentydning. Men hvor skulle jeg vide fra, at jeg ville komme til at se... sådan ud, hvis jeg forlod Den Fortryllede Skov? Tror du jeg værdsætter mit udseende? Gør du?«

Hvæs svarede ikke på dette notoriske spørgsmål, men udstødte et sagte hvæs. Ugslin tænkte sig om et øjeblik.

»Godt! Jeg prøver. I det mindste har vi ikke noget at mindste, men alt at vinde. Men det er dit hoved, der står på spil. Glem ikke det!«

Øglen fortsatte tavst sin rejse mod det stadigt voksende bjerg, netop nu højt oppe i luften over Den Fortryllede Skov. Foran dem, mellem skoven og bjerget, sås en gold og ubevokset ørken.

I det samme fik den øje på noget som syntes at bevæge sig i denne ørken. Den dykkede derfor ubemærket en anelse ned for bedre at kunne iagttage det, når den om lidt passerede forbi stedet. Da den svagt kunne ane to levende væsener, sagtnede den farten en smule.

»Herre! Jeg tror, at nogen har været så letsindige at begive

sig ud i Den Uendelige Ørken. Skal vi ikke hjælpe dem?»

»Nej! Det er deres egen tåbelighed.«

»Men husker du ikke, hvordan du selv havde begivet dig derud? Og hvordan jeg reddede dig og fløj dig op til Visdommens Bjerg?»

»Og reddede dit liv, glem ikke det!«

»Ja, men Herre...«

»Fortsæt!«

Hvæs begav sig igen højere op i luften og passerede modstræbende de to væsener i ørkenen. Efter et kort stykke tid nåede de bjerget. Den tætte tåge som indhyllede toppen, gjorde det umuligt for den store flyveøgler at finde et sted at lande, så den blev nødsaget til at sætte Ugslin af lidt længere nede.

»Vent her,« sagde Ugslin, da han stod af. »Jeg er straks tilbage.«

Han begav sig op af det stejle og ufremkommelige bjerg, som på grund af hans ringe størrelse syntes næsten uoverkommeligt, selvom han næsten var ved toppen.

Bandende over, at Sandhedens Mester netop havde valgt toppen af bjerget, ankom han langt om længe til den port, som førte ind til den viseste af alle. Indhyllet i den fantastiske gråhvide tåge, forekom de to enorme søjler, som stod på hver side af indgangen, næsten Ugslin som et drømmesyn. Ved hver sølje stod to store vogtere af sten og spærrede vejen for alle, som ønskede at søge sandheden. Kun de, som opfyldte betingelserne, blev lukket ind i bjerget. Hver holdt de i den ene hånd med et jerngreb fast i en stor stenhellebard, som skulle forhindre snydere i at trænge ind.

»Stop!« udbrød den ene af disse med en rungende stemme, som gav genlyd i klippehulen. »Hvem er du, og hvad bringer dig til Visdommens Bjerg?»

»Ak, jeg er blot en ussel skabning, som søger råds om en lille ubetydelighed...«

»Det er ikke sandheden!« afbrød den anden vogter ham irriteret, og sænkede sin stenhellebard som tegn til, at han ikke kunne komme ind. »Vi kender ikke sandheden, for det gør kun Sandhedens Mester, men vi kender derimod løgnet. Så hvis du vil gøre dig nogen forhåbninger om at komme ind, vil vi ikke høre en løgn.«

Ugslin overvejede i et kort øjeblik om der var nogen vej udenom sandheden, men alt andet end sandheden ville jo være en løgn. Han besluttede sig derfor til, at sige sandheden.

»Min Herre, Den Mægtige Troldmand Tryghl, har sendt mig herhen for at få svar på et meget hemmeligt spørgsmål.«

De to vogtere sendte hinanden et sigende blik ved ordet Tryghl, og nikkede indforstået til hinanden. De hævede derefter begge deres hellebarder, så Ugslin havde fri passage til klippehulen.

Lettet begyndte han at begive sig hen mod hulen, men da han nærmede sig vogterne, sænkede den ene pludselig sin hellebard.

»I sandhed! Vi glemte jo helt at spørge, om du før har søgt råd hos Sandhedens Mester.«

»Minsandten ja! Har du det?« udbrød den anden.

Ugslin udstødte et højlydt suk; at sige, at han endnu ikke havde søgt råd, var en løgn. Han gik resigneret til bekendelse.

»Er der ikke nogen som helst måde jeg kan få endnu et svar på?«

»Endnu et svar?« spurgte den ene af vogterne og kiggede sigende på den anden. »Det er både såre simpelt for nogen, og afskrækkende svært for andre: for hver god gerning du gør, får du endnu et spørgsmål.«

»Men det skal være virkelig gode gerninger,« tilføjede den

anden hastigt.

Ugslin var på nippet til at give op og forlade indgangen, rød i hovedet af fortvivlelse.

»Skulle jeg gøre en god gerning? Mig? Latterligt!« fnøs han, mere rettet mod sig selv end vogterne.

Men med ét slog en tanke ham imidlertid.

»Medmindre...« mumlede han og henvendte sig igen til vogterne. »At redde to skabninger fra den visse død, er det en god gerning?«

De to vogtere kiggede tvivlrådigt på hinanden.

»Om det er? Det er en *meget* god gerning.«

Ugslin vendte sig om med et lumsk smil på læberne og forlod hastigt den fantastiske indgang til klippehulen og forvandt igen i den tætte tåge.

-U-

Uisdommens BjerG

Ned den nådesløse og brændende sol i ryggen, vandrede Frederik og Josephine gennem det løse sand i Den Uendelige Ørken. Det trøstesløse og ubarmhjertige ørkenlandskab lod selv ikke den mest hårdføre vegetation overleve, hvorfor den eneste variation i landskabet var et par sandban-ker hist og her samt de før nævnte kaktus-lignende planter.

Efterhånden som tiden gik, blev hvert af de to rejsendes skridt stadig tungere og mere slæbende; bagved dem sås nu et dybt spor i sandet.

I det samme sank Josephine modløs ned i knæ.

»Vi klarer det aldrig! Nu har vi gået i flere timer, uden at komme tættere på bjerget. Jeg tvivler på, om vi overhovedet har bevæget os fremad i den sidste time.«

Frederik stoppede ligeledes op. Han betragtede først foden af bjerget og derefter udkanten af skoven, som for at overveje afstanden fra det sted, hvor de befandt sig. Lidt efter sank også han sammen.

»Du har desværre ret. Siden vi nåede midten af ørkenen, har vi ikke bevæget os en millimeter fremad. Måske trænger vi bare til en pause og noget at drikke. Vi må for alt i verden ikke lade os slå ud nu, når vi er nået så langt.«

»Du har ret. Et par dejlige frugter med masser af saft i, vil give os fornyet energi til at fortsætte.«

Frederik tog optimistisk tasken af ryggen og fandt to frugter frem, men da han skulle til at række Josephine det ene

af dem, gav han forskrækket slip på det og tabte det der- ved i sandet; frugten var allerede indskrumpet og rynket, og indbød ikke længere til at sætte tænderne deri.

Frederik gennemrodede febrilsk tasken for at finde spise- lige frugter, men alle som en var de rådne. Han smed dem ra- sende ned i sandet og sparkede dem derefter bandende væk i alle retninger.

»Det var jo hvad man kunne forvente i denne tåbelige ver- den!« råbte han hidsigt og knyttede næverne i raseri. »Og nu er vi strandet i en øde ørken uden nogen som helst form for vand.«

I samme nu ramte hans fod noget hårdt, da han ville sparke til det løse sand, og han udbrød et svagt hyl af smerte. Mens han ømmede sig, kravlede Josephine hen og begyndte at grave genstanden fri af sandet. Et lille håb tændtes samti- dig i de to kammerater.

Imidlertid udstødte også Josephine nu et højt hyl, da et stort kranie kom til syne af sandet.

»Et kranie!« udbrød Frederik rasende. Han samlede det op og kylede det så langt væk, hans kræfter rakte. »Hvad kunne man ellers forvente? Vi kan ligeså godt opgive.«

Efter at have raset ud et stykke tid, smed han sig opgi- vende ned i det varme sand. Samtidig rejste Josephine sig.

»Den Uendelige Ørken. Ja selvfølgelig kommer vi ikke nær- mere bjerget, når den er uendelig. Uanset hvor langt vi går, kommer vi ikke videre.«

»Vi kan ligeså godt opgive,« gentog Frederik.

»Nej, vi må tværtimod være tålmodige. Der skal nok vise sig en udvej. Der *må* være en udvej.«

»Selv solen er imod os!« udbrød Frederik og dækkede irri- teret ansigtet med hånden.

»Solen!« udbrød Josephine, som uden at have lagt mærke

dertil før nu, havde stået i skygge et kort øjeblik. Hun rettede derfor blikket i vejret og forstod i det samme, hvad det var som havde skygget for solen.

»Uhyret!« råbte hun skrækslagen. »Det kommer igen!«

Frederik fjernede med en hurtig bevægelse hånden fra ansigtet og fik øje på det frygtelige bæst, som hastigt nærmede sig.

»Vi er fortabte!«

Josephine ønskede af hele sit hjerte, at hun kunne modsig ham, men hun indså hurtigt, at omgivelserne umuliggjorde enhver form for flugt.

Da bæstet efterhånden var kommet dem faretruende nær, ændrede det dog pludselig en anelse retning, og gjorde sig samtidig klar til at lande et stykke væk fra dem. Ved landingen hvirvlede det løse sand voldsomt omkring dem, præcis som stod de midt i en strid sandstorm. De blev derfor nødt til at vende ansigtet den modsatte vej og dække øjnene med hænderne.

Da stormen havde lagt sig igen, kiggede de ængsteligt på uhyret. En lille hæsleg skabning hoppede i det samme ned fra dens ryg og henvendte sig med et lumsk smil til dem. Da den skulle til at åbne munden, udstødte øglen i det samme et hvæs, hvis vindstød blæste skabningen hovedkulds hen for fødderne af Frederik og begravede samtidig dens hoved i sandet. I et hurtigt spjæt fløj den rasende op og rystede sandet af hovedet.

»Hvæs, din utålelige pestilens!« råbte den ude af sig selv af raseri, mens den samlede sin grønne hue op. »Det er mig en gåde, hvorfor du forbliver mig en evindelig plage!«

En ildevarslende sort røg spredte sig fra øglens næsebor, men den svarede ikke. Derfor henvendte den lille vanskabte skabning sig, som jo selvfølgelig ikke var andre end Ugslin,

igen mod de to menneskebørn.

»Se, se! Jeg ser, at I er på udflugt i Den Uendelige Ørken. Hyggeligt, må jeg rigtignok indrømme! Men I er vel klar over, at ingen slipper levende herfra igen?«

Hverken Frederik eller Josephine svarede.

»Ser I,« fortsatte Ugslin, pludselig i en hjertelig tone, »da Hvæs og jeg, altså øglen, ja i virkeligheden er den en flyveøgle, men jeg kalder den blot for en øgle -, da vi fløj over ørkenen første gang og så jer hernede, tænkte jeg straks ved mig selv, at det var da også forfærdeligt, at vi jo netop havde for travlt til at hjælpe jer. Da jeg nu er så godhjertet af mig, sagde jeg derfor til Hvæs, at vi straks efter vores lille, øh... ærinde, måtte komme jer til undsætning.«

I det samme udstødte øglen endnu et højlydt hvæs, som også denne gang begravede Ugslin i sandet.

»Hvæs!« råbte han igen, godt gal i hovedet. »Dette er sidste advarsel! Husk det!«

Frederik og Josephine sendte hinanden et blik, der på en gang var fuldt af håb, men ikke helt var fri for en vis ængstelse. Frederik henvendte sig til den lille skabning.

»Vil det sige, at I er kommet for at hjælpe os?« spurgte han en smule mistroisk.

»Selvfølgelig!« udbrød Ugslin i den mest hjertelige tone, han magtede at frembringe. »Hvad havde I måske regnet med?«

Josephine syntes overbevist, for på trods af skabningens lidt uheldige udseende, virkede den oprigtig og særdeles overbevisende. Kun den frygtindgydende flyveøgle bekymrede hende stadigvæk.

»Og øglen?« spurgte hun sagte, og vendte blikket mod Hvæs.

Ugslin slentrede hen til hende og sagde med en fortrolig

stemme, som var så tilpas lav, at øglen ikke kunne høre ham.

»Du mener Hvæs? Ham skal du ikke være bange for. Selvom han ivrigt prøver på at skjule det, har han hjertet på rette sted. Tag ham det derfor endelig ikke ilde op, hvis han virker en smule fjendsk overfor fremmede.« Han kiggede sig stjalent over skulderen, hvor Hvæs betragtede ham mistroisk. »Men prøv alligevel at udvise en smule respekt for ham. Ser du, det er let at støde hans selvfølelse, og så bliver han bare fornærmet.«

Josephine sendte ham et sigende blik som tegn til, at hun var indforstået med det, og opfordrede ligeledes med øjnene Frederik til det samme. Han nikkede ivrigt.

»Jamen, så lad os da endelig komme af sted!« udbrød Ugslin glad og formåede ikke at skjule en vis lettelse. »For resten,« tilføjede han hastigt, og pegede med en ligegyldig mine på bjerget, »er det i orden med jer, at I bliver sat af på Visdommens Bjerg?«

Frederik og Josephine tilkendegav begge hurtigt og ivrigt Ugslin, at det var i orden. Da Ugslin vendte sig om og begav sig hen imod øglen, sendte de hinanden et på en gang jublende og triumferende blik, men også et blik som tilkendegav, at de ikke ville røbe noget overfor den lille skabning. Begge nærrede de nemlig stadigvæk en vis mistillid til skabningen, og Frederik huskede samtidig på den gamle mands ord om ikke at stole på nogen.

Hvæs lod ikke til at mærke den ekstra byrde, som de to nye passagerer udgjorde; den fløj stadigvæk, båret af sine vældige og stærke vinger, sikkert og hurtigt gennem luften.

Frederik og Josephine klamrede sig ivrigt til den kurv, hvori de sad, og havde begge øjnene stift rettet mod bjerget, idet de ikke turde kigge ned. Bjerget, som før sås som en

tåget plamage, blev hastigt tydeligere og afslørede samtidig et væld af detaljer; dog lod ingen af dem til at bemærke disse, men sad i stedet begge i deres egne tanker.

Ugslin havde stillet sig på kurvens kant og ruskede utålmodigt i tøjlerne for at komme hurtigere fremad, mens han engang imellem kiggede sig stjålent tilbage, som for at forsikre sig, at de begge to nu også stadigvæk var der. Han blev dog hurtigt træt af denne stilling, og satte sig i stedet ned med ansigtet vendt mod bjerget; han overvejede ikke et eneste sekund, at spørge disse to menneskebørn om, hvorfor de var så dumdristige at begive sig ud i Den Uendelige Ørken. Ligeledes slog det ham heller ikke, at de ikke hørte hjemme i denne verden, og at netop de to kunne hænge sammen med Tryghls mærkelige fornemmelse. Det eneste som optog ham i dette øjeblik var så hurtigt som overhovedet muligt at bringe denne troldmand svaret på den mærkværdige gåde.

Hvæs landede sikkert på bjergskrånningen, foldede sine vinger ind til kroppen og lagde sig ned. Ugslin sprang ivrigt ud på den ene vinge, hvorfra den i susende fart rutschede ned på klippen.

»Skynd jer ned og følg med mig. Nu hvor jeg har reddet jeres liv, har I vel ikke noget imod, at gøre mig en lille tjeneste til gengæld?«

Frederik og Josephine hoppede ned og fulgte velvilligt med skabningen gennem den tætte tåge; de havde begge en svag anelse om, hvor den ville føre dem hen, men turde ikke håbe af frygt for at blive skuffet.

Efter en tids søgen og en for Ugslin udmattende vandring, lettede tågen pludselig og afslørede den før beskrevne indgang til klippehulen. Frederik og Josephine stoppede op og betragtede betaget det fantastiske syn. Ugslin, derimod, fortsatte målrettet hen imod vogterne.

»Godt, luk mig så ind! Nu har jeg udført en god handling, ja faktisk hele to!«

Vogterne stirrede vantro på den lille skabning.

»Allerede?«

»Netop! Og jeg har vidner.«

Han kiggede opfordrende på de to personer, han havde reddet. De nikkede bekræftende.

»Jamen, i så fald har du fortjent endnu et spørgsmål.«

Dette lod Ugslin sig ikke sige to gange. Han smuttede hurtigt forbi vogterne og forsvandt kort efter af syne inde i hulen.

»Er det her, vi finder Sandhedens Mester?« spurgte Frederik lidt efter.

Vogterne nikkede begge med hovedet.

»Må vi have lov at spørge ham til råds?« vedblev han.

»Javist! Men kun ét spørgsmål til jer hver. Og I må aldrig, og jeg gentager, *aldrig* spørge om, hvad fremtiden vil bringe; for hvis nogen spørger om fremtiden, så har de jo mulighed for at ændre den, og hvis nogen ændrer fremtiden, så ved Sandhedens Mester ikke længere hvad fremtiden vil bringe, og dermed heller ikke den evige sandhed.«

Frederik og Josephine kiggede undrende på hinanden et kort øjeblik, men forstod ikke helt, hvad vogteren mente. Josephine henvendte sig i stedet for til Frederik.

»Vi bliver nødt til at overveje vores to spørgsmål meget, meget grundigt.«

»Du har ret. Vi må få mest muligt ud af dem begge.«

De begyndte dæmpet at diskutere frem og tilbage og overvejede omhyggeligt ethvert spørgsmål de kunne finde på, og hvad dette spørgsmål i så fald ville afføde af andre spørgsmål, som var nødvendige at kende svaret på.

I samme nu, som de var blevet enige om de to spørgsmål,

kom Ugslin småløbende ud af hulen og passerede åndsfraværende Sandhedens Vogtere.

»Menneskebørn?« mumlede han. »Hvordan mon sådan nogle ser ud? De må bestemt være nogle frygtindgydende skabninger, siden Tryghl er sådan på vagt overfor dem!« mumlede han for sig selv, mens han passerede Frederik og Josephine.

Josephine kiggede studsende efter ham.

»Tryghl? Hvor har jeg dog hørt det navn før?« sagde hun for sig selv og gentog navnet et par gange, hvorefter hun rystede opgivende på hovedet. »Lad os gå ind i hulen.«

De begav sig en smule forsigtigt ind i den smalle gang, som var hugget ind i klippen; selvom indgangen var stor og pragende, snævrede gangen sig hurtigt ind, og til sidst var der kun lige plads til, at de kunne gå ved siden af hinanden. Snart kom de til en lang og stejl trappe, som øjensynligt førte dem endnu længere opad mod toppen af bjerget. Da solen ikke formåede at brænde igennem den vedvarende tåge, som indhyllede toppen af bjerget og som derved lagde hulen i mørke, hang der til dette formål adskillige fakler på klippevæggen, hvilke kastede deres spøgelsesagtige, flakkende skær ned på de to indtrængende personer. Desuden oplyste de, konstaterede Frederik, små sætninger, som var ridset ind i klippen med en gotisk skrift. Samtidig med at de passerede disse sætninger, læste de dem højt for hinanden.

»Husk, sommetider at lade drømmene leve, mens du er vågen.«

»Gør ikke mod andre, hvad du ikke ønsker at de, skal gøre mod dig.«

»Når du går mod øst, kommer du til vest. Når du går mod nord, kommer du til syd.«

»Den, der ikke har haft det dårligt, ved ikke, hvad det vil

sige at have det godt.«

»Kun virkeligheden sætter grænser.«

Da de nåede enden af den lange trappe, som syntes at børe sig længere ind i bjerget end det var bredt, ramte sollyset pludseligt deres ansigter igen. De indåndede nu igen den kølige og friske bjergluft, hvilken de begærligt nød i fulde drag.

Imidlertid spærrede de øjnene op, da det gik op for dem, at de stod på selve toppen af bjerget. Svimmelheden havde nær overmandet dem begge, hvis de ikke havde tvunget sig selv til at bevæge blikket ud mod horisonten. Men derved åbenbares et vidunderligt og ubeskriveligt syn sig for dem, hvilket øjeblikkeligt fik dem til at glemme denne forbigående svimmelhed aldeles. Hele denne fantasiverden, som de modvilligt var havnet i, spredte sig for deres fødder og udgjorde et fantastisk syn, så farverigt og varierende i al sin pragt, at de uden tøven ville have gennemlevet alle deres hidtidige strabadser endnu engang, for bare i et enkelt minut at kunne betragte dette syn.

Til begges forbavselse var det præcis, som at se på et landkort; udkanten af verdenen, som de kunne skimte langt ude i horisonten, var flosset som et papir, og verdenshjørnerne var angivet med skrift udenfor kortet.

»Imponerende, ikke?« hviskede en lav stemme bag dem.

De vendte sig tryllebundne om mod stemmens ejer, og så en gammel mand sidde på en sten, støttet af en stok af træ. Manden fortsatte, mens hans blik bevægede sig hen over landskabet.

»Jeg kan se, at I er nogle af de få, som værdsætter dette vidunderlige syn ligeså meget som mig selv. Jeg har siddet her altid, ikke i en evighed, for selv ikke evigheden er evig, men altid, og er stadigvæk lige betaget af dets skønhed.«

Han vendte blikket mod de to fremmede.

»Jeg ser, at I ikke er fra denne verden,« konstaterede han.

»Det er rigtigt,« bekræftede Frederik. »Men jeg går ud fra, at du ikke bare kan se det, men ved det og allerede vidste det, før vi kom herop.«

»Du er en begavet ung mand, kan jeg høre. Det er en uvurderlig gave, du har fået, så brug den, men brug den med omtanke.«

Frederik smilede smigret. Den gamle vismand fortsatte.

»Men nu til spørgsmålene... Hvad kunne I tænke jer at få vished om?«

Josephine rømmede sig en smule og fremsagde det første spørgsmål.

»Som du ved, er vi havnet i denne verden og kan kun vende tilbage, hvis vi afslutter det eventyr, som vi er en del af.« Sandhedens Mester nikkede bekræftende. »Derfor vil jeg gerne vide, hvordan vi afslutter eventyret.«

»I sandhed et godt spørgsmål, min kære pige, et godt spørgsmål.«

Han løftede samtidig hånden og pegede ud mod horisonten.

»Kan I se derhenne i hjørnet af verdenen, i nordøstlig retning; der ligger et lille rige. Ja, jeg kan ikke nævne det ved navn, for det er så fattigt, at det ikke *har* noget navn. For kort tid siden bemægtigede Tryghl, en gammel troldmand, sig dette rige. Jeres opgave er, at befri riget igen.«

Josephine nikkede betænksomt og takkede manden; det var netop det svar, de havde forudsagt. Nu rømmede Frederik sig.

»Det havde vi sådan set også regnet med, at du ville svare. Derfor er mit spørgsmål, hvordan vi bekæmper denne mægtige troldmand.«

»Min dreng, der er kun én måde at bekæmpe troldmanden på. Ser du, troldmanden kan ikke tåle sollys. Derfor kan han kun leve, hvor solen ikke skinner, og altså er han afhængig af den tåge, som ligger over riget. For at bekæmpe troldmanden, skal I altså få tågen til at forsvinde.«

Frederik takkede, men forstod hurtigt, at de nu blot havde endnu et spørgsmål at få svar på, nemlig hvordan de kunne få tågen til at forsvinde.

De takkede endnu engang vismanden, og skulle netop til at begive sig ned af trappen, da han pludselig tiltalte dem.

»Mine venner, vent et øjeblik... Jeg ved, at endnu et spørgsmål brænder på jeres læber. Derfor vil jeg opfordre dig, min dreng, til at bruge dit sidste spørgsmål.«

Frederik kiggede forbløffet på ham.

»Mit sidste spørgsmål?«

»Ser du, da enhver god gerning i denne verden bliver belønnet med endnu et spørgsmål hos Sandhedens Mester, kom du herop med to spørgsmål. Husk på, at du reddede denne unge pige fra den visse død.«

Frederik og Josephine kiggede jublende på hinanden, og efter en kort rådslagning, havde de det næste spørgsmål parat.

»Hvordan får vi denne tåge til at forsvinde?«

Vismanden løftede armen og pegede igen mod nordøst.

»Betragt engang tågen, som skjuler riget. Kan I se, at den synes at udspringe fra et bestemt punkt på den bjergkæde, som omgiver dalen? På dette sted befinder der sig en hule, og i denne hule bor en stor og farlig drage ved navn Drugor. Det er denne drage, som ved hvert eneste åndedræt udsender så stor en røgsky, at en tyk tåge langsomt har dannet sig over dalen. For at fjerne tågen, må I altså bekæmpe dragen.«

Frederik og Josephine sendte ved den sidste sætning hinanden et ængsteligt blik.

-U1-

EN LYSEPOED LOEEN

Sn drage, som dækkede en hel dal med røg, og en lyssky troldmand, som åbenlyst have benyttet denne drage til at bemægtige sig det lille rige i dalen; dette var, hvor mærkværdigt det end forekom dem, det eneste Frederik og Josephine havde at forholde sig til på nuværende tidspunkt. Derfor var det da også dette som optog begges tanker, idet de forlod Sandhedens Vogtere og igen begav sig ind i den tætte tåge, som omkransede toppen af Visdommens Bjerg.

En ting stod imidlertid dem begge to klart; de var ikke på egen hånd i stand til at bekæmpe denne drage. Uden en eller anden form for hjælp, var de to kammerater i denne fantastiske og for dem ubekendte verden, blot ubetydelige forhindringer for den mægtige troldmand, som selvsagt ikke ville tøve med at rydde dem af vejen, så snart det blev nødvendigt.

Da de efter et stykke tid fandt vej ud af den uigennemsigtige tåge, opdagede de hurtigt, at de var havnet på den anden side af bjerget, idet hverken Den Fortryllede Skov eller Den Uendelige Ørken længere var at se. Derimod sås en stor, ensfarvet slette, som øjensynligt var overgroet med grønt græs. Midt gennem denne slette snoede en bred flod sig, hvis vand fra bjergets top syntes at have en helt forkert mørkeblå farve, der nærmere mindede om tyk maling end vand.

Frederik fulgte denne mærkeligt udseende flod med øjnene, indtil han fik øje på en stor sø, hvilken den lod til at munde ud i. Her blev den ensartede slette erstattet af en fro-

dig skov på den ene side, og noget, som han antog for at være en by, på den anden siden.

Josephine, derimod, fulgte i stedet floden i modsatte retning af Frederik og konstaterede straks, til sin store begejstring, at den udsprang fra et sted på Visdommens Bjerg umiddelbart under dem. Først nu mærkede hun for alvor, hvor tørstig hun egentligt var; ud over de par frugter, hun havde spist i Den Fortryllede Skov, havde hun ikke fået andet vand, siden hun fulgte efter Frederik hjemme i den virkelige verden. Hun ledte derfor ivrigt med øjnene efter det sted, hvor kilden måtte have sit udspring fra bjergets indre. Straks hæftede hendes øjne sig ved en lille klynge træer eller buske halvvejs nede af bjerge.

»Se, Frederik!« udbrød hun og trak ham samtidig i ærmet, mens hun pegede på stedet. »Jeg er sikker på, at der er en kilde inde mellem buskene dernede!«

»Minsandten om du ikke har ret!« udbrød også han, da han fik øje på den blå, tynde bæk, som bugtede sig i skarpt brudte linier gennem det ellers triste bjerglandskab.

»Hvad venter vi på?« grinede Josephine og begyndte i det samme at småløbe ned af bjergskrånningen, så tilpas hurtigt som den kraftige hældning på bjerget tillod det. Frederik skyndte sig at følge efter hende, men rygsækken sænkede dog hans fart en anelse, hvorfor Josephine hurtigt øgede sit forspring.

Da hun derfor kort efter nåede alene ned til det, som hun til sin forbavselse opdagede var hverken buske eller træer, men lange grønne græsstrå, der gik hende næsten helt op til halsen, og gule siv, som dog kun var halvt så lange, stoppede hun forpustet op og ventede på Frederik.

Imidlertid hørte hun pludselig en stemme inde fra sivene, som gjorde hende nysgerrig; stemmen syntes at antage to for-

skellige tonelejer, den ene spørgende og den anden svarende. At det var den selvsamme stemme som frembragte begge lydene, der på grund af afstanden formede uforståelige sætninger i Josephines øre, hørtes på en karakteristisk gurglende lyd, som lød ved hvert ord.

Hun kiggede sig over skulderen, men da Frederik stadigvæk var langt væk, listede hun sig derfor alene ind mellem de græsstrå, som formåede at skjule både hende og den mystiske stemmes ejermand. Stemmen blev hurtigt højere i takt med at hun bevægede sig fremad, og til sidst befandt hun sig i udkanten af det, som i denne fantasiverden gik for at være en skov. Her satte hun sig ned bag de yderste strå og lyttede opmærksomt til de gurglende stemmer.

»Hvor mange arme har jeg?« spurgte den ene stemme.

En kort pause fulgte, mens den anden lod til at overveje spørgsmålet.

»Syv... fem... seks...to...« svarede den anden stemme, men syntes at have meget besvær med at få ordene frem. Pludselig udbrød den bestemt: »Otte!«

»Nå, for pokker! Det var rigtigt!« svarede den første stemme irriteret. »Så må jeg vist hellere komme lidt mere i.«

Josephine, som forvirret havde overhørt denne vanvittige samtale, der ikke syntes at have nogen mening, trak forsigtigt et strå til side og kiggede nysgerrigt i retning af stemmerne. Da hun fik øje på stemmernes ejer, skyndte hun sig at holde sig for munden, i et fortvivlet forsøg på at undertrykke en ubehersket latter.

På kanten af et lille bassin, som var fyldt op med vand i en ujævn blålig og halvt gennemsigtig farve, sad en lyserød blæksprutte. Med halvdelen af sine mange arme rørte den langsomt og dovent rundt i vandet i bassinet, og med resten holdt den fast i et lille klippefremspring fra bjerget, hvilket

forhindrede den i at falde i vandet.

Men det var naturligvis ikke en ganske almindelig blæksprutte, som sad der og snakkede med sig selv. På hovedet havde den en kolbe fyldt op med det mærkelige vand fra bassinet, og fordi det kun var halvt gennemsigtigt, var dens ansigt kun halvt synligt; hudfarven fik, set gennem vandet, en sjov lilla kulør. De hvide øjne, som på grund af et samspil mellem vandet og kolben fik alverdens forskellige former, alt efter hvad vinkel man så blæksprutten fra, syntes at være helt ude af proportionalitet med resten af hovedet.

I en af sine mange arme holdt den en lille, grøn flaske, hvis indhold den ganske forsigtigt syntes at hælde ud i bassinet; dog kunne Josephine ikke se, at der kom noget ud af den.

I det samme hørte Josephine en raslen bag sig. Det var Frederik, som svedig og forpustet ledte efter hende. Da han fik øje på hende, skulle han lige til at åbne munden, men Josephine tyssede straks på ham og gjorde tegn til, at han skulle sætte sig ned.

Samtidig med at Frederik fik øje på blæksprutten, satte den proppen i flasken og begyndte atter at røre rundt i vandet. Efter at have gjort dette i et stykke tid, tog den forsigtigt kolben af hovedet, hvorved alt vandet fossede ud på klippegrunden. Derefter fyldte den kolben med vand fra bassinet, tog den igen på hovedet og tog derefter et par dybe indåndinger af det nye vand.

»Nå,« sagde den så til sig selv med den spørgende stemme, »hvor mange arme har jeg så nu?«

Igen lod den til at overveje dette besynderlige spørgsmål grundigt.

»Tolv... ti... tretten... nej, elleve!« svarede den sig selv, nu med den anden stemme.

»Udmærket! Så er det vist i orden.«

Frederik studsede et øjeblik, hvorefter han forsøgte at tælle, hvor mange arme blæksprutten i virkeligheden havde.

»Altså, medmindre den gemmer tre arme under vandet, så har den kun otte!« hviskede han forvirret.

»Du har ret. Det forekommer mig mystisk det hele. Men den ser nu ganske fredelig ud.«

»Ja, lad os gå hen til den. Jeg er ved at tørste ihjel.«

De rejste sig op og gik langsomt hen imod blæksprutten.

Imidlertid havde blæksprutten, som jo var aldeles uvidende om, at den blev iagttaget, taget en prop ud af bassinet, hvilket fik al vandet til at løbe ud i en lille bæk, som førte det ned af bjerget. Da alt vandet var forsvundet, satte den prop-pen i igen. Langsomt begyndte det friske vand fra kilden, som strømmede ud fra bjerget, at fylde det op igen.

Frederik, som nu stod lige bag den, rømmede sig sagte, for ikke at forskrække den, men på grund af kolben på hovedet, kunne den ikke høre ham. Derfor forsøgte han igen, denne gang lidt højere, hvilket imidlertid gjorde den så forskrækket, at den frembragte tusinde bobler i kolben, så den ikke længere kunne se ud.

»Undskyld,« sagde Frederik, som prøvede at skjule et stort grin, »det var ikke meningen at forskrække dig, men vi ville bare gerne have lidt vand.«

»Vand? Ja,« gurglede blæksprutten vredt, »det kan I virkelig ikke få noget af her. Hvis I vil have vand, må I tage det længere nede af bjerget.«

De mange små luftbobler, som havde sat sig på indersiden af glasset, var så småt ved at forsvinde.

»Men,« fortsatte Frederik og pegede på bassinet, »hvorfor må vi ikke få noget af vandet i bassinet?«

»Fordi det ikke er almindeligt vand. Derfor!«

»Men hvad er der dog i vejen med det?« prøvede Josephine sig for.

»Hvad der er i vejen med det?« spurgte blæksprutten fornærmet, og pegede samtidig på et væltet skilt umiddelbart ved siden af det sted, hvor den sad. »Det er for rent! Kan du ikke læse?«

På skiltet stod der med store bogstaver:

SANDHEDENS KILDE
VANDET MÅ IKKE DRIKKES

»Sandhedens Kilde?« lo Frederik. »Ja, selvfølgelig! Sandhedens Vogtere! Sandhedens Mester! Sandhedens Kilde! Hvad bliver det næste?«

Blæksprutten kiggede fornærmet på ham, men vendte sig så om med en værdig, men opgivende mine i ansigtet. Straks efter begyndte den igen at hælde indholdet af flasken ud i vandet.

»Hvad er det, du kommer i vandet?« spurgte Josephine interesseret.

Blæksprutten tøvede et øjeblik, for såret som den var, havde den bestemt sig for ikke at snakke med dem mere. Men da Josephine satte sig ned ved siden af den, glemte den med det samme sit forsæt, smigret over den uvante interesse, der blev vist den. Den kiggede sig stjålent over skulderen for at se, om Frederik lyttede, men han var travlt optaget. Han havde taget rygsækken af skuldrene og ledte tilsyneladende efter noget bestemt.

»Det er løgne!« hviskede den hurtigt i øret af Josephine, og kiggede straks hen mod Frederik igen. Da han ikke hørte

efter, fortsatte den. »I denne flaske findes alle de løgne, der eksisterer i hele verden!«

Blæksprutten begyndte igen at hælde indholdet ud i vandet.

»Løgne?« spurgte Josephine overrasket og betragtede forvirret den ottearmede skabning. »Jamen, der kommer jo ikke noget ud af flasken!«

»Har du måske nogensinde før set en løgn? Nej vel!«

Hun tænkte sig om et øjeblik, men dermed forekom det hele hende blot endnu mere ubegribeligt.

»Men hvorfor hælder du løgne i vandet?«

»Fordi,« sagde den med en højtidig mine, »hvis man drikker direkte af Sandhedens Kilde, mister man evnen til at lyve i lang tid. Men når jeg blander løgne i vandet, så neutrili... neutrilasise... ja, så kan man altså lyve, selvom man drikker det!«

I det samme satte den proppen på flasken og gentog igen den samme procedure som før med at skifte vand i kolben. Da den havde drukket af det nye vand, henvendte den sig stolt til Josephine, denne gang så tilpas højlydt, at Frederik kunne høre det.

»Vil du ikke nok stille mig et spørgsmål?«

»Jo, øh...« Hun tænkte sig om et øjeblik. »Er Jorden rund eller appelsinformet?«

»Jorden? Appelsin?« udbrød den resigneret. »Hvad i alverden betyder det?«

»Nå ja, undskyld! Jamen, så... Hvor mange fingre er der her?«

Hun stak tre fingre frem for øjnene af blæksprutten, som ivrigt talte dem.

»Fireogfyrre... seksoghalvtreds... femogtyve... helt bestemt femogtyve fingre!« udbrød den og trak i det samme proppen

til bassinet ud. »Ja, så skal der vist ikke flere løgne i.«

Josephine kunne ikke lade være med at le og til hendes store forbavselse, begyndte også blæksprutten at le. Lidt efter blev hun dog alvorlig igen.

»Ved du hvor den nærmeste by ligger, hvor vi kan få noget at spise?«

»Spise? Nå ja, det er rigtigt. Jeg har godt nok hørt, at nogle har brug for... sådan noget! Men jeg synes nu, at det er en hel del lettere at leve af løgne.«

»Kan man virkelig leve af at lyve?« udbrød Josephine overrasket men med et undertrykt smil på læberne. »Nå ja, alt kan jo ske i en fantasiverden!«

»Fantasiverden? Er jeg måske ikke virkelig nok?« spurgte blæksprutten med et meget fornærmet ansigtsudtryk.

»Det er vist som man ser på det,« lo Josephine, men blev hurtigt alvorlig igen, da hun opdagede, at hendes løjerlige samtalepartner var ved at blive vred. »Ved du så, hvor vi finder den nærmeste by?«

Blæksprutten tænkte sig om et øjeblik, og glemte tilsyneladende hurtigt sit dårlige humør. Kort efter pegede den ned langs bjerget med en af sine mange arme.

»Kan du se den flod dernede? Det er den, bækken her munder ud i. Et stykke nede af denne flod finder du en lille by ved navn Påhovedstad. Indbyggerne er mig bekendt meget kendt for sin gæstfrihed. Men,« indskød den hastigt, efter at have kigget sig en smule ængsteligt omkring for at sikre sig, at ingen lyttede, »beboerne lyder altså efter min mening til at være en anelse skøre!«

Den så sig stjålent omkring.

»Men hvorfor begive sig hele den lange vej blot for at få noget at spise, når du er omgivet af mad?«

Josephine kiggede sig undrende omkring et øjeblik og så

derefter spørgende på blæksprutten, som hurtigt anlagde sin karakteristiske vigtige mine igen.

»Se blot her...«

Den rakte ud efter et af de lange siv med en af sine ledige arme og trak det forsigtigt op af jorden. Derefter rakte den det videre til Josephine og bad hende puste i den ene ende. Hun tog en anelse mistroisk imod sivet, satte munden på det og pustede forsigtigt.

I det samme voksede en stor, rød boble ud af den anden ende i takt med, at hun pustede luft gennem sivet. Efter et øjeblik slap den sit tag i sivet, stod et øjeblik stille i luften, som om den ikke kunne bestemme sig til om den ville op eller ned, og begav sig til sidst langsomt nedad mod jorden. Indeni boblen fik Josephine øje på noget, som lignede en lille nød eller kastanje, og som åbenbart var spiselig.

Hun drog derfor forsigtigt håndfladen frem mod den for at gribe boblen, men da den rørte hende, sprang den med et hult *blub* og den lille genstand indeni landede i hendes hånd. Trods sit hårde udseende, var den forbavsende blød og vandholdig, og den smagte ikke af særligt meget. Josephine tyggede den derfor velvilligt, hvorefter hun drog endnu et siv op af jorden.

Alt imens Josephine var optaget af at puste bobler og blæksprutten af at blande løgne, var Frederik listet hen ved siden af blæksprutten med en lille vandbeholder skjult i den ene hånd. Da han var sikker på, at blæksprutten ikke ville opdage ham, stak han lynhurtigt beholderen ind under det sted, hvor kilden havde sit udspring, og fyldte den således med rent vand fra Sandhedens Kilde. Ubemærket listede han igen hen til rygsækken, hvori han gemte vandet. Derefter rømmede han sig uskyldigt.

»Skal vi ikke se at komme af sted, Josephine? Jeg har

stadigvæk ikke fået stillet min tørst og min mave rumler af sult.«

»Jo, lad os det,« svarede hun, hvorefter hun takkede blæksprutten og tog afsked med denne usædvanlige skabning, som straks efter pligttopfyldende optog dens monotone arbejde.

Da de var nået et stykke ned langs bækken, stoppede de op for at drikke af det nu rene vand og spise de mærkværdige bløde nødder. Samtidig afslørede Frederik sit lille vandtyveri for Josephine, som blot lo hjerteligt. Desuden indså hun ligesom Frederik hurtigt, hvor nyttigt det kunne blive for dem på deres videre færd.

De begav sig straks efter det korte og forfriskende ophold videre ned langs det stejle bjerg.

»For resten,« udbrød Frederik pludselig, »er Jorden egentlig rund eller appelsinformet?«

»Appelsinformet!« bemærkede Josephine med et smil.

»Hvad!« skreg Tryghl, og bankede knytnæven ned i bordet, hvilket indhyllede hans hoved i en tæt tåge af støv. »Det vover du ikke at gentage, Ugslin!«

»Øh nej, Herre!« stammede den lille ydmyge skabning, som vi allerede har gjort vores bekendtskab med. Hans hænder hang næsten helt nede ved bordet, hvorpå han stod, og knæene skælvede så meget, at han knap nok kunne holde sig oprejst.

»Gentag det!« råbte troldmanden rasende inde fra tågen, som øjensynligt ikke irriterede ham det fjerneste. Ved hvert af hans ord pustede han samtidig en lille støvsky hen i hovedet på Ugslin.

»Øh... Jeg reddede to mærkelige skabninger fra døden i Den Uendelige Ørken,« fremstammede han hostende og for-

virret.

»Og du tror ikke, Ugslin,« sagde han pludseligt med en venlig og bydende stemme, »at det måske kunne have været de to menneskebørn, som Sandhedens Mester fortalte dig om, vel?«

»Øh... nej, Deres Nåde!«

»Nej!« råbte han vredt og hamrede endnu engang i bordet. »For du tænker ikke, dit ækle kryb! Du forstår ikke en brik af det hele, gør du vel?«

Ugslin fik ikke lov til at svare, for Tryghl fortsatte straks, i et opgivende tonefald.

»Jeg er omgivet af tåber og tankeløse skabninger. Hvordan har jeg, Tryghl, den mægtigste troldmand i verden, gjort mig fortjent til sådan en ussel skæbne?« Han kiggede ud af tårnvinduet med et fjernt blik i øjnene og ænsede ikke længere Ugslin. »Jeg er født til at have magt over andre, men er jeg ikke født til noget større og bedre end dette?«

Ugslin, som ikke rigtigt hørte efter hvad troldmanden sagde, forstod, at der ikke længere var brug for hans tilstedeværelse, og listede sig langsomt hen imod kanten af bordet, for hurtigst muligt at komme ud af værelset.

»Bliv her, Ugslin!« udbrød troldmanden irriteret og pegede på ham med sin lange, tynde pegefinger, hvis spidse negl befandt sig truende blot et par centimeter fra hans hoved.

»Jeg har en meget vigtig opgave til dig, som jeg stoler på, som jeg *håber* på, at du magter at udføre!«

Han bevægede sig langsomt hen mod sin store heksekedel, hvis grønne indhold dampede og boblede og udsendte en frygtelig stank, som kun troldmanden kunne holde ud. Han gik ikke, for han havde ingen fødder; ingen, ud over Sandhedens Mester selvfølgelig, kendte grunden til, at han havde fået hugget sine fødder af, for denne hemmelighed var han

fast besluttet på at tage med sig i graven. I stedet for at gå, svævede han et par centimeter over stengulvet, og hvis man ikke vidste det, ville man ikke lægge mærke dertil, for hans lange, mørkelilla kappe slæbte hen over det støvede gulv og skjulte derfor benene.

Han rørte forsigtigt rundt i væsken med en stor grydeske.

»Denne væske, Ugslin, - hører du efter? - indeholder en udsøgt blanding af tørrede flagermusben, sand fra Den Uendelige Ørken, et stykke af dragen Drugor's kløer, musik fra Den Forførende Fløjte, og en lille smule damp fra Frygtens Tåge.«

Han lagde grydeskeen til side og hentede et lille gennem-sigtigt glas, hvori han forsigtigt øsede lidt af den væmmelige væske.

»Åh ja, nu du alligevel er her: jeg glemte helt at blande frisk blod fra en Tinyde i!«

Ugslin krympede sig forskrækket og veg bange et par skridt tilbage.

»Ugslin, dit fjols! Det drejer sig kun om en sølle dråbe!«

»Hvad... hvad skal væsken bruges til?«

»Ja, ser du, den skal du sørge for, at menneskebørnene kommer til at drikke af. Og når du har gjort det, så skal du fylde dette glas op med vand fra Sandhedens Kilde. Det er alt, hvad jeg mangler for at kunne skabe mørke over dette mit lille rige!«

Han stillede de to for Ugslin store glas foran ham.

»Men...« stammede denne.

»Ugslin! Du tøver vel ikke? For hvis jeg hører, at du tøver, så...«

»Nej, allernådigste Herre, ikke et sekund!« udbrød Ugslin hastigt.

»Godt! Denne væske vil nemlig få disse fordømte menneskeborn til at glemme alt... alt!«

Han brød i det samme ud i en forfærdelig hæs latter, som rungede uhyggeligt i det ekkofyldte tårn. Ugslin krympede sig uvilkaarligt en anelse mere end i forvejen, hvis dette dog overhovedet var muligt, og små svedperler kom til syne på hans ujævne pande. Synet af den onde og fordærvede troldmand var imidlertid ikke den eneste grund til denne reaktion; den anden skjulte han i et lille hjørne af sit på overfladen forhædede hjerte.

-Ull-
Paa hovedstad

Nden nogen egentlig ide om hvad de nu skulle gøre, begav Frederik og Josephine sig dog fortrøstningsfulde af sted mod Paa hovedstad, den by, som blæksprutten havde vist Josephine oppe fra bjerget. Begge håbede de nemlig på, at indbyggerne der vidste noget, som kunne give dem blot en lille ledetråd til, at komme tættere på deres tilsyneladende uovervindelige mål, at besejre dragen Drugor.

»Jeg føler mig nu alligevel lidt som Dr. Livingstone i øjeblikket,« tilstod Frederik, mens de slentrede ned langs bjergsiden. »På en eventyrlig rejse gennem et fremmed og eksotisk land, som ingen af os ved hvad skjuler; et land, hvor kun fantasien sætter grænser.«

»Fantasi... Grænser...« mumlede Josephine fraværende, mens Frederik vedblev, med stigende begejstring at spore i stemmen.

»Ja, er det ikke skørt? Egentlig troede jeg ikke, at min fantasi kendte nogen grænser, men jeg må indrømme, at her er den virkelig blevet gjort godt og grundigt til skamme! Hvis bare Livingstone kunne se os nu, så...«

»Frederik? Har du slet ikke tænkt over,« afbrød Josephine ham med ét. »Har du ikke tænkt over, hvad den sære lille skabning, som hjalp os væk fra Den Uendelige Ørken, mente, da den kom ud fra hulen i Visdommens Bjerg?«

»Næh, det må jeg ærligt indrømme...« svarede Frederik en anelse ligegyldigt. »Hvad mente den da?«

»Den nævnte to menneskebørn, husker du vel. Hvem skulle det næsten være andre end os to?«

»Nej, det kan der være noget om...«

»Og navnet Tryghl, som jeg syntes at have hørt før. Jeg er overbevist om, at det er den onde troldmand, som jeg læste om i bogen!«

»Men det betyder jo...«

»Det betyder, at troldmanden ved, vi er her!«

»Og dermed at vi må passe ekstra meget på fra nu af!«

Frederik var nu vågnet helt op af sin drømmeverden og kiggede sig straks mistroisk omkring. Pludselig blev han ildrød i ansigtet og knyttede sine næver.

»Du har ret, Josephine. Men det betyder også, at den lille skabning, som ganske vist reddede os fra ørkenen, faktisk i virkeligheden var en af troldmandens udsendinge. Tænk, hvad der ville have været sket os, hvis den ikke var så tomhovedet, at den ikke kunne lægge to og to sammen! Og tænk engang, at det var os selv, som hjalp den med at hjælpe troldmanden.«

»Ja, men alligevel; hvis ikke vi havde hjulpet den... jeg mener, den havde hjulpet os, så var det sikkert vores kranier, som ville ligge begravet i sandet i ørkenen nu.«

Den sidste sætning blev hængende i luften et stykke tid, for sandt at sige var det jo, at de havde gjort sig selv en bjørnetjeneste ved at blive reddet. De indså dog begge hurtigt, at de umuligt kunne have handlet anderledes; alligevel lovede de hinanden at være mere forsigtige, specielt nu, hvor de tilsyneladende kendte én af troldmandens medsammensvorne.

Imidlertid var de to rejsekammerater næsten nået helt ned til foden af Visdommens Bjerg. Til deres store overraskelse så de her, at det, de troede var en stor græssteppe, i virkeligheden var en kæmpemæssig sump overgroet med de mærkvær-

dige græsstrå og siv, som vi just har gjort vores bekendtskab med.

»Pokkers også!« udbrød Frederik ærgerlig. »Hvordan kommer vi nu videre? Findes der mon overhovedet noget som helst i den her verden som er, hvad det giver sig ud for at være?«

»Se på det fra den positive side; vi kommer da i hvert fald ikke til at mangle mad!« udbrød den altid lidt mere optimistiske Josephine med et lumsk smil på læberne.

Samtidig trak hun nemlig et siv op af jorden og pustede en boble hen i hovedet på Frederik, som med sit hule *blob* pja-skede vand i hele hans ansigt. Det hjalp straks på Frederiks humør, og han trak i selvforsvar ligeledes hastigt en håndfuld siv op og pustede samtidig et dusin bobler efter Josephine, som dog nåede væk i tide. Begge tumlede de i et stykke tid leende rundt i vand til anklerne inde mellem sivene, begge to ivrige med at benytte deres nyopdagne våben.

Under tumulten brasede de dog pludselig tæt omslynget af hinanden gennem udkanten af bevoksningen, og væltede sammen hovedkulds ind i et stort træskilt, som ved deres fælles vægt, hjulpet på vej af det løse sand det stod i, ligeledes faldt til jorden med et højlydt plask.

I samme øjeblik begyndte to-tre skingre stemmer at råbe kraftigt i munden på hinanden, tilsyneladende skældende voldsomt ud på de to snavsede skabninger, som havde væltet deres skilt. Det var dog ikke muligt for hverken Frederik eller Josephine at forstå et eneste af de mange ord, som i en strid strøm blev råbt til dem.

Derimod forstod de begge hurtigt da de fik øje på stemmernes ophavsmænd, at det var dem, de skældte på; tre små, røde søheste på størrelse med et penalhus stod på en rund genstand, som syntes at drive rundt i vandet på må og få.

Den ene løb forvirret rundt i store cirkler langs kanten af det, som de øjensynligt brugte som transportmiddel, og den anden stod utålmodigt og stampede i jorden med sit lille, tykke ben. Den tredje, derimod, stod og kiggede opgivende op i luften, mens den rystede på sit smalle hoved, hvorfra en lang hestelignende mule havde sit udspring.

Den sidst omtalte søhest sænkede kort efter blikket ned mod Josephine og pegede arrigt på skiltet, som flød rundt i det mudrede vand. Hun forstod hurtigt på hestens gestikuleren, at den ville have hende til at rejse det op igen. I et svømmetag var hun derfor henne ved skiltet, hvorpå hun fik øje på en lang, tyk snor, som var forbundet mellem skiltet og søhestenes båd. Hun regnede med, at de brugte den som fortøjning, så båden ikke drev væk i utide. Sammen med Frederik rejste hun skiltet op og pressede det igen ned i den bløde sandbund. Med en stor og kluntet skrift stod der:

REJSENDE TRANSPORTERES

- MOD PASSENDE BETALING

Frederik og Josephine sendte hinanden et sigende blik; det var lige, hvad de havde brug for, hvis de ville til Påhovedstad.

»Passende betaling?« hviskede Frederik i øret på Josephine. »Gad vide, hvad man betaler med i sådan en skør verden, som den her?«

Josephine trak hovedrystende på skuldrene og pegede spørgende på skiltet. Søhestene, som i mellemtiden var faldet til ro, stak hurtigt hovederne sammen og begyndte tilsyneladende at diskutere. Den ene var åbenbart utilfreds, idet den

konstant slog vredt ud med armene og lejlighedsvis hævede stemmen overfor de andre.

Efter endt diskussion henvendte den største og mest rolige søhest sig til Josephine, og pegede samtidigt sigende på Frederik, som ikke forstod hvad den mente. Han satte derfor spørgende fingeren på sin brystkasse, men søhesten rystede blot på hovedet. I stedet gjorde den tegn til ham om at vende sig om, og nikkede hen imod rygsækken, som Frederik stadigvæk havde på ryggen.

»Vil I have rygsækken?« spurgte Josephine og pegede ligeledes på den, hvorved søhesten nikkede.

»Rygsækken?« udbrød Frederik forbavset og vendte sig hurtigt om mod søhesten. »Aldrig i livet!«

Denne reagerede ligeledes ved, at sætte en trodsig og vigtig mine op, og de to handlende stod nu og skulede til hinanden. Josephine begyndte uvilkårligt at le af de to kumpaner, og tog let fat i Frederiks våde ærme.

»I skulle se jer selv!« fnisede hun. »I ligner to børn, som har fået øje på det samme stykke slik.«

»Meget muligt,« rasede Frederik, »men de grådige bæster får altså ikke min rygsæk!«

»Selvfølgelig ikke, dit store fjols! Men prøv engang at kigge i den og se efter, om der ikke skulle være en lille bitte ting, som vi kan undvære på vores rejse.«

Frederik sendte et sidste trodsigt blik mod søhesten, og tog derefter langsomt rygsækken af og rodede den tøvende igennem. Efter et stykke tid fik han et triumferende blik i øjet og drog derefter en våd tændstik op, som han fremviste for de tre nysgerrige men benhårde forhandlere. Efter en indgående studering, stak de igen hovederne sammen og akkurat som før, var det den samme søhest som var utilfreds og slog ud med armene af de andre to; alligevel endte det med, at de tog

imod tilbuddet.

Det lod Frederik og Josephine sig ikke sige to gange, og hurtigt men forsigtigt klatrede de om bord på det lille solide skib, alt imens den ene søhest ivrigt løb rundt på dækket og udstedte forvirrende og modstridende ordre om, hvor de skulle placere sig. Tilsyneladende prøvede den ihærdigt, ja næsten desperat, at undgå at træde på selv den mindste dråbe vand, og den og de to andre holdt sig da også længst muligt væk fra de to plaskvåde og dryppende passagerer.

Da passagererne langt om længe havde fået henvist en tilfredsstillende plads, hvor de ikke risikerede at gøre søhestene våde, udstødte den største søhest en fløjtende lyd fra mulen. Til deres store forbavselse dukkede pludselig et kæmpestort hoved op af vandet ved siden af dem; det gik hurtigt op for dem, at det ikke var et ganske almindeligt skib, de var kommet ombord på, men en kæmpemæssig havskildpadde, hvis ryg de tre udspekulerede søheste havde forvandlet til et komfortabelt transportmiddel for rejsende.

Til søhestenes store fortrydelse, satte havskildpadden sig plaskende i bevægelse, og selvom de havde sikret sig en plads i midten, hvor de på grund af skjoldets krumning befandt sig højest muligt over vandoverfladen, undgik de dog ikke helt at få vand på sig.

Skildpadden gled dovent og sikkert gennem vandet, og med sine karakteristiske langsomme og rolige svømmetag sørgede den ubevidst for, at dens passagerer fik en yderst behagelig og afslappende overfart. Søhestene, som ikke behøvede at styre skildpadden, der blot fulgte flodens retning, nemlig hele tiden fremad, sad med hovederne godt stukket sammen og småhviskede til hinanden, for at fordrive ventetiden; af og til blev den ene søhest dog åbenbart revet for meget med af en diskussion, og sprang derfor op med et sæt,

hvorefter den spankulerede vredt og hoveddrystende rundt på dækket, hele tiden skulende til de andre. Når de en gang imellem løb tør for samtaleemner, sendte de ivrigt stjalne og nysgerrige blikke til deres passagerer, som for det meste sad og morede sig over deres opførsel.

»Søheste, som ikke kan fordrage vand!« hviskede Josephine. »Aldrig i mit liv, har jeg hørt noget så skørt!«

»Du har ret!« svarede Frederik og pegede op i luften. »Det næste bliver vel, at der kommer en fisk flyvende oppe over hovedet på os...«

»Minsandten! Se lige engang!« udbrød Josephine leende. »Hvis det er en fisk, der kommer flyvende deroppe, så...«

»Pokkers!« udbrød Frederik i det samme og fløj op med et sæt, hvilket fik de tre søheste til at løbe forvirrede og råbende omkring på skildpaddens skjold. »Det er troldmandens ud-sendinge, som kommer efter os!«

Josephine udstødte et forskrækket hyl ved synet af flyveøglens dystre skikkelse, selvom den var for langt væk til, at hun kunne se den i detaljer.

»Hvad gør vi? Hvad gør vi?« jamrede hun ude af sig selv, mens hun holdt øjnene stift rettet mod øglen, som langsomt kom nærmere.

Frederik havde imidlertid samlet sig og lod hurtigt blikket glide rundt på omgivelserne.

»De kan umuligt have set os allerede, så det er endnu ikke for sent. Skynd dig! Hop ned i vandet og svøm ind mellem sivene!«

Josephine lod sig hastigt og uden tøven glide ned i vandet og begyndte at svømme ind imod de høje, tynde siv i udkan-ten af floden. Frederik lod sig ligeledes glide ned i vandet, dog holdt han fast i det reb, hvis ende var surret fast på skildpad-den. Med dette i hænderne, svømmede også han af alle kræf-

ter i retning af sivene, alt imens skildpadden fortsatte upåvirket; søhestene løb stadigvæk forvirrede omkring på dens ryg og anede ikke deres levende råd.

»Skynd dig!« råbte Josephine, som allerede var nået ind mellem sivene. »Øglen kommer nærmere!«

Frederik svømmede som en desperat, så hurtigt det overhovedet var muligt med det store skilt på slæb; hvis ikke han nåede ind til sivene og fik surret rebet fast, ville skildpadden forsvinde ned langs floden, og de ville være fortabte. Han indså derfor modvilligt, at det var nødvendigt at løsne rebet fra skiltet, selvom dette ville koste ham dyrebar tid.

Hurtigt og behændigt fik han fat i skiltet, trak knuden ned langs støttebjælken og fik det dermed fri, hvorefter han fortsatte ind mod sumpen. Til søhestene, som havde fået øje på det flydende skilt og derfor med knyttede næver stod og skældte på Frederik, pegede han op i luften for at vise dem, hvad der var på færde. Da de der fik øje på den uhyggelige øgle, som efterhånden var kommet tæt på, stod de med ét ubevægelige som statuer og betragtede måbende uhyret.

Frederik var omsider nået ind til sivene, hvor han skyndte sig at fastgøre rebet til en stor klynge siv; blot få sekunder efter, blev rebet stammet og havskildpadden blev brat standset, hvilket fik de stivnede søheste til at miste balancen og trille hovedkuls ned i vandet.

»Nedad, Hvæs!« råbte Ugslin og svang ivrigt pisken hen over hovedet på den store flyveøgle, på hvis ryg han sad og udstedte ordre. »Jeg er sikker på, at jeg så de to menneskebørn dernede.«

Øglen udstødte sit karakteristiske hvæs og dykkede langsomt længere og længere ned mod floden. Under dem kunne de svagt skimte en stor grøn genstand flyde rundt langs kan-

ten af floden, men der var ikke længere nogen at se på den.

»De var der, Hvæs! Jeg vil æde mit eget hoved på, at jeg så dem! Denne gang slipper de ikke væk!« råbte han og rejste sig samtidig op på øglens ryg. »Se! De svømmer rundt dernede!«

Hvæs kredsede nu i store cirkler rundt om skildpadden, akkurat så tilpas lavt, at man kunne skelne de tre søheste, som plaskede forfærdet rundt i vandet; ingen af søhestene havde dog længere øje for øglen, men prøvede desperat at komme op fra det vand, de afskyede mere end noget andet.

»Søheste!« udbrød Ugslin med hæs stemme. »Søheste, som svømmer rundt i vandet og leger!«

Øglen udstødte et svagt hvæs som svar, hvilket i virkeligheden var det tætteste den kunne komme på et rigtigt grin.

»Ved Tryghls smeltedigel!« råbte han ude af sig selv. »Videre, din dumme øgle! Videre!«

Hvæs steg ivrigt til vejrs igen, som var den bange for, at han ombestemte sig, og fortsatte hastigt videre højt oppe over floden. Hvad Ugslin ikke lagde mærke til, var det dvælende blik den sendte ned mod sivene, inden den forsvandt fra stedet.

»Måtte tusinde vampyrer og dæmoner tage dem!« mumlede Ugslin sammenbidt. »Vi har ikke tid til flere af den slags fejltagelser, Hvæs! Hører du?«

Imidlertid fik Ugslin øje på målet for deres rejse; Påhovedstad.

»Kan du se den mærkværdige by dernede? Flyv derhen, og det hurtigt! Troldmanden sagde jo netop, at det var her, vi ville finde menneskene. Og jo hurtigere vi giver dem drikken, des bedre; du ved, hvor meget Tryghl afskyr at vente!«

Kort efter satte Hvæs Ugslin af ved indgangen til byen, hvorefter sidstnævnte småløbende forsvandt af syne inde mellem de snævre gader. Mindre end et øjeblik senere kom

han dog til syne igen, denne gang i et roligt tempo, men med en meget dystert mine i sit hærgede ansigt.

»Byen er forladt!« mumlede han sammenbidt. »Det er en spøgelsesby uden spøgelse!«

Hvæs udstødte en ildevarslende sort røg af næseboerne.

»Tryghl må have taget fejl!«

»Tryghl tager *aldrig* fejl!«

Ugslin skulle til at fortsætte, men stoppede pludselig op og lyttede.

»Hør... Kan du ikke høre det? Musik... Fløjtespil... Det kommerovre fra skoven...«

Han satte sig, helt fortryllet af den smukke fløjte, op på ryggen af Hvæs, og beordrede den til at flyve i retning af musikken; således lettede øglen med enorme vingeslag og med det løse sand hvirvlende op i luften, og forsvandt fra spøgelsesbyen ligeså pludseligt, som den var kommet. Samtidig aftog lyden af fløjten langsomt og forsvandt til sidst helt.

Et par timer senere lagde en lille båd med fem gennemblødte passagerer til ved dette sted, som øglen tidligere havde forladt i al hast; det var Frederik og Josephine samt de tre søheste, der ankom på deres havskildpadde.

Et mærkværdigt syn mødte dem, da de rettede blikket mod den brede mur, som omkransede hele byen; den vendte tilsyneladende på hovedet og de skrå, røde tagsten som normalt udgjorde toppen, hvilede usikkert på jorden. De nærmede sig på en gang nysgerrige og mistroiske den port, som udgjorde indgangen. Med store bogstaver stod der:

VELKOMMEN TIL
PÅHOVEDSTAD

»Velkommen til Påhovedstad!« læste Josephine højt, med hovedet drejet så meget på hæld, at hun fik en anelse ondt i nakken. »De skulle tage at vende skiltet om, skulle de.«

»Og porten med, for den sags skyld!« bemærkede Frederik. »Det er heldigt den står på klem, for dørhammeren sidder oppe i toppen... *bunden* af porten, mener jeg!«

Frederik bankede forsigtigt på porten, men ingen svarede. Derfor vovede de sig begge ind gennem åbningen og stod nu for enden af en kort, men bred gade med huse på hver side.

Men ganske almindelige var husene nu alligevel ikke, hvilket ikke overraskede de to besøgende videre; alle som et syntes de at vende på hovedet. Døren sad således i toppen af huset, som balancerede faretruende med taget hvilende på jorden, og vinduerne var placeret nedenunder døren. Længst nede sad et lille vindue, som i et almindeligt hus udgjorde loftvinduet. I Påhovedstad blev dette åbenbart udnyttet som en erstatning for en dør, idet en trappe var bygget op til det. Til den rigtige dør øverst oppe, var der i flere af husene gjort forgæves forsøg på at bygge en trappe, men disse var fejlagtigt bygget opad, og da de jo af den grund aldrig kom nærmere jorden, var mange af dem temmelig lange.

Gaden var tilsyneladende tom og alt så ved første øjekast ganske trist og forladt ud. For enden af gaden stod der et stort og pragende hus, som ikke kun hvad størrelsen angik skilte sig ud fra de andre huse, men også hvad angik udseendet. Umiddelbart for neden af den store trappe som førte op til hoveddøren, var der samlet en masse inventar, som af en eller

anden grund var blevet flyttet ud af huset; på det øverste trappetrin stod et stort, flot spejl og skinnede i solen.

»Gad vide om de har opgivet at bo i byen?« spurgte Frederik, efter at have studeret gaden grundigt.

»De må i hvert fald være godt skøre... og rundtossede!« konstaterede Josephine leende.

Frederik begav sig samtidig, efterfulgt af Josephine, nysgerrigt hen til det nærmeste hus. Her så de, at den trappe, der førte op til døren, som i virkeligheden var vinduet, også var vendt på hovedet, sådan at trinene med de ellers pæne, røde mursten vendte nedad mod jorden og den spartanske cement vendte opad. Dette gjorde dog ingen forskel for indbyggerne, for det var jo stadigvæk en trappe, selvom den stod på hovedet.

Da de nåede op til døren, bankede de forsigtigt på ruden. Da ingen svarede, åbnede Frederik den forsigtigt på klem og kravlede ind i huset.

Indenfor var der helt tomt, men der var på grund af tagets hældning heller ikke plads til ret meget på gulvet, som af den grund var meget smalt og aflangt. For enden af værelset var der en dør, men denne sad for oven og der var tilsyneladende ikke nogen trappe derop.

»Kom!« hviskede Josephine nervøst. »Denne by giver mig kuldegysninger. Man skulle tro, at det var en spøgelsesby!«

»Du har ret. Lad os komme ud,« svarede Frederik, ligeledes lidt ilde til mode ved situationen. »Men jeg vil nu lige se lidt nærmere på de møbler, som er blevet stillet udenfor midt på gaden.«

Møblerne var dog ikke anderledes end ganske almindelige møbler. Ingen af dem stod på hovedet og de var alle pæne og velholdte. Dog var nogle af dem begyndt at blive en anelse støvede.

»Nå,« lo Josephine, idet hun nu følte sig bedre tilpas ved at komme ud i sollyset igen. »Endelig var der noget normalt i den her by!«

Hun var gået op af trappen og stod og betragtede sig selv i spejlet.

»Ja,« mumlede Frederik, mens han kørte fingeren hen over en gammel kommode. »Selvom det nu bare er en masse gammelt ragelse, som...«

»Gammelt ragelse!« udbrød en fornærmet stemme i nærheden af Frederik.

»Shhh...« udbrød en masse andre stemmer omkring ham. »Ti dog stille, dit fæhoved!«

»Hvem sagde noget?« udbrød Frederik forskrækket og sprang samtidig væk fra kommoden.

»Ingen!« udbrød den første stemme igen. »Jeg sagde i hvert fald ikke noget!«

»Shhh...« tyssede de andre stemmer igen, denne gang kraftigere. »Så hold dog din bøsse!«

»Åh, undskyld!« udbrød den første.

»Det... Det... Det er jo en spøgelsesby!« stammede Josephine oppe fra trappen.

»Årh, nu kan det såmænd også være lige meget!« svarede en opgivende stemme tæt ved Josephine, som med et sæt sprang i ét spring ned til Frederik. »Nej, det er ikke en spøgelsesby. Vi er i virkeligheden ganske virkelige. I er måske bare ikke så vant til, at vi snakker højt og bevæger os.«

»Men hvem er I?« spurgte Josephine ængsteligt. »Er I usynlige?«

»Næh,« svarede en tredje stemme lige ved siden af hende, og en stol begyndte til hendes store forskrækkelse at bevæge sig rundt på sine fire ben.

Med ét begyndte resten af inventaret på gaden at bevæge

sig rundt; stolene, bordene og kommoderne på deres fire ben, spejlene på kanterne, og vaserne som snurretoppe. Alle var de som ved et trylleslag blevet levende.

De havde alle sammen, med undtagelse af spejlet på trappen, dannet en tæt rundkreds om gæsterne, og betragtede dem nu nysgerrigt.

»Men hvordan...« udbrød Frederik. »Hvordan er I blevet levende?«

»Vi har altid været levende. Det er alle møbler,« svarede de i munden på hinanden.

»Og vaser!« tilføjede en i mængden.

»Og tallerkner!« tilføjede en anden.

»Alt inventar er levende!« skar en tredje igennem, hvorved der øjeblikkeligt blev ro.

Det var spejlet på trappen, som syntes at være deres leder.

»Men vi har bare aldrig røbet det for nogen før nu!«

En kort tavshed fulgte, hvor begge parter syntes at overveje, hvad de skulle stille op. Kort efter brød spejlet dog stilheden og gik til bekendelse.

»I må hjælpe os! Vi er i en frygtelig situation! Som I kan se, har alle indbyggerne forladt byen og vi er alene tilbage.«

»Ja,« istemte en anden. »Og nu er der ingen til at tage sig af os.«

»Ingen har sat sig i mig i jeg ved ikke hvor lang tid nu!« udbrød en stor lænestol, der var på grådens rand.

»Og ingen spiser længere af os!« sagde en tallerken og et glas i munden på hinanden.

»Som I kan se,« afbrød spejlet igen forsamlingen, »så er vi samlet her, for at finde en løsning på problemet. Vi må på en eller anden måde få indbyggerne til at flytte ind igen.«

»Bare vi kunne hjælpe!« udbrød Josephine medrevet, og kørte fingeren hen af en stor vase, hvori der stod et par visne

blomster.

»Men vi aner ikke selv vores levende råd. Vi leder efter en måde at besejre dragen Drugor på, men vi ved ikke hvem vi kan spørge til råds.«

»Og hvem vi kan stole på!« udbrød Frederik hende irettesættende, hvorved hun blev blussende rød i kinderne.

»Det ved jeg!« udbrød den kommode, som havde startet al balladen, og fortsatte begejstret. »I min øverste skuffe ligger et stykke papir, hvorpå der er en opskrift på en drik, som kan få dragen til at falde i søvn igen. Jeg ved det, for det var nemlig min ejer, som fik den til at falde i søvn i sin tid, før troldmanden Tryghl på magisk vis vækkede den igen. Men det er kun fordi de alle sammen er forsvundet, for ellers ville min ejer jo have givet den noget af drikken, så den ikke kunne vågne.«

Ved troldmandens navn var der gået en sagte gysen gennem forsamlingen.

»Men,« fortsatte kommoden bedrøvet, »uden nøglen kan vi ikke åbne skuffen og altså heller ikke få fat i opskriften.«

»Hvem har så nøglen?« udbrød Frederik, og sendte Josephine et taknemmeligt blik.

»Det har min ejer selvfølgelig, men han er jo forsvundet.«

»Hvor er han da forsvundet hen?« vedblev Frederik.

»Ja, det er jo det vi ikke rigtigt ved, men det var da den her smukke fløjte begyndte at spille ovre i skoven, at indbyggerne pludselig fik så pokkers travlt med at rende efter den, at...«

»Du siger altså, at han render rundt inde i skoven efter en fløjte?«

»Ja... Det vil jeg tro.«

»Altså,« udbrød Frederik med fornyet håb, og henvendte sig til Josephine. »skal vi bare finde kommodens ejer. Så har vi den ledetråd, vi har ledt efter.«

Josephine smilede som svar, men Frederik havde allerede takket forsamlingen og var nu på vej ned mod porten.

»Kom nu Josephine!« råbte han efter hende. »Jo før vi finder ham, des bedre!«

Josephine takkede ligeledes hastigt deres nye bekendtskab, og fulgte derefter småløbende efter Frederik.

Hele den brogede forsamling af inventar fulgte, forbavset over den pludselige afsked, tavst de ivrige menneskebørn med øjnene, indtil de var helt forsvundet bag indgangsporten; måske ville det virkelig lykkes disse to børn at hente byens indbyggere tilbage fra skoven.

»Men I må ikke lytte til den magiske fløjte, for så...« råbte pludselig et smukt lille billede efter dem, men den lave stemme døde hurtigt hen i den udbredte jubel, »...vender I aldrig tilbage...«

-Ull-

MELODIEN DER BLEV OÆK

Sppe i det lille tårnværelse, som var forsvarligt aflåset og desuden bevogtet af to store og væmmelige trolde, stod prinsessen ved det lille vindue, som hun gjorde det hver eneste dag, sørgmodigt og betragtede det lille og før så vidunderlige rige. Dog kunne hun næsten ikke genkende det længere; mørkt og dystert som den onde troldmands forhærdede sind tog det sig nu ud.

Der gik ikke en eneste dag uden at den ulykkelige prinsesse forgæves overvejede, hvordan hun kunne undslippe fra tårnet og hvordan hun kunne hjælpe de stakkels bønder, der var blevet troldmandens slaver. Men jo længere tid hun tænkte over det, des mere umuligt forekom det hende blot. Hendes eneste håb var nu, at der ville komme nogen og frelse hende, men dette var, sukkede hun opgivende, lidet sandsynligt.

Mens hun stod der i vinduet og gjorde sig disse triste tanker, hørte hun pludselig lyden af en nøgle, som langsomt blev drejet rundt i nøglehullet. Hun drejede hastigt hovedet i retning af døren, som med en høj knirkende lyd åbnede sig og derved afslørede Tryghls dystre skikkelse.

Med en uhyggelig latter nærmede han sig langsomt prinsessen, som, for at vise sin foragt, hurtigt drejede hovedet væk fra ham igen og satte en så hård mine i ansigtet, som det var hende muligt.

»Hvad vil du?« fnøs hun.

»Jeg kom blot for at se til,« gnækkede han, »hvordan du har det.«

»Så kan du roligt gå igen,« sagde hun, og prøvede at holde sin vrede tilbage, »for jeg har det fortræffeligt.«

»Du nyder måske den herlige udsigt?«

Prinsessen vendte sig rasende om mod troldmanden, ude af stand til at beherske sig længere.

»Din... Din...« råbte hun, men så uvant hun var med skældsord, lykkedes det hende ikke at fuldføre sætningen. »Den dag kommer snart, hvor nogen bekæmper dig; stol trygt på, at du ikke vil slippe ustraffet fra dette!«

Et lumsk og udspekuleret smil bredte sig på troldmandens læber ved prinsessens ord.

»Ser du, min gode prinsesse, i netop dette øjeblik er to menneskebørn i færd med at udtænke en plan for, hvordan de kan bekæmpe mig og befri dette usle rige. De har været hos Sandhedens Mester for at få hjælp, og er nu på vej hertil, vil jeg tro...«

Prinsessen kiggede med et gennemborende blik undersøgende på troldmanden; et lille håb var ved disse ord vakt til live i hende, men noget ved troldmandens afslappede opførsel gjorde, at hun ikke turde fæste megen lid til det.

»Men ak!« udbrød troldmanden kort efter sørgmodigt, og slog afværgende ud med sin ene arm som tegn til, at prinsessen skulle tie stille. »Om ganske kort tid, vil de dog have glemt hele dette forehavende, som på forhånd naturligvis var dømt til at mislykkes; en magisk drik vil sørge for, at de aldrig mere vil bekymre sig om dette ubetydelige riges skæbne...«

Dette ondskabsfulde skuespil gjorde prinsessen så rasende, at hun med knyttede næver stormede frem imod troldmanden.

»Din fordærvede og ondskabsfulde usling!« råbte hun.

»Det tager jeg som en kompliment...« svarede troldmanden med en hæslig latter, og forsvandt samtidig i en grøn tåge.

Prinsessen satte sig hulkende af afmagt hen i et støvet hjørne af tårnværelset og be gravede ansigtet i sine hænder.

Da Frederik og Josephine igen stod ved bredden af søen, fik de til deres store held øje på de tre søheste, som var i færd med at forsøge at rejse det ufrivilligt medbragte skilt op; den ene stod inde på bredden og kommanderede, mens de to andre stod på havskildpadden og hev i rebet. Hver gang skiltet var halvvejs oppe at stå, væltede det dog med et plask til en af siderne.

»I behøves ikke at rejse det op,« udbrød Josephine leende, »for vi vil gerne transporteres over på den anden side af floden.«

Søhestene kiggede uforstående på hinanden, og genoptog kort efter hovedrystende deres foretagende igen. Frederik drog derfor en tændstik op af tasken, rakte den til søhesten, som stod på bredden, og pegede over på den anden side; dét var noget de benhårde forhandlere forstod, og kort efter stod Frederik og Josephine på den modsatte bred i udkanten af skoven.

Skoven her var ikke, som de var vant til i den virkelige verden, en tæt bevokset fyrtræsskov kun plantet med det ene formål, at tjene penge på træerne, men var rigt varieret med alverdens store og flotte træsorter. Da disse stod med et behageligt mellemrum mellem hinanden og i øvrigt kun udbredte sine pragtfulde grene en halv snes meter over jorden, lod de den mosbeklædte skovbund være tilgængelig for dyr - og mennesker.

Frederik og Josephine bevægede sig derfor frejdigt ind i skoven, begge i strålende humør. Leende og pjattende gik de

i timevis rundt og ledte efter indbyggerne fra Påhovedstad. Til tider stoppede de op blot for at lytte til vindens sagte og fortryllende susen i trætoppene, og mere end én gang kravlede Frederik op i et træ, hvor han med gyngende ben satte sig på en stor gren højt oppe over Josephine, som stod nedenunder og kaldte ængsteligt på ham.

Efterhånden som tiden gik og de ikke havde fundet det mindste spor efter indbyggerne, slog det pludselig Frederik, at de faktisk slet ikke havde set et eneste levende væsen i skoven i al den tid, de havde strejft rundt; han stoppede derfor straks mistroisk op og lyttede.

»Prøv engang at lytte,« hviskede han. »Kan du ikke høre det?«

»Næh,« hviskede Josephine, »det kan jeg vistnok ikke.«

»Nej, vel? Er det ikke mystisk?«

»At jeg ikke kan høre det? Tja, jeg har vel ikke så god en hørelse, som dig!« smålo hun, uden at vide hvad Frederik hentydede til. »Men hvad *er* det så, du kan høre?«

»Ingenting!«

»Ingenting?«

»Ja!« udbrød han. »Er det ikke sært, at der for eksempel slet ikke er nogen fuglekvidder?«

I det samme som Josephine forstod, hvad han mente, spidsede også hun ører.

»Du har ret. Og vi har hverken set eller hørt nogen dyr siden vi startede med at lede.«

»Men hvor kan de så være henne? For der *må* da være dyr i sådan en pragtfuld skov.«

Imidlertid tyssede Josephine pludselig på Frederik, og gjorde tegn til at han skulle lytte.

Først kunne han ikke høre noget, men efter det øjeblik som det tager ørerne at vænne sig helt til stilheden, røbede

der sig lidt efter lidt en blid musik for hans ører. Musikken, som stadigvæk var meget lav og utydelig, syntes at stamme fra en fløjte eller et lignende instrument; men sikke en fløjte! De fineste og reneste toner man kan forestille sig, strømmede blidt gennem skoven, hvor de bugtede sig mellem træerne og ruskede let i bladene. Ved lyden, eller, hvis man ikke vil tro på, at de ældgamle og vise træer står og lytter nysgerrigt til skovens lyde, så ved den magiske berøring af fløjtens enkelte toner, syntes træerne at blive levende og nynne sagte med på melodien.

Langsomt fik både Frederik og Josephine en uimodståelig trang til at danse og ligeledes nynne med på melodien, og jo tydeligere lyden blev, des større blev blot denne trang. De følte sig som ved et trylleslag strålende tilpas, og begyndte dansende at følge efter de fantastiske toner, som, hvis man pillede dem ud af musikken enkeltvist, i sig selv dannede en ganske lille og smuk melodi.

Med lette skridt, eller, som det måtte se ud for en udenforstående, næsten svævende hen over skovbunden, nærmede de sig som i en drøm det sted, hvorfra melodien kom. Efter ganske kort tid stødte de til det optog, som, hvis de kunne tænke klart, i al sin forvirring kun kunne betegnes som skrupskørt; men de kunne ikke tænke klart. Uvilkårligt blandede de sig derfor i mængden af nynnende skabninger, som dansende og hoppende fulgte efter den forførende fløjte, som ene og alene var grunden til hele dette vanvittige påstyr.

På sine to korte ben dansede den frejdigt omkring i skoven, mens den ivrigt pustede toner ud af den fløjte, som dannede dens krop. Fingrene sprang rutineret fra det ene hul i fløjten til det andet, hvorved den ved hvert sådan fingerskift bidrog med en ny vidunderlig tone til melodien.

Det brogede optog, som Frederik og Josephine nu var en

del af, var en ubeskrivelig samling af alle mulige forskellige skabninger. Fra almindelige fugle, som kvidrende bidrog til melodien, til væmmeligt udseende trolde og lygtemænd; alle var de blevet indfanget af fløjten fortryllende klang og ænsede end ikke hinanden.

Således drog fløjten, efterfulgt af dette mærkværdige optog, rundt i skoven på må og få, og lod ikke til at ville stoppe sit spil foreløbigt. Når den en gang imellem nærmede sig udkanten af skoven, blandede der sig hver gang et par nye skabninger, som ulykkeligvis var blevet indfanget af fortryllelsen, til den stadigt voksende flok. Kun få gange skete det, at en i flokken pludselig vågnede af fortryllelsen, og forvirret over at vågne op midt i al ståhejen, hurtigt forsvandt ud af skoven.

Efter sådan at have bevæget sig rundt i lang tid uden at vise tegn på træthed, begyndte melodien pludselig at blive en anelse svagere, hvilket også langsomt gjorde de dansende mindre livlige. Da dette gik op for Den Forførende Fløjte, kiggede den sig ængsteligt om i flokken, uden dog at stoppe med at spille. Til alt held fik den her øje på en lille skabning, som bar rundt på en for den stor og tung flaske.

Derfor dansede fløjten straks hen og tog med den ene hånd flasken fra denne skabning, som intet ænsede. Fingernem som den var, fik den proppen op og satte i små, korte pauser flasken til munden og drak indholdet i ivrige slurke; på grund af alle hullerne i fløjten, strømmede det meste dog ud igen, og dette benyttede den lille skabning sig skødesløst af til selv at stille tørsten.

Hvis Frederik og Josephine havde været ved sig selv, ville de i den lille skabning straks havde genkendt Ugslin, troldmandens medhjælper, som havde reddet dem fra Den Uendelige Ørken. Den lille flaske, som dog næsten var ligeså stor som Ugslin selv, var netop troldmandens magiske drik, be-

regnet til at få dem til at glemme alt; men uvidende om dette, fortsatte de deres bekymringsfri dans.

I stedet var det altså Den Forførende Fløjte og Ugslin selv, som drak af den magiske væske. Straks efter at have tømt flasken, begyndte fløjten intetanende igen at danse rundt, men pludselig var det som om, at dens fingre ikke længere kunne finde de rigtige toner, og enkelte falske toner begyndte derfor at blande sig i melodien.

Kort efter var melodien slet ikke til at kende igen; hæse pift og skrækkelige toner strømmede nu i stedet ud fra hullerne. Ligeså pludseligt som Den Forførende Fløjte havde tryllebundet tilhørende, ligeså pludseligt blev nu fortryllelsen ophævet igen.

Flokken vågnede derfor alle på en gang på magisk vis op, og rendte forvirret rundt blandt hinanden. Frederik og Josephine, som stod i midten af al virvaret, kiggede ligeledes forbavset på hinanden.

»Hvad i alverden foregår her?« udbrød Frederik.

De betragtede med store øjne virvaret omkring dem.

»Jeg aner det virkelig ikke,« svarede Josephine kort efter hovedrystende. »Først var skoven helt tom, men nu er den overrendt af alverdens skabninger.«

Forvirringen var nu allerede så småt ved at aftage igen, og kun enkelte trolde løb stadigvæk rundt og vidste ikke fra eller til. Mange, og her hentydes til troldene, dog på ovenfor nævnte nær, lygtemændene og den slags enlige sjæle, forsøgte på egen hånd at finde vej ud af skoven, mens resten havde samlet sig i en lille gruppe, hvor de med hovederne godt stukket sammen stod og diskuterede, netop så tilpas dæmpet, at Frederik og Josephine ikke kunne høre dem.

»Om jeg begriber, hvordan vi er havnet her,« sagde Josephine, nu med en tilsvarende dæmpet stemme.

Svaret kom dog førend hun anede det, for i det samme var der to små skabninger, som henvendte sig til dem. Den ene var Den Forførende Fløjte og den anden var ingen andre end Ugslin, som stod nervøst bagved fløjten og gemte sig.

»I skulle vel ikke have set en melodi, som ulykkeligvis er blevet væk fra mig?«

Frederik og Josephine kiggede studsende på hinanden.

»En melodi?« udbrød Frederik forarget. »Gør du nar?«

»Bestemt ikke,« svarede fløjten. »Det er en lille, smuk melodi og hvis I har set den, så vil I helt sikkert vide det.«

»Du mener *hørt* den,« korrigerede Frederik den.

»Nej, jeg mener *set* den.«

»Frederik,« afbrød Josephine ham imidlertid hviskende, mens hun trak ham i ærmet, hvilket straks fik fløjten til forhåbningsfuldt at strække hovedet fremad for at lytte. »Kan det ikke tænkes, at det er denne fløjte, som har forført indbyggerne?«

»Aha!« udbrød Frederik med ét og pegede ildevarslende på fløjten. »Så det er altså *dig*, der har bortført indbyggerne fra Påhovedstad.«

»Og os med,« tilføjede Josephine, dog i en noget mere forsonlig tone end Frederiks.

Fløjten hoppede forskrækket et par skridt tilbage og stødte derved ind i Ugslin, som ved sammenstødet væltede om på jorden.

»Mig? Bortføre? Må jeg være fri!« udbrød den fornærmet, efter at den var kommet sig over forskrækkelsen. »Og desuden kan jeg vel ikke gøre for, at der pludselig er så mange, der kan lide min musik.«

»Jamen, så var det jo også dig der... forførte os,« svarede Josephine, og smilede let over fløjtens åbenbare naivitet.

»Ja, forførte måske,« sagde den og vendte samtidig blikket

mod Frederik, »men ikke bortførte. For resten, så har min musik ikke altid virket så forførende.«

Ugslin var igen kommet på benene, hvilket fløjten åbenbart syntes at bemærke, for da den fik øje på ham, veg den forskrækket et skridt væk.

»Jamen, det var jo netop efter dit besøg det hele startede,« udbrød den og pegede anklagende på Ugslin.

»Hvem? Mig? Jamen, jeg...« udbrød han, og kiggede sig synligt forbavset omkring på de tilstedeværende.

»Ugslin!« udbrød Frederik og Josephine forbavset i munden på hinanden, idet de først nu genkendte deres svorne fjende.

»Dit hæslige lille kryb!« rasede Frederik. »Jeg kunne have sagt mig selv, at du var indblandet i det her.«

»Jamen, jeg aner ikke, hvad I snakker om,« forsvarede Ugslin sig, ude af sig selv af skræk. »Faktisk aner jeg ikke, hvor jeg er, ja selv *hvem* jeg er, ved jeg ikke.«

»Du er en tåbe, er hvad du er! Og hvis du tror, vi hopper på den søforklaring,« vedblev Frederik, og begyndte at jage den sølle skabning, »så kan du godt tro om.«

»På ære! Jeg ved ikke, hvad I snakker om!«

I mellemtiden var Ugslin løbet et par gange rundt om fløjten, som gjorde store øjne og udstødte et par forkølede toner derved, og derefter hen til Josephine, hos hvem han syntes at have en smule tiltro.

»Lad ham være, Frederik. Jeg tror, at han taler sandt. Kan du ikke se, at han er helt anderledes end før?«

»Tja,« mumlede Frederik forpustet og med en anelse irritation at spore i stemmen, »nu du siger det.«

»Ja for mit vedkommende,« brød fløjten ind igen, og kiggede ligesom ledende rundt omkring sig, »så glemte jeg lige pludselig melodien, og nu er den blevet væk.«

»Nej hør nu!« udbrød han straks efter, og pegede igen på Ugslin. »Det var da jeg drak af dit vand, at jeg glemte den!«

»Så det er dig igen?« udbrød Frederik forbavset.

»Hvad har jeg *nu* gjort?«

»Lad ham nu være,« forsvarede Josephine ham. »I kan jo høre, at han ikke kan huske noget af alt det, I beskylder ham for.«

»Jeg synes nu, at det er skrupforvirrende det hele,« tilføjede fløjten hovedrystende.

Imidlertid havde den lille gruppe, som havde stået for sig selv og diskuteret, ubemærket nærmet sig. Medlemmerne, der alle lignede almindelige mennesker af bygning, det vil sige, almindelig for Frederik og Josephine i det mindste, var alle iført et sort jakkesæt, og gik desuden med sorte sko og sort hat. Alle var de af størrelse en mellemting mellem Ugslin og fløjten og Frederik og Josephine, men hatten, som i højden var helt ude af proportionalitet med resten af jakkesættet, gjorde, at de umiddelbart forekom mindst ligeså høje som sidstnævnte. På trods af denne lille fejl, hvis man ellers kunne kalde det for en fejl, hvilket det jo ganske åbenlyst ikke var, var de alle ulasteligt påklædt.

Et medlem af gruppen trådte forsigtigt frem og rømmede sig.

»Undskyld jeg bryder ind, om jeg så må sige, men er der nogen her, som kan sige os, hvordan vi kommer til Påhovedstad?« spurgte han langsomt, men velovervejet.

Det gav et sæt i Frederik, da han hørte det sidste ord i sætningen.

»Påhovedstad?« udbrød han ivrigt. »I skulle vel ikke tilfældigvis bo der?«

Personen som havde stillet spørgsmålet, betragtede ham et øjeblik indgående, og rystede en anelse opgivende på ho-

vedet, hvilket dog ikke var ment som svar på spørgsmålet.

»Unge mand. Det er meget uhøfligt at besvare et vel stillet spørgsmål med endnu et spørgsmål, men jeg er tilbøjelig til, efter alt at dømme, at tro, at De var, om jeg så må sige, uvidende herom, så vil De venligst besvare førststillede af arten, før De stiller et nyt?«

Frederik kiggede forbavset og en smule fløv på Josephine, som med nød og næppe undertrykte et smil. Da både Frederik og hende selv vidste, at hun var den mest veltalende af de to i sådanne situationer, tog hun derfor ordet.

»Desværre er vi ikke så heldigt stillede, at vi kender vejen til den føromtalte by. Men vi vil hjertelig gerne hjælpe jer med at finde dertil, dersom I mener, at vi kan være til nogen hjælp.«

»Ja, hvis I virkelig vil være os så behjælpelige,« svarede han, synligt tilfreds med Josephines høflighed, »så takker vi mange gange.«

Frederik kiggede på Josephine, igen med et forbavset ansigtsudtryk, men hun smilede blot til ham med en forstilt vigtighed og et blink i øjet.

»Jamen, hvad så med mig?« brød fløjten i det samme ind, da det gik op for den, at de andre ville forlade stedet. »Hvordan skal jeg så finde melodien igen?«

»Og hvad med mig?« udbrød Ugslin. »Hvad skal jeg så gøre?«

Frederik og Josephine tænkte sig om et øjeblik.

»Du finder nok din melodi,« sagde Josephine kort efter trøstende til fløjten, »men siden det nok er bedst at du først finder den, når vi er i sikkerhed, bliver vi nok nødt til at overlade det til dig selv.«

Fløjten nikkede tøvende, men bekræftende. Et øjebliks stilhed hvilede over stedet, mens alle kiggede på Frederik, der

nu ufrivilligt havde fået lagt Ugslins skæbne i sine hænder.

»Tja, Ugslin,« mumlede Frederik til sidst lidt modvilligt, men med et lille smil på læberne, »så må du jo hellere komme med os.«

Det var hurtigt gået op for både ham og Josephine, hvor nyttigt det kunne vise sig at være, at blive gode venner med troldmandens medhjælper.

EN PÆNGLÆNDE BERETNING

Sammen med indbyggerne fra Påhovedstad, begav Frederik, Josephine og nu også Ugslin sig således af sted gennem skoven i håb om at genfinde det sted, hvorfra de i sin tid havde påbegyndt deres færd; engang imellem kunne de fra et sted i nærheden svagt ane lyden af en falsk tone, der til dels vidnede om, at fløjten endnu ikke havde fundet melodien, men samtidig også mindede dem om, at de måtte skynde sig ud af skoven inden dette skete.

Med Frederik i front efterfulgt af Josephine, som havde taget den lille Ugslin på skulderen, fordi han ikke kunne følge med, og til sidst indbyggerne fra Påhovedstad, gik de alle tankefuldt gennem skoven uden at sige noget.

Ingen syntes at have lyst til at starte en samtale og for Frederik og Josephines vedkommende skyldtes dette ikke så meget manglende lyst, for de vidste kun alt for godt, at den viden sidstnævnte i optøget tilsyneladende havde om dragen Drugor var afgørende for deres kamp mod denne, men mere det faktum, at de for at få del i denne viden, nødvendigvis måtte røbe deres møde med de levende møbler, hvilket naturligvis vanskeligt lod sig gøre. Desuden vidste de endnu ikke, hvor meget de turde røbe for Ugslin, både hvad angik målet med deres færd, men også hvad angik hans egen fortid.

Indbyggerne, derimod, syntes at have forliget sig med situationen og lod ikke til at spekulere mere over deres mærkværdige herkomst i skoven; med lange og på centimeteren

afmålte skridt bevægede de sig stødt og monotont fremad, som om intet var hændt dem.

Det blev dog alligevel Josephine, der dristede sig til at starte en samtale med indbyggerne. Selvom de åbenlyst var meget fåmælte, lod de dog til at være særdeles høflige, og hun lod sig derfor falde tilbage, så hun nu gik ved siden af den person, med hvilken hun tidligere havde ført sin samtale.

»Jeg går ud fra,« begyndte hun langsomt og velovervejet, mens Frederik ivrigt spidsede ører, »at I bor i Påhovedstad?«

»Deri har De ganske ret,« svarede han, mens han nikkede bekræftende på hovedet, og stolt fortsatte efter en kort pause. »Vi har på helt egen hånd, om jeg så må sige, bygget den op fra grunden.«

»Du mener ned fra toppen,« udbrød Frederik leende, men da han kiggede sig tilbage og så Josephines vrede ansigtsudtryk, blev han øjeblikkeligt tavs.

En kort og pinlig pause fulgte, hvor ingen sagde noget.

»Ja, nu vi alligevel er kommet ind på emnet,« fortsatte Josephine lidt efter, og sendte Frederik et vredt blik, »og da det jo faktisk virker som om, at I virkelig har vendt alting i byen på hovedet, kan jeg ligeså godt driste mig til at spørge om grunden dertil.«

»Jeg forstår slet ikke, hvad De hentyder til,« udbrød beboeren en smule fornærmet. »Vi har bygget byen præcis efter tegningen, så hvis der er noget galt, som De påstår der er, så må det jo være tegningen, der er noget galt med.«

»Om forlov,« indskød en anden dog i det samme, tydeligvis en anelse nervøst, »men jeg syntes jo nok, at da du stod med tegningen i hænderne, så... ja, så vendte den, om jeg så må sige, på hovedet.«

»På hovedet?« udbrød den første, nu en anelse vredt. »Nej hør nu, tror du virkelig ikke, at jeg kan finde ud af at vende

en tegning den rigtige vej?»

»Joo,« prøvede nu en helt tredje sig forsigtigt for, »men jeg synes nu også, at...«

»Ja,« afbrød den første ham hastigt, »så snakker vi ikke mere om den sag!«

De andre tav øjeblikkeligt og en lang og for Josephine en anelse pinlig tavshed fulgte, kun afbrudt af en slet skjult klukken fra Frederik.

Selvom de netop havde været oppe at diskutere, lod det dog til at de allerede nu havde glemt sagen; med deres specielle evne til at ignorere alt, hvad de ikke brød sig om, gik de nu videre som tidligere, som om intet var hændt. Josephine, som stadigvæk var pinligt berørt på sine egne og deres vegne og derfor ikke kunne finde på en fornuftig måde at genoptage den afbrudte samtale, gik i stedet frem til Frederik.

»Stop det fjogede grin!« udbrød hun på en gang irriteret men samtidig med et lille smil på læberne. »Jeg kan slet ikke se, hvad det er, der er så vældig morsomt!«

»Jeg kan bare ikke lade være med at tænke på, at vi mennesker kunne lære en frygtelig masse af disse beboere. Jeg mener, det er da beundringsværdigt at ikke én af dem bærer det mindste nag, selvom jeg oprigtigt må indrømme, at det virkelig er en stor fejl, han der har gjort med den tegning.«

Josephine nikkede bekræftende og en tankefuld pause opstod. Derved øjnede Ugslin muligheden for at få svar på nogle af de mange spørgsmål, som havde pint ham siden han vågnede op af fløjtens fortryllelse.

»Siden jeg åbenbart synes at være indblandet i hele denne mærkværdige affære med fløjten, og da det lader til at I ved mere om mig, end jeg selv gør i øjeblikket, vil I så ikke være så venlige at kaste lidt lys over det hele for mig?«

Frederik og Josephine tilkastede hinanden et spørgende

blik. De havde stadigvæk ikke bestemt sig for, hvad de skulle røbe for deres tidligere fjende, om end noget overhovedet; hvis de røbede for meget og det viste sig, at Ugslin spillede komedie, netop med denne hensigt til grund, så ville det blive endnu sværere for dem, hvis det i det mindste var muligt, at afslutte eventyret. Hvis det på den anden side viste sig, at Ugslin virkelig havde glemt alt, som han hårdnakket vedblev at påstå, så ville de nu have en vigtig allieret i kampen mod Tryghl, hvis de forstod at benytte sig rigtigt deraf.

»Det lader til,« sagde Josephine derfor snedigt, »at du har drukket af troldmandens magiske drik, som har fået dig til at glemme alt.«

»Og det er altså denne drik, der også har fået fløjten til at glemme sin melodi,« fortsatte Ugslin tankefuldt, dog mest henvendt til sig selv. »Men denne troldmand, Tryghl, som I kalder ham, hvorfor ville han have mig til at glemme alt?«

Josephine fik ikke lejlighed til at svare på dette spørgsmål, idet en højlydt mumlen havde bredt sig hos indbyggerne bagved dem.

»Hørte jeg nogen nævne navnet Tryghl?« spurgte en af beboerne, som havde bevæget sig op ved siden af Frederik og Josephine.

Det var den samme beboer, som havde vendt tegningen over byen på hovedet, og som samtidig syntes at være byens overhoved. Hans ord fik de andre beboere til at tie og lytte i spændt tavshed.

»Ja,« svarede Frederik, som straks øjnede muligheden for at rette op på sin tidligere dumdristighed, »vi snakkede netop om, at det var troldmanden, der havde forhekset fløjten til at forføre os.«

En skygge gled ved disse ord hen over beboerens ansigt, og en sagte mumlen bredte sig igen hos de resterende bebo-

ere. Dette tolkede Frederik fejlagtigt som om, at han endnu engang havde sagt noget forkert, hvorfor han sendte et stjålent blik mod Josephine. Da hun imidlertid så mere forbavset end vred ud, dristede han sig dog til at fortsætte samtalen, som endelig syntes at være kommet på rette spor.

»Denne troldmand, Tryghl, han er jer måske... bekendt?«

Endnu engang bredte en mumlen sig fra beboerne, denne gang blot noget mere højlydt end tidligere. Den forsvandt dog med det samme igen, da overhovedet løftede hånden i vejret til tegn på, at de skulle være stille. Et kort øjeblik tavshed fulgte, hvor han lod til at overveje sine ord.

»Tryghl, som De nævner, er han... sluppet ud?« spurgte han til sidst med en stemme, som knap syntes hørlig.

Et lille smil gled i det samme over Frederiks ansigt, idet han huskede på episoden tidligere, hvor selvsamme beboer havde skældt på ham, fordi han havde besvaret et spørgsmål med et andet. Dog forstod han, at situationen ikke var til at gøre beboeren opmærksom herpå, og han blev derfor hurtigt alvorlig igen.

»Ja,« svarede han i stedet, »og ikke nok med, at han er sluppet ud, hvorfra De så end mener, men han har også bemægtiget sig et lille kongerige.«

»Vi ved dog,« indskød Josephine dog hastigt, nu hvor de var kommen til sagens kerne, »at han er afhængig af det tæppe af røg, som en drage har spyet ud over dalen. Så hvis vi blot kan besejre denne drage, så har vi altså også besejret troldmanden.«

Hun ventede spændt på sine ords virkning, for hverken hende eller Frederik vidste i virkeligheden, om kommoden havde talt sandt, eller om dennes ejer, hvem af beboerne det så end måtte være, ville røbe den eftertragtede opskrift, eller noget overhovedet, for dem; thi for denne var de jo ikke an-

det end to almindelige i deres verden boende menneskebørn, som måske ikke var til at stole på; faktisk, slog det pludselig Josephine, kunne det jo være, at beboerne var ligeså mistænksomme overfor dem, som de selv var overfor Ugslin.

Men disse tanker blev snart gjort til skamme, for beboeren havde åbenbart fattet tillid til dem.

»Ja, gid det bare var så enkelt,« sagde han med et dybt suk, »men desværre er der, om jeg så må sige, meget mere i det end blot at besejre dragen.«

De andre beboere nikkede bekræftende til hinanden og udtrykte med den efterhånden karakteristiske mumlen sandheden i disse ord.

Tvivlrådig overfor dette, tog Frederik igen ordet, hvorved beboernes mumlen ophørte.

»Men vi fik ellers at vide af selve Sandhedens Mester, at hvis vi ville besejre Tryghl, så måtte vi besejre dragen.«

»Det er også helt korrekt,« brød beboeren hurtigt ind, og kvalte derved denne gang den i pauserne evigt tilbagevendende mumlen, før den nåede at bryde ud, »for hvem tvivler på sandheden af dennes ord. Men en sandhed kan jo godt være sand i en større, om jeg så må sige, sammenhæng, men dog omvendt være mindre sand, for ikke at sige usand, straks den pilles ud af den sammenhæng, hvori den indgår.«

Frederik og Josephine forstod ikke disse forvirrende ord, hvilket beboeren syntes at bemærke.

»Tag nu for eksempel os selv. Hvis vi nu lader som om, vi kun findes i et eventyr men ikke i virkeligheden, så ville det være sandt at påstå, at vi går her i selvsamme øjeblik, som jeg nu siger dette. Men hvis vi ser bort fra eventyret, ville det pludselig være falsk, for vi kan jo ikke gå her, når vi ikke eksisterer!«

»Usandsynligt!« affærdigede Ugslin ham, som havde over-

hørt hele samtalen fra Josephine skulder.

»Men hvad er det, du hentyder til?« udbrød Frederik en anelse utålmodigt, uden at se det ironiske i ovenstående eksempel.

»De, om jeg må bede, min unge mand,« svarede beboeren fornærmet.

»Jamen, hvad er det så De hentyder til med alt dette?« rettede han opgivende sin oprindelige sætning.

»Ser I, det er sandt nok, at uden det røgtæppe som slører for solens lys, kan troldmanden ikke eksistere og dermed naturligvis heller ikke have magten over riget. Men,« tilføjede han hastigt, da han så at Frederik skulle til at bryde ind, »hvis I bekæmper dragen og derved får solen til igen at skinne over dalen, vil I ikke desto mindre, om jeg så må sige, *ikke* have bekæmpet troldmanden.«

»Det forstår jeg ikke,« udbrød Josephine, »for hvis solen skinner på troldmanden, så... åh, nu ser jeg, hvad De mener.«

Frederik kiggede først uforstående på Josephine, og derefter på Ugslin, som heller ikke lod til at forstå noget af det hele.

»Jamen, for pokker,« udbrød sidstnævnte, irriteret over sin evindelige uvidenhed, »så fortæl dog, hvad I mener!«

»Det er selvfølgelig ikke nok at få solen til at skinne over dalen, for hvem siger, at Tryghl overhovedet vil begive sig *ud* i solen? Godt nok vil vi sådan set have besejret ham alligevel, for han vil jo i så fald være begrænset til kun at færdes på slottet, men vi har jo ikke reddet kongeriget. Ja, faktisk har vi måske i stedet blot gjort det hele værre for os selv.«

Da ingen kunne benægte dette, opstod der en lang pause, hvor ingen sagde noget. Til sidst tog beboeren ordet.

»Det står dog alligevel klart, at vi må besejre dragen, blot skal vi sørge for at lokke troldmanden ud fra slottet først, og

derefter for, om jeg så må sige, at han ikke kan komme ind igen, når røgen først begynder at forsvinde; selvom det skulle lykkes ham igen at søge tilflugt i grotten, så vil han dog være helt uskadeliggjort, ligesom under hans tidligere, om jeg så må sige, ophold der.«

Josephine sendte ham et spørgende blik.

»Hvad mener du med »igen« og »ligesom tidligere?«

Ved disse ord sagtnede beboeren langsomt farten, så at han derved faldt tilbage i sin gruppe igen. Her lod han til i et stykke tid at diskutere med de andre, hvad han skulle svare på spørgsmålet. Et øjeblik senere nåede de til enighed, og kort efter gik han således igen ved siden af Frederik og Josephine.

»Vi har besluttet,« startede han langsomt og med velovervejede ord, »at fortælle jer alt, hvad vi ved om troldmanden. Dette gør vi kun, fordi vi mener at have grund til at kunne stole på jer og siden det lader til, at I vil, om jeg så må sige, tage kampen op mod ham.«

Frederik og Josephine nikkede bekræftende, men forsøgte dog at tilbageholde den iver, de begge i øjeblikket følte efter at høre denne historie. Begge havde de ganske glemt den lille og tavse skabning, Josephine havde siddende på sin skulder, og som nysgerrigt lyttede til hvert eneste ord, der blev sagt.

»Ser I,« begyndte han, »der findes i denne verden en magisk amulet, som giver ejeren af denne evigt liv. Som I sikkert kan regne ud, så er denne amulet ganske eftertragtet, og derfor er den af den person, som i tidernes morgen skabte denne verden, blevet gemt af vejen det mest utilgængelige sted der findes: Fortabelsens Labyrinth.«

»En labyrinth?« udbrød Ugslin overrasket. »Hvordan i alverden kan det være så sikkert et sted at gemme amuletten?«

»Fordi det er ikke nogen helt almindelig labyrinth, om jeg

så må sige. Af alle de, som har været så dumdristige at begive sig ind efter amuletten, er *ingen* kommet ud igen. Med undtagelse,« tilføjede han dystert, »af troldmanden.«

»Så han har altså amuletten?« spurgte Josephine forundret.

»Nej!« udbrød beboeren skarpt. »For vi fik på dristig vis, om jeg så må sige, lokket den ud af hænderne på ham. Men da Tryghl er den mægtigste troldmand i hele denne verden, er amuletten aldrig sikker, ligegodt hvor den end bliver gemt. Derfor vidste vi kun alt for godt, at vi kun havde én eneste mulighed, nemlig at uskadeliggøre Tryghl.«

En tid lang overvejede han nu sine ord, måske med den hensigt, at gøre virkningen af dem så meget desto større. I al fald lagde han megen vægt på disse, da han igen tog fat på sin beretning.

»I fællesskab udtænkte vi derfor til dette formål en snedig plan. Vi opsøgte således først Madam Pryghl, en gammel heks, om jeg så må sige, som vi fik til at lave en forhekset duft, der gjorde, at den som indåndede den ikke kunne tåle sollys længere. Derefter hentede vi et glasfuld sump fra Søvnens Sump, hvis fæle lugt ligeledes ved indånding gør, at man falder i en langvarig søvn, samt en pil fra et af de Piletræer, der gror lidt længere nede ad floden. Dermed var alt tilrettelagt til at bekæmpe troldmanden, blot skulle vi bruge et, om jeg så må sige, lokkemiddel. Men det eneste i hele denne verden, som overhovedet lod troldmanden lokke, var...«

»Den magiske amulet, selvfølgelig!« udbrød Ugslin, men blev straks tysset på af Frederik og Josephine.

»...den magiske amulet,« fortsatte fortælleren upåvirket af denne lille afbrydelse. »Da amuletten allerede var i vores hænder, lod vi ham på snedig vis erfare, at vi havde gemt amuletten af vejen i en dyb grotte. Da nu troldmanden var

så besat af denne amulet, at han i sin, om jeg så må sige, iver ikke anede uråd, fløj han dertil i al hast på sin drage, Drugor.«

Frederik og Josephine sendte hinanden et spørgende blik.

»Så dragen og troldmanden står altså i ledtog med hinanden?« spurgte Frederik.

»Det har du ganske ret i,« svarede beboeren.

»Ja ja, men kom nu til sagen. Hvad skete der så?« udbrød Ugslin, der, fængslet af historien som han var, havde rejst sig op på Josephines skulder.

»Da vi således havde fået lokket troldmanden ind i grotten, skød vi dragen med pilen, hvori vi havde kommet vores sump. Dermed faldt den i søvn. Dette vidste troldmanden intet om, for han var allerede langt inde i grotten, hvor jeg stod og ventede for enden med amuletten. Da der var helt mørkt inde i grotten, kunne han kun se den lysende amulet, men ikke mig. Da han derfor rakte ud efter amuletten, lukkede jeg straks den forheksede duft ud af flasken og tog amuletten for, om jeg så må sige, næsen af ham.«

»Jamen, det var jo dumt,« udbrød Ugslin, »for nu var du jo selv lukket inde i grotten med den væmmelige troldmand!«

»Så ti dog stille!« udbrød Frederik irriteret over Ugslins mange afbrydelser.

»Nej,« svarede beboeren imidlertid, nu lige så ivrig som Ugslin ved fortællingen, »for vi havde selvfølgelig sørget for at vælge en grotte, der havde en bagudgang, om jeg så må sige! Da jeg fjernede den sten, der var lagt foran åbningen og så hurtigt jeg kunne forsvandt ud af grotten, strømmede sollyset jo ind, og, uvidende om duften, løb troldmanden efter mig. Men da han stod ved hullet, ramte en solstråle i det samme begge hans fødder, og... ja, jeg ved såmænd ikke hvad der skete med dem, men det lød i hvert fald ikke rart. Og så-

dan gik det altså til, at vi bekæmpede troldmanden.«

Et øjeblik gik de alle sammen tankefuldt gennem skoven.

»Men jeg forstår ikke,« sagde Josephine lidt efter, »hvorfor Tryghl ikke bare kunne forlade grotten om natten, når der var mørkt.«

»Om natten?« spurgte fortælleren. »Hvad er det?«

»Hvad det er?« udbrød Frederik forbavset. »Det er når solen er gået ned, selvfølgelig!«

»Jamen,« udbrød beboeren, »solen går da aldrig... ned. Hvor i alverden skulle den, om jeg så må sige, gå ned henne?«

Frederik tilkastede Josephine et muntert blik, da det gik op for ham, at solen jo aldrig *kunne* gå ned i denne verden, som jo var ganske flad og lignede et kort; bevæge sig gjorde den tilmed heller aldrig.

Imidlertid nåede de i det samme udkanten af skoven. Med et hyl klamrede Ugslin sig fast i kraven på Josephine.

»Et... Et uhyre!« råbte han skrækslagen.



ØJENE SKILLES

St gys jog uvilkårligt gennem dem alle, da de fik øje på den kæmpemæssige flyveøgle, som lå på den anden side af floden, og som nær havde skræmt livet af Ugslin. Ved det skrækindjagende syn den udgjorde, var beboerne i ét spring inde bag træerne, og det med sådan en hast, at flere af dem havde tabt deres hat på jorden. Hvis ikke Ugslin havde været lammet af skræk, havde også han uden tøven fulgt deres eksempel, men i stedet stod han nu stiv som en statue og klamrede sig til Josephine.

De eneste som ikke syntes at være bange for uhyret, som Ugslin havde kaldt denne øgle, var Frederik og Josephine. Faktisk stod de nu, til beboerens og ikke mindst Ugslins store forbavselse, og smålo af disses opførsel.

»I kan roligt komme frem,« lo Frederik, »for den er helt ufarlig.«

Beboerne syntes dog ikke overbeviste, og blev derfor på sikker afstand, godt gemt af vejen inde i skoven.

Da øglen lå og hvilede sig og derfor ikke havde fået øje på de nyankomne, blev Ugslin, efterhånden som han fik forskrækkelsen en smule på afstand, lidt mere dristig.

»Ufarlig?« spurgte han undrende Josephine. »Jeg har aldrig i mit liv set et mere frygtindgydende bæst... tror jeg da ikke!«

Ved Ugslins stemme vågnede flyveøglen dog pludselig op, og kiggede sig hastigt omkring efter sin herre; øglen var selv-

følgelig, som den opmærksomme læser måske allerede har gættet, ingen andre end Hvæs, med hvem vi tidligere kort har gjort vores bekendtskab.

»Ugslin? Er det dig?«

Da Ugslin hørte den nævne sit navn, kunne Josephine mærke en tydelig skælven gå igennem ham.

»Den... den kender mit navn!« hviskede han halvhøjt.

»Godt, du kom,« sagde Hvæs, da den derved fik øje på ham, »for du plejer jo altid selv at sige, at Tryghl hader at vente.«

»Tryghl?« udbrød en af beboerne inde fra skoven, hvorved en sagte mumlen straks bredte sig bag træerne.

»Ja,« svarede Hvæs, uvidende om hvorfra disse stemmer kom, »og jeg kan se, at det er lykkes dig at give menneskebørnene den magiske drik, så de har glemt alt. Det bliver Tryghl bestemt tilfreds med, er jeg sikker på.«

»Begynder *du* nu også?« udbrød Ugslin irriteret over endnu engang at blive beskyldt for det, som også fløjten beskyldte ham for.

»Ja, for de *har* vel glemt... det?« spurgte øglen dæmpet, og sendte samtidig Frederik og Josephine et stjålent blik.

»Den eneste, der har glemt noget, er mig selv,« svarede Ugslin vredt.

Frederik og Josephine brød ved disse ord ud i en hjertelig latter, hvilket fik Ugslin til at sætte en meget fornærmet mine op. Da Josephine kunne se, at Ugslin skulle til at bryde ind, skyndte hun sig at tage ordet, og forklarede derfor den uforstående Hvæs, hvad det var for en mærkværdig situation både Ugslin, indbyggerne, Frederik og hende selv var havnet i.

I mellemtiden var beboerne så småt begyndt at vove sig frem fra deres skjulesteder, og der opstod derved en lille turmult; de første til at vove sig frem var nemlig dem, som i

deres hastværk havde tabt hatten, uden hvilken de, til Frederiks store fornøjelse, afslørede en stor, gråhvid hårpragt, som stod ud til alle sider og derved ødelagde deres ellers altid ulastelige udseende. Da hattene alle lignede hinanden på en prik, kunne de ikke enes om, hvis hat der var hvis, selvom dette dog netop af denne grund forekom at være aldeles ligegyldigt. De løb derfor forvirret rundt og samlede hat efter hat op, som de studerede ned til mindste detalje.

Da alle hattene omsider havde fundet en ejermand, eller måske rettere omvendt, sluttede Josephine sin forklaring, og en stilhed bredte sig i et stykke tid. Øglen, mod hvem fortællingen var rettet, lod til at overveje denne grundigt, medens alles blikke var rettet på den.

»Så du kan altså ikke huske noget?« spurgte den langt om længe Ugslin, mest for overhovedet at sige noget og derved bryde tavsheden.

»Ja,« svarede Ugslin, som sædvanlig lidt irriteret, »hvis jeg bare kunne huske hvad jeg ikke kan huske, så ville jeg jo vide, om jeg ikke kan huske noget... jeg mener...«

Endnu en tankefuld pause opstod, hvor det nu var Ugslin som lod til at overveje ordene; blot var det hans egne ord han overvejede.

Midt i tavsheden dukkede tre nye skabninger forsigtigt og ubemærket frem fra skoven. Det var søhestene, der ligesom beboerne ved øglens ankomst åbenbart også var flygtet ind i skoven, idet øglen nemlig var landet kun få meter fra havskildpadden, som Frederik og Josephine nu kunne se drev rundt i vandet inde ved bredden. De vovede sig ganske langsomt hen til de to menneskebørn, som de fra skoven havde genkendt som deres tidligere passagerer, dog hele tiden med blikket stift rettet mod Hvæs; denne havde de ligeledes genkendt som den flyveøgle, der var hovedårsagen til, at

de var faldet i vandet i sin tid.

Det var til Frederik og Josephines store glæde, at de fik øje på de tre søheste. Nu fik de mulighed for at blive transporteret over floden, så de igen kunne komme til Påhovedstad. Glæden var dog for Frederik meget kort, da han i det samme huskede på, hvor grådige søhestene var med hensyn til betalingen, og da det samtidig gik op for ham, hvor mange passagerer de var.

Imidlertid begyndte Hvæs, som nu havde fået tid til at tænke sig om og desuden ikke havde ænset de nyankomnes tilstedeværelse, at fortælle sin og Ugslins historie. Ugslin var i mellemtiden blevet sat ned på jorden igen af Josephine, men stod stadigvæk tæt ved hendes fødder for det tilfældes skyld, at uhyret, som han stadigvæk anså Hvæs for at være, pludselig skulle begynde at opføre sig, som sådan et nu engang opfører sig.

»Jeg går ud fra,« startede Hvæs dog roligt og højtideligt, og altså langt fra uhyrligt, hvis det er sådan uhyrer opfører sig, »at du er interesseret i at høre min og dermed også din historie.«

»Ja tak,« afbrød Ugslin den skarpt, utålmodig efter endelig at få vished om sig selv, »men vil du venligst nøjes med at fortælle min.«

Hvæs tog en dyb indånding og sendte Ugslin et irriteret blik, hvilket fik sidstnævnte til at forsvinde ind bag Josephines ben, så kun hans hoved stak frem.

»Det kan jeg ikke, for de hænger sammen. Hvis jeg ikke fortæller min historie, kan jeg heller ikke fortælle din.«

»Hænger sammen?« hviskede Ugslin og kiggede sig hastigt omkring på de tilstedeværende. »Hvordan mener du?«

Han var øjensynligt ikke særlig glad ved dette, siden han ved denne sammenhæng anede en yderligere sammenhæng

mellem ham selv og troldmanden Tryghl.

»Jamen, det var jo det, jeg skulle til at fortælle, før du afbrød mig.«

»Nå,« mumlede Ugslin en anelse vredt, dog uden længere at turde at skælde ud, »så fortæl dog din historie.«

Hvæs begyndte således igen langsomt og nølende på sin historie, men imidlertid havde Frederik ikke tålmodighed til at vente længere; han var nemlig ligeså utålmodig som Ugslin, blot efter at få fat i den eftertragtede opskrift. Derfor henvendte han sig til beboerne og foreslog dem at tage med skildpadden over floden, fra hvis bred Påhovedstad lå blot en halv snes meter. Ivrige som beboerne var efter at komme hjem, mødte denne opfordring bred opbakning, hvorfor de alle, heriblandt også Frederik og Josephine, straks vandrede hen til skildpadden, på hvis ryg de tre søheste igen havde indfundet sig på deres faste plads.

»Hov! Lader I mig blive alene tilbage med uhyret?« udbrød Ugslin forskrækket, hvilket fik øglen til at udstøde et højlydt hvæs af ærgrelse, både over at blive kaldt et uhyre, men også over endnu en gang at blive afbrudt i sin fortælling, som den heller ikke denne gang nåede at få påbegyndt.

»Vi kommer straks igen, din kryster,« svarede Frederik ham med et grin, og fortsatte hen mod skildpadden.

»Ja, jeg bliver altså ikke her med uhyret,« mumlede han halvhøjt, alt imens han småløb hen imod Josephine, som lo hjerteligt af den lille ejendommelige skabning.

»Kryster?« tilføjede han et par gange for sig selv, da han igen sad sikkert på hendes skulder. »Jeg synes bestemt at erindre, at nogen har kaldt mig det før nu...«

»Men hvad så med min fortælling?« spurgte Hvæs resigneret.

»Vent her et øjeblik, så er vi straks tilbage,« svarede Josep-

hine den.

Modvilligt lagde den sig ned igen med et stort bump, og betragtede de rejsendes overfart på det mærkværdige fartøj; det tog dog sin tid, idet der kun kunne være tre passagerer ombord ad gangen og Frederik skulle forhandle prisen for hver eneste sejllads.

Det var med skjult forventning, at Frederik og Josephine således langt om længe igen trådte ind af porten til Påhovedstad. Denne gang kunne de dog ikke få øje på inventaret for enden af gaden ved det store hus. Hverken det smukke spejl, som havde stået oppe på trappen, eller den brogede forsamling ved foden af denne, var der mere, og heller ikke det mindste spor afslørede, at der overhovedet havde været nogen.

»Endelig hjemme igen!« udbrød overhovedet med en tydelig lettelse at spore i stemmen. »Nu mangler vi bare noget at, om jeg så må sige, styrke os på.«

Med disse ord begav beboerne sig i samlet flok, med Frederik og Josephine dannende bagtrop, mod det store hus for enden af gaden. Da overhovedet, som gik forrest i det lille optog, stod ved døren for enden af trappen og lagde sin hånd på håndtaget, stoppede han imidlertid op og et lille forventnings smil bredte sig i hans ansigt.

»Jeg gad vide...« sagde han lavt, idet han forsigtigt åbnede døren.

En indforstået mumlen bredte sig ved hans ord, og de stod nu alle i tavs forventning.

»Mange sjæle, én tanke; er det ikke sådan, det gamle ordsprog siger?« hviskede Josephine leende til Frederik, som derved ligeledes begyndte at le.

Da overhovedet havde åbnet døren, forsvandt han et par skridt ind i huset. Et kort øjeblik efter var han tilbage i døråb-

ningen.

»Det *var* kaffe i dag,« sagde han glad, hvorved et lettelsens suk gik gennem forsamlingen.

Han henvendte sig nu til Frederik og Josephine, og trådte samtidig et skridt til siden.

»Da vi er kendt for vores gæstfrihed, ville det være os en udsøgt fornøjelse, at byde jer, om jeg så må sige, på kaffe.«

»Det siger vi mange tak til,« svarede Josephine høfligt.

»Er det mon fordi de er *kendt* for deres gæstfrihed, at de byder os på kaffe?« hviskede Frederik leende.

Josephine jog med et lille smil albuen imod Frederiks som tegn til, at han skulle tie stille.

Da de trådte ind af døren, stoppede de uvilkårligt op og betragtede et øjeblik forundret det syn, der mødte deres øjne. Den sal, hvori de nu stod, var på grund af, at de jo sådan set stod på taget af huset, meget smal og aflang, og loftet, der i virkeligheden var gulvet, var derfor omkring dobbelt så bredt som dette. På gulvet stod der et derfor ligeledes smalt og aflangt bord, som tilsammen med de højryggede men smalle stole, tog sig majestætisk ud i al sin pragt. Men dette skyldtes dog ligeså meget de tre store og blankpudsede lysekroner, som dog alle vendte med lysene nedad, samt de mange små vaser med farvestrålende blomster, der stod på bordet.

Men det var dog ikke alt dette, der havde fået Frederik og Josephine til at stoppe forbavsede op; det var den nystrøgede dug, de klargjorte tallerkner med bestik, skålene med modne frugter og de mange dampene kaffekander som stod på bordet, der havde vakt deres opmærksomhed. Det hele vidnede kort sagt om, at bordet for nylig var blevet anrettet, men da ingen tilsyneladende vidste de kom, havde Frederik og Josephine ingen anelse om, hvem der kunne have gjort dette.

I mellemtiden var beboerne en for en gået rutinemæssigt

hen til hver sin faste plads, uden nogen som helst tvivl om, hvis plads der var hvis. Frederik og Josephine blev nu henvist til to tiloversblevne stole for enden af bordet, hvor de blev budt at sætte sig, hvorefter resten af beboerne ligeledes satte sig.

»Ahh!« udbrød overhovedet, som sad umiddelbart ved siden af dem, og godtede sig. »Der er ikke noget, som duften af nylavet kaffe.«

»Det er sandelig også, om jeg så må sige, længe siden vi sidst har fået en god kop kaffe,« sagde en anden.

»...med sukker,« tilføjede en tredje hastigt, og rakte langsomt men særdeles målbevidst ud efter sukkerskålen.

»Forstår I,« afbrød overhovedet dem, nu henvendt til Frederik og Josephine, »vi er vant til at få te... vel at mærke uden sukker.«

Han rakte samtidig ligeledes ud efter den nærmeste sukkerskål, hvorefter han til Frederik og Josephines store forbavselse fyldte sin kop op med hvidt sukker. Derefter rakte han ud efter kaffekanden, hældte lidt kaffe ovenpå, og begyndte at røre rundt med en teske.

Da han så de to gæsters spørgende ansigtsudtryk, stoppede han øjeblikkeligt med at røre rundt, og så pludselig flov ud.

»Åh, det må I sandelig meget undskylde,« sagde han sagte, og rakte samtidig hastigt ud efter sukkerskålen igen, hvilken han satte hen til Frederik. »Jeg glemte i min iver helt at overholde bordskikken. Vær så god, tag blot for jer. Der er, om jeg så må sige, mere hvor det kommer fra.«

Frederik kiggede studsende ned i kanden, men valgte kort efter at følge bordskikken og fyldte derfor sin kop halvt op med sukker, hvorefter han ivrigt sendte den videre til Josephine.

»Er I ikke bange for at få sukkersyge af al den sukker?« spurgte han forsigtigt.

»Sukkersyge? Jamen, det har vi da allerede,« svarede han.

»Jamen, når I bliver syge af sukkeret, hvorfor bliver I så ved med at spise det?« spurgte Frederik uforstående.

»Vi er syg *med* sukker, ikke *af* sukker,« svarede han igen, men fortsatte denne gang. »Det er desuden også derfor at vi nu, om jeg så må sige, bliver spist af med te uden sukker i. Det er kun ved specielle lejligheder vi får kaffe.«

»Såsom nu?« spurgte Josephine interesseret, mens hun ubemærket sendte sukkeret videre, dog uden at komme noget i sin kop.

»Ja, og jeg havde jo også en lille anelse om det, da jeg trådte ind.«

»Men,« fortsatte Josephine forundret, »bestemmer I ikke selv, hvornår I vil drikke kaffe?«

»Næh, vi drikker bare det der, om jeg så må sige, bliver serveret til middagsmaden.«

Josephine kiggede spørgende på Frederik, som netop satte koppen til munden for at smage på kaffen.

»Men hvem serverer så middagsmaden for jer?« vedblev hun.

»Ja, det ved vi jo ikke, for den står der jo hver gang vi kommer,« svarede overhovedet, for hvem det var en selvfølge og derfor ikke havde tænkt videre over det.

»Jamen, hvordan ved I så, hvornår der er serveret?«

»Det er der jo naturligvis, når vi kommer, hvornår ellers?«

Igen sendte hun Frederik et hastigt blik, men da hun fik øje på det udtryk af væmmelse han havde i ansigtet og den store overvindelse det kostede ham at synke kaffen, brød hun ud i en hjertelig latter. Dette syntes Frederik dog ikke var morsomt, og da han var kommet sig over prøvesmagningen,

overtog han med en tydelig irritation at spore i stemmen samtalen med beboeren.

»Jamen, når solen aldrig går ned, hvordan ved I så, hvornår det er middag?«

»Det er jo det, jeg lige har sagt,« svarede overhovedet nu ligeledes en anelse irriteret over de mange for ham ligegyldige spørgsmål. »Der er middag, når maden er serveret, og maden er serveret, når vi kommer. Og kunne vi så ikke få lidt madro?«

De andre beboere nikkede bekræftende, og begyndte igen at røre rundt i kaffen. Det var imidlertid en kort pause, for overhovedet var pludselig kommet i tanker om et nyt samtaleemne, som lå dem alle meget på sinde.

»Det står klart, at vi må lokke troldmanden ud fra slottet, når vi får rogen til at lette. Spørgsmålet er bare, hvordan vi bærer os, om jeg så må sige, ad.«

En eftertænksom stilhed bredte sig, kun afbrudt af den vedvarende klirren fra skeerne som stødte mod kanten af kopperne, når de rørte rundt i kaffen.

»Kunne vi ikke få fat i den magiske amulet igen og lokke ham med den?« spurgte Ugslin, som under hele seancen havde siddet ubemærket på Josephines skulder.

»Jeg tror desværre ikke,« svarede overhovedet hovedrystende, »at troldmanden hopper på den igen.«

»Men hvad gjorde I egentligt af amuletten efter I fik troldmanden spærret inde?« spurgte Josephine.

»Ja, den overdrog vi til Sandhedens Mester, som nu har placeret den i Fortabelsens Labyrinth igen.«

»Men der er den jo ikke i sikkerhed for troldmanden!« udbrød Ugslin forbavset.

»Den er ikke i sikkerhed noget som helst sted for troldmanden,« sagde overhovedet opgivende. »Det er derfor, at vi

må, om jeg så må sige, forhindre ham i at få fat i den. Og det kan vi kun gøre ved at besejre ham.«

»Og det kan vi igen kun gøre, ved for eksempel at spærre ham inde et sted, hvorfra han ikke kan komme ud,« tilføjede Josephine, hvorved en længerevarende tavshed bredte sig.

Det virkede som om, at beboerne så småt var begyndt at blive søvnige og sløve, efterhånden som de drak af deres kaffe, hvis man i det mindste kunne kalde denne brune og mudrede væske sådan. Frederik og Josephine gættede sig derfor til, at det måtte være grunden til, at de ikke længere fik serveret kaffe, men i stedet te uden sukker; for måske virker sukker i små mængder opkvikkende et kort øjeblik, men meget sukker, derimod, har den stik modsatte effekt.

Da flere af dem nu ligefrem var begyndt at gabe, slog det pludselig Frederik, at de måtte skynde sig at få fat i den opskrift, inden de faldt helt i søvn. Derfor henvendte han sig med denne hensigt til overhovedet, som var i gang med at skænke en ny kop kaffe til sig selv. Denne rystede dog søvnigt på hovedet.

»Jeg går ud fra, at det er den hemmelige tilladelse De, om jeg så må sige, hentyder til,« sagde han gabende.

»Tilladelse?« spurgte Frederik.

»Ja, tilladelsen til at hente sump fra Søvnens Sump.«

»Nå sådan!« udbrød han, og henvendte sig til Josephine. »Så var det altså *det*, kommoden mente, og ikke en opskrift.«

»Kommode?« spurgte overhovedet, og tilføjede uforstående. »En kommode kan ikke mene noget som helst, min unge mand!«

»Den tilladelse, kunne vi låne den?« spurgte Josephine. »Så kan vi nemlig starte med at hente sumpen og pilene fra Piletræerne, alt imens I overvejer, hvordan vi skal bære os ad med at lokke troldmanden ud af slottet.«

»God ide,« sagde han snøvlende, og rakte samtidig Frederik, som sad nærmest, en stor sølvgrå nøgle. »Den ligger i kommoden, som I kan finde i et af de, om jeg så må sige, andre huse. Piletræerne finder I lidt længere nede langs med floden, og Søvnens Sump ved denne øgle sikkert hvor er.«

De sidste ord blev sagt under megen gaben og med halvt lukkede øjne.

»Så vil vi diskutere... hvad vi gør med denne... troldmand... imens...«

Da samtlige beboere nu sad med helt lukkede øjne og automatisk rørte langsomt rundt i kaffen, listede Frederik og Josephine stille ud af huset.

Da de kom ud igen, så de til deres fornøjelse, at Hvæs var landet midt på gaden og nu stod og ventede på dem. Da den fik øje på dem på trappen, åndede den tilsyneladende lettet op.

»Det var godt, I kom,« hviskede den, »for jeg er ikke særlig tryk ved denne by; jeg tror det spøger!«

»Spøger?« udbrød Ugslin med en overlegen mine. »Tror du virkelig, at vi tror på den slags pjat?«

»Ja, for jeg er sikker på, at jeg så noget bevæge sig inde i et af husene.«

»Et spøgelse?« spurgte Frederik med et blink i øjet, og henvendte sig til Josephine. »Jeg smutter lige ind efter det papir.«

»Jeg ville nu ikke...« hviskede øglen, men Frederik var allerede forsvundet ind i det nærmeste hus.

I stedet tog nu Josephine over, dels for at berolige den store, skrækindjagende flyveøgle, som nu selv havde fået jaget en skræk i livet.

»Var det så et spøgelse, du så bevæge sig?«

»Næh, det var nærmere... et spejl!« hviskede den, lidt flov over at fortælle det.

»Et spejl?« råbte Ugslin ubarmhjertigt. »Så var det nok dig selv, du blev bange for!«

Josephine kunne ved disse ord ikke længere undertrykke en latter, hvilket imidlertid gjorde Hvæs fornærmet.

»Ja, grin I bare,« sagde den dæmpet, »men det spøger altså om I vil det eller ej!«

For at skifte emne, udspurgte Josephine den i stedet lidt om Søvnens Sump, hvilken Hvæs til deres store held vidste hvor var.

I mellemtiden var Frederik dog kommen ud af huset igen, og nærmede sig nu viftende med et papir i hånden.

»Fundet i første forsøg!« råbte han glad. »Så er det bare af sted!«

»Hvæs siger, at han kender vejen til Søvnens Sump. Da Piletræerne ligger op til floden, foreslår jeg, at vi for at spare tid tager hver sin vej. Den af os som tager til sumpen, kan så flyve med Hvæs, og den anden sejle med skildpadden.«

»Så sejler jeg med skildpadden, siden de jo nok endnu engang vil have betaling fra min rygsæk, de grådige bæster!« udbrød han vredt.

»Fint. Så flyver vi til Søvnens Sump, Ugslin,« sagde Josephine.

»Ikke for alt i verden vil jeg flyve på det uhyre!« udbrød Ugslin, og hoppede frejdigt ned fra Josephines skulder, hvorefter han sendte Frederik et afmålende blik. »Så tror jeg, at jeg foretrækker at rejse med skildpadden.«

Hvad han i virkeligheden tænkte men ikke turde sige til Frederik, var nærmere, at han blot foretrak ét onde frem for et andet.

Således tog de afsked med hinanden, og for første gang skiltes deres veje, siden de genfandt hinanden i Den Fortryllede Skov.

SOEØNENS SUMP

Sa den store havskildpadde med sine karakteristiske rolige og yndefulde bevægelser forlod bredden, kunne Hvæs og Josephine allerede kun skimtes som en lille, utydelig prik på den dyblå himmel. Ugslin stod dog stadigvæk og vinkede, og det til trods for, at han på grund af sin ringe størrelse endda slet ikke kunne se dem længere.

Frederik, derimod, havde slet ikke skænket dem et blik siden han steg om bord på fartøjet, men havde i stedet travlt med at ærgre sig over, at han endnu en gang havde betalt en anseelig afgift til de griske søheste i form af sine højt skattede ejendele. For at danne sig et overblik over, hvad der var tilbage i sin rygsæk, havde han spredt indholdet ud på dækket foran sig, og for at skjule det for søhestenes nysgerrige blikke, sad han med ryggen til og dækkede dermed for udsynet.

Således sad Frederik nu og brummede for sig selv, alt imens han omhyggeligt gennemgik hver eneste genstand hver for sig. Da han langt om længe var færdig med sin inspektion, gled der dog et veltilfreds smil hen over hans læber; selvom han havde mistet en del genstande siden afrejsen, var de fleste enten ubetydelige ting, såsom våde tændstikker, eller ting som han havde mange af, som sine mange stykker forskelligfarvede kridt. Derfor konstaterede han til sin store glæde, at han stadigvæk havde lommelygten, det uundværlige plaster og bandage, samt den lange snor, hvilket han skønnede alt sammen var noget, han måske ville få brug for på sin videre

færd i eventyret.

I mellemtiden havde Ugslin, som endelig var holdt op med at vinke efter Hvæs og Josephine, ubemærket bevæget sig hen ved siden af Frederik, som i sin iver ikke havde opdaget ham, og havde her tavst og undrende iagttaget de for ham meget mystiske og mærkværdige genstande.

Da Frederik nu var færdig og havde gemt sine ting ned i rygsækken igen, gav det et sæt i ham ved synet af Ugslin, hvem han stadigvæk hverken havde tillid til eller brød sig særligt meget om. Derfor fór han op, som var han blevet stukket af en arrig hveps, og stirrede trodsigt på ham.

»Hvad vil du?« spurgte han vredt.

Ugslin sendte ham et overrasket og uforstående blik, som dog kort efter forvandlede sig til et meget fornærmet et. Han kiggede derefter med en undrende mine ned på sine egne fødder, drog hænderne om bag ryggen, og begyndte at vandre langsomt omkring på dækket.

»Nå,« sagde han endelig, tilsyneladende henvendt til sig selv og stadigvæk med et fraværende blik vendt mod sine fødder, »så det er dén tone, man anvender overfor sin rejsekammerat? Ja ja, og det til trods for, at vedkommende risikerer liv og lemmer på en farlig rejse uden overhovedet at vide, hvad denne rejse går ud på.«

Han holdt her en kort pause, mens han tænkte sig grundigt om.

»Desuden,« fortsatte han, »hvis det er rigtigt, at jeg var denne troldmands hjælper, som nogen bliver ved med at påstå jeg var, og hvis jeg *stadigvæk* var det, mon så ikke jeg for længst også ville have givet menneskebørnene denne magiske drik, som jeg gav fløjten... og mig selv? Hvorfor skulle jeg dog hjælpe dem mod troldmanden, hvis jeg stadigvæk holdt med ham?«

Frederik studsede et øjeblik over Ugslins ord, men stædig som han var, lod han, som om han ikke havde hørt ham. Ugslin sendte ham samtidigt et stjålent blik for at vejre virkningen af sine ord, men da Frederik så ganske upåvirket ud, fortsatte han; dog kunne han ikke helt skjule sin frustration, og talte derfor en anelse højere denne gang.

»Hvis jeg virkelig ville hjælpe troldmanden med at bekæmpe disse stædige menneskebørn,« udbrød han med en slet skjult vrede, »hvorfor mon så ikke blot jeg afslørede disses planer for ham? For hvis jeg gjorde det, så ville han have dem i sin hule hånd!«

Frederik sendte ham ved disse ord et på en gang afmårende og gennemborende blik, men da Ugslin, som følte det tunge blik på sig men behændigt forstod at undgå det, unægtelig så oprigtig ud i hele sin optræden, vendte han det i stedet langsomt nedad og fik et forlegent udtryk i ansigtet.

Ugslin, som tydeligt kunne fornemme virkningen af sine sidste ord, frydede sig over denne lille sejr og måtte tage sig i ikke at bryde ud i jubel; han vidste nemlig udmærket, at han herved langt om længe havde vundet Frederiks fortro- lighed, men at han også nemt kunne miste den ved at være uforsigtig. Alligevel kunne han ikke helt dy sig, for der var et lidt ømtåleligt emne, han gerne ville tilkendegive sin mening om. Langsomt og en anelse usikkert fortsatte han sin tale, nu med en dæmpet stemme.

»Og mens det ene af menneskebørnene lige har begivet sig ud på en farefuld færd på ryggen af et uhyggeligt bæst, som utvivlsomt ikke er til at stole på, så har den anden så umådeligt travlt med at beskytte sine få, ubetydelige ejendele mod nysgerrige blikke, at han ikke engang har tid til at sende hende - og jeg siger hende, for der kan velsagtens ikke være tvivl om, hvem vedkommende er - et enkelt blik til afsked. Og

det til trods for,« fortsatte han med et opgivende suk, og så nu direkte på Frederik, »at jeg selv så det længselsfulde blik, hun sendte i retning af dig...«

Frederik kiggede forbløffet op og mødte Ugslins lidt sørgmodige blik.

»Kiggede hun efter *mig*?« udbrød han overrasket.

Ugslin svarede ikke på dette notoriske spørgsmål, men lyste stille væk og overlod Frederik til sig selv.

Et væld af tanker fløj gennem Frederiks hoved, som langsomt lyste op i et glad smil. Han rettede ubevidst blikket mod himlen, hvor han naivt og da også forgæves forsøgte at få et glimt af flyveøglens enorme skikkelse. Men den var væk; kun et par små, hvide skyer hvirvlede lystigt omkring højt oppe over ham, hvor de således uvidende om dette, spøjte med hans øjne.

Efter i et stykke tid at have betragtet disse vattotter på himlen, begyndte en ubehagelig tanke dog så småt at slå bittesmå skår i hans glæde; han havde slet og ret skudt de ord ud af hovedet, som Ugslin havde sagt ham umiddelbart inden den gode nyhed. Nu tog de til gengæld langsomt form i hans hoved og dannede til sidst hele sætningen.

»Jeg tåbe!« udbrød han med ét vredt og fortsatte, henvendt til sig selv. »Jeg har i min iver efter at få afsluttet eventyret hurtigst muligt slet ikke skænket det en tanke, at det måske er en farlig rejse, hun har begivet sig ud på. I stedet har jeg haft så travlt, at jeg ikke engang har haft tid til at tage ordentlig afsked, endsige ønske hende held og lykke. Ikke engang blot et lille farvel fik jeg sagt hende, før hun lettede med...«

Han tog sig i det samme stønnende til hovedet.

»*Flyveøglen!* Hvordan i alverden kunne jeg være så letsindig at stole på det bæst? Hvad nu, hvis den flyver hende di-

rekte til Tryghl i stedet for Søvnens Sump?»

Ugslin, som under hele denne scene havde stået på afstand og betragtet Frederik, stod nu ved siden af ham. Han ruskede ham i det samme blidt i buksebenet, hvilket fik Frederik til at vende sig om og kigge ned på ham; i samme grad som han for blot et øjeblik siden var glad og lykkelig, i den grad var han nu trist og ulykkelig. Han formåede end ikke at skjule sine let fugtige øjne for den lille skabning ved hans ben, som han havde haft så stor modvilje mod siden de først mødtes i Den Uendelige Ørken.

»Og Søvnens Sump? Hvad *er* det egentligt for et sted?» spurgte han nu Ugslin til råds, selvom denne formodentlig måtte blive ham svar skyldig, taget i betragtning, at han havde drukket af troldmandens magiske drik.

Frederik fortsatte dog ufortrødent sin klage, selvom Ugslin ihærdigt men forgæves prøvede på at få ham til at stoppe; han kunne ikke få et ord indført.

»Jeg ved ikke engang, hvor det *er* henne! Tænk nu, hvis det er farligt. Tænk nu, hvis Josephine...«

Med disse ord, hvoraf han ikke magtede - eller måske af frygt for at blive overhørt af skæbnens gudinde ikke turde - udtale de sidste, stoppede han dog langt om længe sin klagesang. Han satte sig opgivende ned med hænderne presset hårdt mod panden og kiggede fortrydeligt ned i det spejlblanke vand.

Ugslin fulgte kort efter hans eksempel og således sad de nu begge to og betragtede de blide bølger, som stod i så skarp kontrast til den orkan, der ubarmhertigt hærgede Frederiks sind.

Hvæs borede sig gennem luften med Josephine på ryggen, hvis lange hår flagrede vildt omkring i den kraftige vind, som

den høje fart forårsagede.

Ingen havde sagt noget siden de forlod Påhovedstad, og Hvæs havde ikke mod til at bryde denne trykkende tavshed. Han kunne tydeligt fornemme, at noget gik Josephine på, om end de to lige havde gjort deres bekendtskab; til trods for dette følte han, at de to havde kendt hinanden i al den tid, han overhovedet kunne huske. Han forstod af den grund også, at det var bedst at overlade hende til hendes egne tanker, i den korte tid det højest sandsynligt ville stå på. Hvæs selv var dog den eneste der vidste, hvorfra denne følelse af genkendelse stammede, som til tider lagde et sørgmodigt tæppe over hans sind, og som for udenforstående måtte virke noget mærkværdig.

Da de havde fløjet et stykke tid og den friske vind i ansigtet havde haft tid til at udbrede sin foryngende virkning, hvilket altså også her gjaldt det indre såvel som det ydre, rystede Josephine som ved et trylleslag pludselig denne tristhed af sig. Hun rettede sig op i den kurv, som udgjorde en slags sadde, og vendte blikket fremad med fornyet energi.

Ude i det fjerne kunne hun skimte en stor, brun plamage, hvorfra en tæt grå røg syntes at blive sendt op imod himlen. Røgen, som i virkeligheden var en tæt tåge af damp, steg sløvt og vuggende op i luften, ombestemte sig et øjeblik og stod helt stille, faldt derefter lidt nedad mod sumpen igen, men blev til sidst som af et blidt pust sendt længere opad. Sådan gentog scenariet sig, og de yndefulde og flydende bevægelser samt den slørede tåge, på hvilken øjnene ikke magtede at fokusere, havde en stærk - ja næsten magisk - søvndyssende virkning.

Dette syn undlod dog heller ikke at udøve sin fortryllende virkning på Josephine, som dog ellers netop havde samlet et overskud af energi; det sidste var måske hendes held, thi ellers ville hun nok have været faldet i søvn allerede, og hendes

sløvt blinkende øjenlåg vidnede dog også om, at dette ikke var langt fra at være tilfældet.

Hvæs, som mærkede Josephine strække sig og hørte hendes højlydte gaben, brød nu tavsheden.

»Det du ser forude, er Søvnens Sump,« sagde han. »Når du har betragtet den et ganske kort øjeblik, skal du hurtigt kigge den anden vej igen... Josephine?«

Josephine gabede højlydt og svarede søvnigt.

»Ja, jeg kigger den anden vej nu.«

»Godt,« fortsatte Hvæs, »jeg flyver udenom, for jeg skal om på den anden side af sumpen.«

Den friske vind virkede hurtigt på Josephine igen, straks hun kiggede den anden vej.

»Men hvis man ikke må se på sumpen, hvordan kan du så vide, hvor den er?« spurgte Josephine derfor forundret.

Hvæs smilede over spørgsmålet, hvilket selvfølgelig var ganske naturligt at spørge om.

»For det første kunne jeg høre, at du begyndte at gabe, og derfor vidste jeg, at vi snart måtte være der. Desuden kan du jo selv prøve at tage en dyb indånding, for så vil du hurtigt finde ud af det.«

Josephine, som også måtte le ved denne bemærkning, fulgte Hvæs' råd og indåndede den friske luft. Hun pustede den dog straks ud igen, idet hun til sin store forbavselse bemærkede, at den nu var knap så frisk længere.

»Puha!« udbrød hun, mens hun holdt sig for næsten. »Her lugter jo ganske væmmeligt!«

»Netop!« lo øglen og udstødte i det samme et højlydt hvæs, tydeligvis også generet ved lugten, og foretog samtidig en skarp drejning. »Jeg må hellere holde mig i sikker afstand.«

»Men hvad sker der, hvis nogen ved en fejl flyver ind over sumpen?« udbrød Josephine med bange anelser.

»Ja, så falder de i søvn og falder ned i den. Det siges, at der bor et uhyggeligt og farligt sumpuhyre dernede, som lever af disse uforsigtige stakler, men ingen har nogensinde set det. Pånær altså sumprytterne.«

»Sumprytterne?«

»Ja, det er en mærkværdig slags væsener uden nogen lugtesans, som lever på sumpen. Det er desuden også dem, vi skal opsøge, for de ejer så at sige sumpen.«

»Ejer sumpen?« udbrød Josephine. »Hvordan i alverden kan man eje en sump?«

»Jo, ser du, prøv at forestil dig hvilke ulykker det kunne føre til, hvis alle og enhver uden videre kunne hente et glas sump ligesom os?«

»Du har ret,« svarede hun nikkende, mens hun gøs ved sig selv. »Det ville kunne misbruges i betydelig grad, hvis det kom i de forkertes hænder.«

»Nemlig, og derfor sørger sumprytterne for, at det kun er personer med en særlig tilladelse, der har adgang til sumpen.«

Imidlertid var de nu kommet over på den anden side af sumpen, og Hvæs sagtnede derfor langsomt farten og udså sig et sikkert sted at lande, i tilpas stor afstand fra sumpen.

Søvnens Sump var omgivet af massiv klippe, og det var vel det eneste, foruden de mærkværdige sumpryttere og - hvis det virkelig eksisterede - sumpuhyret, der kunne modstå den fæle lugt; derfor var der heller ikke hverken vegetation eller levende væsener i miles afstand.

Så snart Hvæs havde lagt sig ned, sprang Josephine ned på den hårde klippegrund. Da hun ikke måtte kigge hen imod sumpen, vidste hun ikke, hvordan den så ud på nært hold.

»Hvordan kommer vi i kontakt med sumprytterne, når vi hverken må nærme os sumpen endsige se på den?« spurgte

hun.

»Vi må gerne nærme os den herfra, for prøv engang at mærke på vinden,« svarede Hvæs med et smil, mens Josephine gjorde sig klart, med en fugtet finger i vejret, at vinden var i retning af sumpen. »Grunden til at jeg fløj over på denne side var netop, at vinden blæser lugten væk fra os. Derfor kan vi komme tæt nok på til at finde rytterne.«

Josephine konstaterede hurtigt, at øglen havde ret; luften var her frisk og uspolet.

»Desuden må du gerne kigge,« fortsatte Hvæs, »for det er kun fra luften det har denne søvndyssende virkning. Jeg vil gætte på, at sumpuhyret heller ikke ville have noget godt ud af, at folk der nærmede sig til fods, faldt i søvn på klipperne langt borte.«

»Du har ret,« lo Josephine, og rettede forsigtigt blikket mod sumpen.

Hvæs begyndte samtidig at bevæge sig i retning af sumpen.

»Nu kan øjnene også sagtens fokusere på røgen. Så opnås ikke længere denne hypnotiske virkning, som får én til at falde i søvn,« forklarede Josephine, alt imens hun forsøgte at holde trit med den store øgle.

»Hypsosiske virkning?« spurgte øglen uforstående, men forventede dog ikke noget svar, hvilket Josephine da også af den grund smilende undlod at give den.

»Se!« udbrød Hvæs i stedet. »Der har vi jo en af disse hersens sumpriddere. Nu skal vi bare vise den vores tilladelse, og derefter få den til at fylde glasset med sump. Ræk mig lige begge dele, så skal jeg nok ordne det.«

»Jamen,« udbrød Josephine, »jeg har ikke noget glas!«

»Har du ikke noget glas?« spurgte øglen forbavset, og udstødte et dybt hvæs. »Men hvordan i alverden havde du så

tænk dig, at vi skulle opbevare sumpen?»

Josephine blev rød i hovedet, og kiggede forlegent ned på sine fødder; dog følte hun kun alt for godt Hvæs' bebrejdende blik på sig.

Således stod de i et stykke tid, mens de hver for sig overvejede, hvad de nu skulle gøre. Ingen af dem havde lyst til at begive sig hele vejen til Påhovedstad igen, blot for at hente et sølle, men bemærkelsesværdigt uundværligt, glas.

»Nu ved jeg det!« udbrød Hvæs dog pludselig. »Prøv engang at kigge efter i kurven på min ryg. Hvis jeg ikke tager meget fejl, så ligger der dér et glas, som Ugslin fik besked på at fylde op med vand fra Sandhedens Kilde.«

Josephine var i ét spring oppe på ryggen af øglen og fremdrog her ganske rigtigt en lille kolbe med prop på. Derefter hoppede hun lettet ned på klippegrunden igen med et stort smil på læberne.

»Jeg må sige, at sommetider tror jeg, at skæbnens gudinde har mere end én finger med i spillet!« udbrød hun, mens de igen begav sig hen mod sumpen.

Da de kort efter stod kun et par meter fra den brune og svagt boblende væske, fik sumprytteren øje på dem. Han sporrede straks sin sumphest, som galoperede i rivende fart hen til dem.

»Stop, I der!« råbte han, og hævede et stort spyd op over hovedet. »Ingen nærmer sig sumpen uden tilladelse!«

Rytteren så højst besynderlig ud. Hele hans overkrop og hoved havde form som en fisk, og den blanke grønne skæl glimtede prangende i det ellers svage sollys. Dog var han i besiddelse af både ben og arme, og det var disses hænder, som knugede det truende spyd.

Hesten han red på lignede mest af alt en dinosaur med fiskehud; dog var skællene ikke grønne men røde, og dette

farvespil gjorde de to til lidt af et fantastisk om end frygtindgydende syn.

Josephine drog i det samme tilladelsen frem for sig, så rytteren kunne se den.

»Aha... Aha, ser man det...« mumlede denne, mens han gennemlæste hver eneste linie grundigt. »Nå, men ræk mig så et glas, så vi kan få det overstået.«

Josephine rakte forsigtigt rytteren glasset, hvorefter denne fyldte det op med den kostbare sump.

»Vær så god!« brummede han, da dette var gjort. »Og spild nu ikke noget af den!«

Josephine takkede ham mange gange, hvorefter hun og øglen hastigt forlod Søvnens Sump.

Hun kunne nu alligevel ikke lade være at spekulere på, hvad rytteren mente med den sidste sætning, og smilede ved sig selv; selvfølgelig måtte hun passe på ikke at spilde noget af sumpen, men hun havde en anelse om, at han havde ment at han ikke ville fylde den op igen, af frygt for at løbe tør for sump engang.

Hun placerede dog trods alt ekstra omhyggeligt den fyldte flaske i et lille rum som var i kurven til sådanne formål, og kort efter forlod Hvæs igen jorden.

For at være sikker på ikke at komme for tæt på sumpen på hjemvejen, blev de begge enige om, at det var det bedste at flyve i en ekstra stor cirkel rundt om den. Derfor fløj Hvæs i et stykke tid i lige linie væk fra sumpen og nærmede sig derved langsomt udkanten af verdenen, hvilket han dog var bevidst om.

»Så har vi altså sumpen,« konstaterede Josephine glad. »Nu håber jeg bare, at der ikke er sket Frederik og Ugslin noget på deres rejse.«

Hvæs udstødte et dæmpet hvæs og nikkede bekræftende.

»Vær du bare ganske rolig for Frederik. Hans rejse er så-mænd uden farer.«

»Ja, men man ved aldrig, hvad der kan ske i denne fantasiverden.«

Det gik straks op for Josephine, at hun havde talt over sig, men Hvæs syntes dog at have overhørt bemærkningen.

»Næh,« mumlede han blot fraværende, og tydeligvis lidt trist til mode. »Dét ved ingen bedre end mig...«

Josephine betragtede undrende øglen og skulle lige til at åbne munden, men i det samme kom et stærkt vindstød, som bragte Hvæs helt ud af balance, hvorved Josephine blev slynget på hovedet ned i kurven.

»Du godeste!« udbrød Hvæs, mens han kiggede sig forfærdet omkring.

Uden de havde lagt mærke til det, var de pludselig blevet omringet af tre store, hvide skyer, som legende fløj rundt efter hinanden, alt imens de pustede af deres lungers fulde kraft.

»Hold godt fast, Josephine! De har åbenbart ikke opdaget os!«

Ganske rigtigt var skyerne for optaget af deres leg til at opdage de to for dem små skabninger, så de fór ubarmhjer-tigt gennem luften, samtidig med at de kastede den sølle og ubemærkede flyveøgle rundt mellem sig. De havde nu helt ubevidst i faretruende grad nærmet sig udkanten af verden, og da de i sidste øjeblik opdagede det, foretog de alle sammen på én gang en skarp vending, hvilket forårsagede et vindstød af tredobbelt styrke.

Hvæs prøvede desperat på at holde sig oprejst så Josephine ikke faldt ud af kurven, som hun klamrede sig til af alle kræfter, men det ekstra kraftige vindstød kastede ham med et ryk rundt i luften, hvilket slyngede Josephine i en høj bue op i vejret; Hvæs kunne kun se hjælpeløst til, da hun med

et skrig røg ud over kanten af verdenen og med et hult *puff*
forsvandt på himlen.

- XII -

De Vises Ord

Frederik og Ugslin spærrede forbløffede og en anelse vantro øjnene op; alt omkring dem lyste glimtende op i et væld af forskellige farver, hvoraf den ene mere pragtfuld end den anden hvert øjeblik veg for en helt tredje. Det ene øjeblik fyldtes himlen af den klareste blå farve man kunne forestille sig, men i samme nu skiftede omgivelserne pludselig nuance, og en dyb og skinnende lilla farve brød frem overalt. Men hvor betagende disse farver end måtte tage sig ud i al deres pragt, så ville dette syn dog ikke alene være i stand til at fremkalde en sådan reaktion hos vores to iagttagere; således var det da også lige så meget den måde, hvorpå lyset funkledede og dansede, som havde det sit helt eget liv, der forførte begges blikke.

Frederik og Ugslin var kommet til målet for deres rejse; Skoven af Piletræer. Træerne, som skød sig højt og rankt op i lige linie fra jorden, var der ikke noget bemærkelsesværdigt ved i sig selv, andet end grenenes placering, som alle sad i toppen af træet ligesom på et palmetræ. Men ligeså stift og retlinet som selve stammen på træet, skød disse grene sig ud i en vifte fra toppen og dannede her en form for paraply, hvilket gjorde, at træerne tilsammen formåede at dække for selv de tyndeste og mest smidige af solens stråler.

Dog var der, som tidligere nævnt, hverken mørkt eller farveløst, for grenene var ikke af træ, som man måske ville have forventet, men i stedet bestod de af en form for krystal. Det

var således disse grene, der funklende reflekterede sollyset i alle mulige retninger, hvorved det blev kastet fra gren til gren, for til sidst gennem en sand labyrint af rette linier, at ramme de to rejsendes øjne. Men dette var ikke noget stillestående syn, for samtidig med at sollyset reflekteredes i disse krystaller, drejede spidsen - eller bladene, så at sige - stille rundt i den lette vind, hvilket syntes at gøre det hele levende.

Ingen af hverken Frederik eller Ugslin havde siden de sejlede ind i denne skov, som bredte sig på begge sider af floden, sagt et eneste ord, men i det samme lagde skildpadden til bredden med et lille *bump* og vækkede derved dem begge.

»Nå,« sagde Frederik, mens han prøvede at ryste virkningen af dette syn af sig, »nu skal vi vel bare finde en pil.«

»Eller finde én som ved, hvor vi kan finde en,« svarede Ugslin.

»Ja, det er vel to sider af samme sag,« mumlede Frederik, og begav sig ind i skoven, med Ugslin lige i hælene.

»Men,« vedblev sidstnævnte ivrigt, »det er jo som at lede efter en nål i en høstak. Vi ved jo ikke engang hvordan sådan en pil ser ud.«

»Årh,« udbrød Frederik ligegyldigt, »en pil er vel en pil.«

»Ja, men...« fortsatte Ugslin, men blev straks afbrudt af Frederik.

»Hold nu bare bøjle og led!«

Således vandrede vores to venner tavst rundt i skoven og ledte efter den magiske pil, som skulle bruges i kampen mod troldmanden Tryghl.

Efter at have vandret rundt i skoven i flere timer i træk, gjorde Frederik, som havde taget den langsommere Ugslin på skulderen, endelig tegn til holdt.

»Det var som bare pokker!« udbrød han forpustet og satte

sig ned. »Gad vide, om ikke de skøre indbyggere har taget fejl? Der er i hvert fald ingen pil i miles omkreds.«

Ugslin hoppede adræt og fuld af energi ned fra Frederiks skulder, og listede lidt omkring i nærheden. Nu og da bukede han sig ned og stak hovedet ind under en rod, men trak det hver gang rystende ud igen. Til sidst gav også han op, og satte sig ligeledes ned, dog et stykke på afstand af Frederik, som tydeligvis var i et meget dårligt humør.

»Jeg skal sige dem et par ting eller tre, når vi engang kommer til Påhovedstad igen!« surmulede Frederik.

»Hvis vi kommer til Påhovedstad igen,« rettede Ugslin ham kort efter.

Frederik sendte ham et på én gang surt og overrasket blik.

»Hvad i alverden mener du med det?«

»Ja, for jeg kan i hvert fald ikke finde tilbage til båden, og jeg går ud fra, at du heller ikke...«

»Heller ikke hvad?« udbrød Frederik vredt.

»Kan... finde tilbage!«

Frederik rejste sig med et sæt og så fornærmet på Ugslin.

»Selvfølgelig kan jeg da finde tilbage!« sagde han og begyndte at gå i den retning, hvorfra de var kommet.

»Hov! Vent på mig!« råbte Ugslin og satte straks i løb.

Imidlertid snublede han over en rod og kurrede hen af skovbunden, hvilket bidrog med endnu et stort hul i hans i forvejen lasede bukser. Han skyndte sig dog på benene igen, og indhentede forpustet den langbenede Frederik.

»Men hvordan i alverden vil du finde tilbage, når alle træerne ligner hinanden på en prik?«

»Ja, øh... Hold nu din bøtte og følg med, i stedet for at stille alle de ligegyldige spørgsmål.«

De gik videre i tavshed et godt stykke tid endnu, alt imens

Frederik målbevidst foretog en masse tilsyneladende tilfældige kursændringer.

»Men jeg tror nu alligevel,« fortsatte Ugslin pludselig, »at vi allerede er gået helt forkert.«

»Nå,« udbrød Frederik og skulede tilbage på Ugslin med et selvsikkert smil på læberne, »og hvordan kan du så vide det, når alle træerne ser ens ud?«

»Det kan jeg se på det stykke buks her,« smilede han skævt, og samlede et lille stykke stof op fra skovbunden. »Jeg må have revet det af bukserne, da jeg faldt.«

»Så er vi altså gået i ring,« stønnede Frederik og tog sig opgivende til hovedet. »Hvad i alverden gør vi nu?«

»Hvad nu, hvis vi bare bliver ved med at gå ligeud? Så må vi da nå udkanten.«

»Ja, men så risikerer vi jo bare at havne i den forkerte ende af skoven,« konstaterede Frederik tørt. »Nej, vi må på en eller anden måde finde ud af, i hvilken retning floden er.«

»Nu ved jeg det!« næsten råbte Ugslin og brød ud i et smil. »Vi bruger din lange snor til at hejse mig op i toppen af et højt træ. Så kan jeg spejde ud over skoven.«

Frederik sendte Ugslin et lidt vredt blik ved påmindelsen om, at han havde udspioneret ham på båden, men lyste dog hurtigt op igen, idet han indså det gode ved ideen. Han fandt hurtigt snoren frem og rakte Ugslin den ene ende. Da Ugslin behændigt havde bundet den forsvarligt omkring sin mave, kastede Frederik sin ende op mod toppen af det nærmeste træ.

»Pokkers!« udbrød han, efter flere forgæves forsøg. »Den er alt for let. Vi må have noget at binde fast til den, så den bliver tungere.«

»Hvad med din pakke kridt?« spurgte Ugslin, hvorved Frederik igen sendte ham et påmindende blik.

Han fandt det dog med et lille smil frem og bandt snoren fast dertil. Derefter prøvede han endnu en gang, og denne gang fløj snoren i en flot bue hen over en stor gren, og faldt derefter med et *bump* ned på jorden.

Ved at trække forsigtigt i pakken med kridt, hejsede Frederik således Ugslin op i træet, og da sidstnævnte stod sikkert på grenen, frigjorde han sig af snoren og forsvandt adræt mellem grenene.

»Kan du se noget?« råbte Frederik op til ham.

»Ja, floden er minsandten *den* vej!« svarede Ugslin.

»Hvad for en vej?«

»*Den* vej,« gentog Ugslin, men indså kort efter det fjollede i hans svar. »Jeg kommer ned nu.«

Frederik kunne følge Ugslins bevægelser på den sagte klirren der opstod, når han bevægede sig mellem grenene. Da han kunne høre, at Ugslin var ved at være nede ved grenen igen, lød der pludselig et højt *kling* efterfulgt af et kortvarigt *rusch* højest tre centimeter fra hans venstre øre, og til sidst et *dunk* på jorden ved siden af ham. Da han forbavset kiggede ned mod sine fødder, fik han øje på en lang pil, der havde boret sig langt ned i jorden umiddelbart ved siden af hans venstre fod.

Om det var over endelig at finde den så eftertragtede pil eller om det var over den dødbringende fare, den havde bragt ham i, det må læseren selv bedømme; sikkert er det i hvert fald, at han ved synet udstødte et højlydt hyl, der gav genklang i trætoppene.

»Undskyld!« råbte Ugslin oppe fra træet, og stak samtidig hovedet frem fra en gren. »Kom du noget til? Jeg kom desværre til at brække en gren.«

»Nej... Men jeg tror, jeg har fundet pilen!« udbrød han stammende. »Eller måske skulle vi hellere sige, at *den* har

fundet *mig!*«

Frederik rakte langsomt hånden ud efter pilen, tog fat i den, og trak den forsigtigt op af jorden.

»Har du fundet pilen?« spurgte Ugslin uanende. »Hvor fandt du den?«

Frederik svarede ikke, men studerede i stedet den funk-lende pil, ved langsomt at dreje den rundt i hånden. Den var, idet den jo netop var en gren fra et af Piletræerne, lavet af krystal, men hvis man så bort fra denne dog ikke uvæsentlige detalje, så lignede den en ganske almindelig pil af opbygning.

»Frederik?« vedblev Ugslin oppe fra træet. »Kan du ikke hejse mig ned?«

»Hvad? Nåh, jo...« svarede han fraværende, imens han kørte fingeren hen over den blanke overflade.

»Hører du overhovedet efter, hvad jeg siger?« skældte Ugslin utålmodigt.

Endelig løftede Frederik blikket fra pilen, sendte Ugslin et undskyldende smil, og hejste ham langsomt ned igen.

»Nå, hvad vej skal vi så?«

»Vi skal den vej,« konstaterede Ugslin ligegyldigt, mens han undrende betragtede pilen. »Hvor fandt du den?«

»Først troede jeg, at det var Amor, som havde sendt sin berømte pil efter mig,« lo Frederik, mens de begav sig af sted igen, »men så gik det op for mig, at det blot var dig!«

»Mig?« udbrød Ugslin forbavset og lignede et stort spørgs-målstegn i ansigtet.

»Ja, for pilen er i virkeligheden en gren, og det var dig der knækkede den, så den faldt ned. Kig engang op på trætop-pene. Alle grenene er pile.«

»Selvfølgelig!« lo Ugslin, da det hele endelig gik op for ham. »*Piletræer!*«

Netop som havskildpadden lagde til ud for Påhovedstad, hoppede de to passagerer hurtigt ind på bredden, og småløb ivrigt ind gennem porten til byen, hvor de begge standsede op et øjeblik og betragtede gaden. Men der var stadigvæk intet som helst tegn på liv; ikke en eneste indbygger var at se, og heller ikke engang, gøs Frederik uvilkårligt, det kloge spejl endsige blot den lille snakkesalige kommode.

Da det i det samme gik op for Frederik, at Den Fortryllende Fløjte jo på et eller tidspunkt ville finde sin melodi igen, fik han derfor straks bange anelser. Han satte i løb hen mod det store hus for enden af gaden, tog den vældige trappe med tre trin af gangen, og stoppede forpustet op ved døren og lyttede.

Det eneste han var i stand til at høre, udover sit hjerte som dundrende kraftigt i hovedet, var en ganske sagte og regelmæssig lyd, som han umiddelbart ikke kunne genkende. Han åbnede derfor forsigtigt døren og kiggede ind; et lettet men opgivende smil viste sig i hans ansigt ved synet.

Ved det aflange bord sad indbyggerne og snorksov og havde øjensynligt ikke rørt det mindste på sig, siden vi forlod dem. Dette var dog med undtagelse af et par stykker, som hvilede deres hoved på bordet, og en enkelt, der uheldigvis var faldet i søvn med hovedet i en suppeskål og som nu udstødte gurglende lyde, når han snorkede.

Pludselig løftede overhovedet sit hoved en anelse, og begyndte at tale i søvne.

»Vågn nu... op... Vi må se... at finde på en... plan...«

Straks han havde udtalt det sidste ord, faldt hovedet ned på bordet igen og den sædvanlige snorken tog over.

I det samme trådte også Ugslin ind af døren. Ved synet af de sølle indbyggere, brød han imidlertid ud i så højlydt en latter, at det med et sæt vækkede dem alle. De kiggede nu forvirrede rundt på hinanden med et søvngit blik, med

undtagelse af indbyggeren med suppeskålen på hovedet, som i stedet fremkom med nogle uforståelige lyde.

Også overhovedet vågnede brat op.

»Ja, så lad os vedtage det!« udbrød han idet han så, at de andre allerede var vågne.

En bifaldende mumlen bredte sig og forslaget syntes således enstemmigt vedtaget af forsamlingen; ingen ville åbenbart røbe at havde sovet, så alle som én lod de som om de syntes om ideen, og det til trods for, at de åbenlyst ikke havde fået noget ide.

Overhovedet, som hurtigt indså at han ikke ville være i stand til at genfortælle den for Frederik, sendte derfor hastigt denne tvivlsomme ære videre til sin sidemand til venstre for sig. Da denne jo heller ikke kendte til ideen, blev dennes sidemand opfordret til at tage ordet, og således endte det med, at overhovedet kort efter blev prikket på sin højre skulder med den undskyldning, at det måtte tilkomme ham som overhoved, at delagte Frederik i planen.

»Ja, øh, om jeg så må sige...« begyndte han derfor hakende, idet han ikke længere kunne snige sig udenom. »Ser I...«

I det samme afbrød Ugslin ham dog, hvilket sendte et lettelsens suk gennem forsamlingen, og i sin glæde, glemte overhovedet helt at irettesætte ham for denne ellers alvorlige foreteelse.

»Er Josephine ikke kommet tilbage endnu?« spurgte han.

Alle kiggede spørgende på hinanden og kort efter blev de enige om, at ingen havde set hende, siden hun forlod Påhovedstad på flyveøglen.

»Men,« udbrød Frederik forbavset, »de skulle da have været her for længst!«

En højlydt mumlen bredte sig atter i spisesalen, iblandet

en sær gurglende lyd fra suppeskålen. Til sidst tog overhovedet ordet, hvilket øjeblikkeligt bragte ro i forsamlingen igen.

»Jeg foreslår,« begyndte han langsomt og søvnt, »at vi, om jeg så må sige, ser tiden lidt an, før vi gør noget overilet. Søvnens Sump ligger som bekendt langt væk. I mellemtiden synes jeg, at vi skal, om jeg så må sige, hvile os lidt, for jeg er blevet en smule søvnt af al den, om jeg så må sige, læggen planer.«

Denne sidste sætning vandt øjeblikkeligt tilslutning blandt de resterende, som ved tanken begyndte at smågæbe.

»Nej!« udbrød Frederik vredt. »Der er sket noget! Jeg kan mærke det!«

»Sikke noget pjat!« affærdigede overhovedet ham, men blev afbrudt af et sagte *bump* ude fra gaden, som straks efter fulgtes op af et højlydt hvæs.

Frederik løb ved denne velkendte lyd glædestrålende ud på trappen, og fik her øje på Hvæs, som netop var landet midt på gaden.

»Hvæs!« udbrød han lettet. »Hvor er...«

Da han så øglens triste ansigtsudtryk og den tomme kurv på dens ryg, sank hans hjerte helt ned i maven på ham. Han tav, idet han ikke kunne få et eneste ord fremstammet. I stedet satte han sig ulykkelig ned på trappen og gemte ansigtet i sine hænder.

Samtidig dukkede Ugslin op i døren. Da han ligeledes så Hvæs' fortrydelige ansigtsudtryk, vidste han straks, at der var noget i vejen.

»Hvad er der sket?« spurgte han forskrækket, og fortsatte i en sand ordstrøm, hvilket forhindrede Hvæs i at svare. »Hvor er Josephine? Er hun kommet noget til? Det er vel ikke alvorligt? Så svar mig dog!«

»Så ti dog stille, Ugslin!« afbrød Frederik ham dog til sidst,

og henvendte sig til øglen. »Hvad er der sket med Josephine?«

Hvæes begyndte sørgmodigt sin triste fortælling, alt imens indbyggerne en efter en stille kom frem fra døren for at lytte med.

»Og nu ved jeg altså ikke,« sluttede han til sidst, »hvad der er blevet af hende, blot ved jeg, at hun faldt ud over kanten af verdenen.«

Der drog ved disse ord en sagte gysen gennem indbyggerne, som forstummede kiggede på hinanden.

»Men hvad sker der,« udbrød Frederik fortvivlet og uvidende, »hvis man falder ud over denne kant?«

»Det er der ingen, der ved,« svarede overhovedet, »for der er mig bekendt ingen der har, om jeg så må sige, turdet passere kanten.«

»Uha nej!« tilføjede en anden. »På den anden side af kanten er der, om jeg så må sige...«

»Det må du!« udbrød Ugslin utålmodigt og irriteret over indbyggernes nølen.

»...ingenting!«

»Ingenting?« tog Frederik over igen. »Noget *må* der da være!«

»Tja, der er ingenting så langt øjet rækker... Altså lige på-nær, om jeg så må sige, de der mystiske bogstaver.«

»Du mener navnene på verdenshjørnerne?«

»Verdenshjørnerne?« spurgte overhovedet forvirret. »Sådan nogle skabninger har jeg aldrig hørt om før.«

»Jamen, det er jo heller ikke skabninger,« udbrød Frederik irriteret og særdeles uoplagt til denne ordstrid. »Når du for eksempel går mod øst, så...«

»...kommer du til vest!« fuldendte overhovedet begejstret for ham. »Det er jo de ord, som står skrevet på Visdommens Bjerg. Så hvis man går mod det ene bogstav, kommer man

altså, om jeg så må sige, til det andet. *Nu* forstår jeg omsider, hvad de betyder... Hvad så end, der menes med det!»

»Selvfølgelig!« udbrød Frederik begejstret, og hoppede af ren og skær glæde rundt på trappen mellem de uforstående indbyggere. Da han endelig blev træt i benene, henvendte han sig ivrigt til overhovedet. »I hvad retning ligger Søvnens Sump?«

»I den retning,« svarede overhovedet og pegede i samme retning.

»Altså mod øst,« konstaterede Frederik. »Og hvad ligger der så længst mod vest?«

»Så langt man kan komme? Jamen, der ligger Alfernes Land.«

»Alfer? Er de farlige?«

»Om alfer er farlige?« udbrød overhovedet leende. »Alfer er nogle af de mest, om jeg så må sige, godmodige skabninger, der findes. De kunne ikke gøre nogen fortræd. Men hvad i alverden har de med Josephine at gøre?«

Frederik drog ved disse ord et lettelsens suk, og henvendte sig til Hvæs.

»Hvæs, du må flyve mig hen til det sted, hvor du tabte Josephine.«

Øglen nikkede samtykkende på hovedet, hvorefter Frederik straks kravlede op på dens ryg og satte sig til rette i tasken.

»Vent på mig!« råbte Ugslin fortvivlet, og sprang ned af trappen med et helt trin af gangen.

»Jamen, du tør jo ikke...«

»Selvfølgelig tør jeg!« svarede den modige skabning fornærmeth, og kravlede behændigt op af Hvæs' ryg. »Sig mig, tror du jeg er en kryster.«

Frederik svarede ikke men smilede blot ved sig selv, hvilket Ugslin tolkede til sin fordel.

»I skal ikke være bekymrede,« råbte Frederik til indbyggerne, som forvirrede så øglen lette fra Påhovedstad, »hun er ikke kommet noget til!«

»Jeg foreslår,« mumlede overhovedet hovedrystende, »at vi tager en lille lur oven på alt dette.«

Da Hvæs kort efter var kommet sikkert forbi Søvners Sump, selvom han, til Ugslins store fortrydelse, for sent mindede ham og Frederik om tågens søvndyssende virkning, fløj han lidt frem og tilbage, for at finde det sted, hvor Josephine faldt ud over kanten. Til sidst bestemte han sig tilsyneladende, for nu kredsede han over samme sted.

»Jeg skulle mene, at det var her omkring det skete,« sagde han, »men jeg er ikke sikker, for skyerne gjorde det svært at orientere sig, og jeg blev jo kastet langt væk herfra, så...«

»Men det var i hvert fald her i nærheden, ikke?« afbrød Frederik ham godmodigt.

»Det er jeg overbevist om.«

»Godt,« fortsatte han, og skulle lige til at prikke til den sovende Ugslin, men tog sig selv i det med et smil på læberne. »Nu skal du, hvor mærkeligt det end lyder, flyve ud over kanten.«

»Hvad skal jeg?« spurgte Hvæs forbavset.

»Vær ikke bange, for der sker os ingenting. Jeg er sikker på, at det vil føre os direkte til Josephine.«

Hvæs betænkte sig et øjeblik, men tog så mod til sig og satte kursen direkte mod kanten som befaleet. Da de nærmede sig, lukkede både han og Frederik øjnene.

»Det er vist godt, at Ugslin sover!« hviskede Frederik til Hvæs, lige før de ramte kanten.

»Ja, han ville være gået ud af sit gode skind, den bangebuds!« svarede øglen, og brød samtidig ud i et svagt grin. Med et hult *puff* forsvandt de pludselig på himlen.

- XIII -

SNEDRONNINGEN

Srederik og Hvæs åbnede forbavsede øjnene, men måtte straks knibe dem næsten helt sammen igen; de var imod al forventning tilsyneladende havnet midt i en strid snestorm. De kæmpestore snefnug føg forvildet omkring dem, og mange ramte dem i ansigtet og øjnene med ubønhørlig styrke. Hvæs prøvede så godt han kunne at holde balancen med sine brede vinger, men den stærke blæst gjorde det så svært, at han alligevel svajede faretruende op og ned i luften. Frederik, som ikke nærrede noget ønske om at falde ud af kurven ligesom Josephine, krøb hurtigt sammen i bunden af denne; derved fik han også læ for blæsten, selvom han dog stadigvæk ikke undgik de akrobatiske snefnug.

»Jeg troede, at Alfernes Land var varmt og solrigt!« udbrød Frederik forbitret.

Øglen udstødte et sagte hvæs, og en skælven fór i det samme gennem dens krop, hvilket fik kurven på dens ryg til at ryste kraftigt.

»Det her er ikke Alfernes Land,« svarede Hvæs med en dystert mine. »Det må være...«

»Må være hvad?« spurgte Frederik.

Han havde forsigtigt vovet hovedet frem fra sit skjul igen og på grund af blæsten, havde han nu svært ved at høre, hvad der blev sagt. Da han til sin store skuffelse ikke kunne se to meter frem for sig, trak han irriteret hovedet til sig igen.

»Snedronningens Rige! Her er så koldt,« fortsatte Hvæs, og

rystede samtidig en dyngne sne af hovedet, som spærrede for det i forvejen dårlige udsyn, »at havet under os er frosset til is. Faktisk er *alting* i riget frosset til is, selv Snedronningens Slot.«

»Snedronningens Rige?« mumlede Frederik for sig selv, og følte pludselig hvorledes hele hans krop rystede af kulde. »Hvilket rammende navn.«

»Kun Snefolket, som folket her kaldes, er i stand til at overleve i denne kulde. Alt andet fryser langsomt til is. Til gengæld,« fortsatte Hvæs, men fik sværere og sværere ved at udtale ordene på grund af kulden, »kan de ikke... tåle varme... som os... andre...«

»Du har ret,« udbrød Frederik med klaprende tænder, »hvis ikke snart vi kommer væk herfra, så er det ude med os.«

»Men... hvad vej skal... vi?«

»Gid jeg dog vidste det. Vi bliver nødt til at fortsætte i samme retning og blot håbe på, at der viser sig noget. Der *skal* vise sig noget.«

I det samme lød en højlydt gaben nede fra kurven. Det var Ugslin, som havde sovet siden de passerede Søvnens Sump, der endelig var vågnet igen.

»Hvor... hvor er vi?« spurgte han søvnigt.

Han rejste sig langsomt op i kurven, men da han mærkede den hårde blæst i ansigtet, krøb han straks sammen igen.

»Hvad i alverden!« udbrød han forbløffet.

»Man kan vist roligt sige,« lo Frederik trods den alvorlige situation de var i, »at du er vågnet op til dåd!«

»Jeg aner ikke, hvad du snakker om,« vrissede Ugslin irriteret, tydeligvis påvirket af den kulde, som også ubønhørligt jog gennem ham. »Jeg... jeg fryser!«

Frederik fik straks ondt af den sølle skabning, og løftede

ham derfor op i sin ene bukselomme. Samtidig rejste han sig forsigtigt op i kurven og spejdede desperat i alle retninger; han vidste, at Hvæs allerede kæmpede en hård kamp for at holde sig oppe, og at det ville være skæbnesvangert, hvis de faldt ned på det tilfrosne hav.

Tilsyneladende begyndte det, trods stormens fortsatte rase, så småt at tynde en smule ud i sneen, og Frederik fik derved lidt efter lidt et bedre udsyn.

»Jeg kan... ikke...« fremstammede Hvæs, men blev i det samme afbrudt af Frederik.

»Se! Der er noget forude!« råbte han så begejstret, at han nær var hoppet ud af kurven. »Det er... Snedronningens Slot!«

»...mere!« fortsatte øglen.

»Hold ud lidt endnu!« råbte Frederik. »Vi er der lige snart!«

Ganske rigtigt nærmede de sig hastigt den tågede og utydelige plamage, som hurtigt tog form af et fantastisk slot med utallige høje og slanke tårne, der snoede sig kunstnerisk op imod himlen. Slottet var, som Hvæs havde antydnet det tidligere, lavet af det reneste is, man kunne forestille sig, og det rejste sig nu majestætisk og funklende i al sin pragt umiddelbart foran dem.

Imidlertid var både Frederik og Hvæs så forgabte i dette prægtige syn, at en anseelig samling bueskytter, som havde stillet sig op i tæt formation foran slottet, helt havde undgået deres blikke. Først da den første sværm af pile med en hvinnende lyd susede tæt forbi dem, fik de øje på angriberne, som allerede havde spændt deres buer igen.

»Pas på!« råbte Frederik forskrækket, da de endnu engang sendte deres pile afsted.

»Hvad?« udbrød Ugslin svagt fra bukselommen og stak hovedet frem. »Jeg kan ikke se noget!«

Hvæs, som ikke havde en chance for at undgå pilene, for-

søgte med et opbud af sine allersidste kræfter desperat at foretage en hastig undvigelsesmanøvre, men på grund af frosten, var han alt for langsom. En ubeskrivelig smerte jog i det samme igennem ham, da en pil borede sig ind i hans ene vinge. Med et hvæs trak han den ramte vinge til sig, men mistede derved balancen, og da endnu en pil ramte den anden vinge, opgav han modstræbende at holde sig i luften.

»Hold... fast...« jamrede han og tumlede rundt i luften.

Frederik forsøgte af alle kræfter at holde fast i kurven, men da denne allerede var belagt med et tyndt lag is, smuttede hans fingre, og ham og Ugslin blev i det samme kastet ud af kurven i hver sin retning. Et højt brag lød, da Hvæs bevidstløs ramte overfladen og kurrede hen af den glatte is.

Efter et ganske kort øjeblik var de alle tre omringet af bueskyttere, men hverken Frederik eller Ugslin bemærkede dog dette, da også de lå bevidstløse på den kolde is.

Da Frederik vågnede op, gennemrystedes hans krop stadigvæk af kulde. Dog var det en anderledes følelse end tidligere; hvor kulden før kom udefra i form af den kolde blæst, syntes den nu at have rod et ubestemmeligt sted dybt inde i hans egen krop.

Han åbnede langsomt øjnene og kiggede sig sløvt omkring. Da han fik øje på de tykke tremmer foran sig, gik det hurtigt op for ham, at han var blevet spærret inde i en celle i fangekælderen i Snedronningens Slot. Det sidste stod ham ganske klart, idet både muren og tremmerne var lavet af is.

En klar, grålig dis steg langsomt op fra det kolde gulv, og han regnede hurtigt ud, at dette måtte skyldes at luften omkring ham måtte være varmere end det isbelagte gulv. Han rejste sig derfor instinktivt op for at undgå dets kulde, men herved gik det til hans store rædsel op for ham, at han hver-

ken kunne føle disens kulde eller rummets varmere luft.

Han gik med bange anelser hen til tremmerne, og lagde forsigtigt sine hænder omkring dem, men uden resultat; han følte stadigvæk ingenting. Han begyndte straks at bevæge sig rundt i cellen og slå ud med armene i et forsøg på at få varmen igen, men heller ikke dette hjalp det mindste.

Han kiggede sig fortvivlet omkring, men foruden ham selv og hans rygsæk, som lå i et hjørne af cellen, var der fuldstændig tomt. Der var hverken noget spor af Ugslin eller den kæmpemæssige flyveøgle, hvoraf sidstnævnte af gode grunde ikke var der.

Pludselig lød en svag raslen og et skingert *klang* for enden af gangen. Disse lyde blev kort efter afløst af lyden af fodtrin, som langsomt nærmede sig cellen, hvori Frederik sad indespærret.

Frederik søgte naivt så langt væk fra tremmerne som muligt, men han indså selv det tåbelige deri, og trods situations alvor, bredte et lille smil sig på hans læber; at gemme sig i en tom fængselscelle måtte være mindst ligeså svært, som at trylle en elefant op af en høj hat. Han besluttede sig derfor for at møde fangevogterne uden tegn på svaghed, og gik derfor selvsikkert, i det mindste udadtil, hen til tremmerne.

To fangevogtere kom ganske rigtigt lidt efter til syne ved hans celle, hvor de standsede et øjeblik, tilsyneladende for at betragte fangen.

Frederik gengældte trodsigt deres nysgerrige blikke, og det gik hurtigt op for ham, hvilke mærkværdige skabninger de var. Af skikkelse mindede de en del om et almindeligt menneske, men da de som alt andet i Snedronningens Rige var skabt af is, ophørte ligheden her. Det Frederik bed mest mærke i var det pudsige skæg, de havde på hagen; faktisk var han ikke sikker på, om det virkelig *var* et skæg, da det

mest af alt mindede om en finpudset mursten af is.

Da begge parter omsider havde stillet deres nysgerrighed, drog den ene fangevogter en stor nøgle frem og åbnede, øjensynligt uden mindste frygt for at fangen skulle stikke af, uden tøven op for cellen. Det strejfede et kort øjeblik Frederik at udnytte situationen, men indså hurtigt det umulige ved dette; hvis han slap forbi vogterne, havde han ingen steder at flygte hen, da han jo ville fryse ihjel ved at forlade slottet. Altså fulgte han frivilligt med, da fangevogterne med en sigende håndbevægelse bad ham om dette.

De førte ham gennem lange, triste korridorer ud af fangekælderen, op af en lang, snoet trappe, igennem et par små rum, for til sidst at standse op foran en prægtig dør. Der bankede den ene fangevogter forsigtigt på, hvorefter den møjsommeligt blev åbnet af en tjener et øjeblik senere.

Derved blev en kæmpe stor sal afsløret for Frederik og for enden af den, fik han straks øje på Snedronningen, der som i et rigtigt eventyr sad på sin majestætiske trone med sit scepter i hånden. Hun smilede kærligt til Frederik, som ved hendes indbydende holdning øjeblikkeligt fattede et lille håb.

»Kom blot nærmere,« bød hun ham med en rar stemme.

Da Frederik tøvede et ganske kort øjeblik, fik han et stød i ryggen af den ene fangevogter.

»Hvad venter du på, dit fjols!« udbrød han højt. »Dronningen *hader* at vente!«

Ved disse ord jog et lyn gennem dronningen, og hendes ansigtsudtryk blev med ét dystert og frygtindgydende. Hun løftede hurtigt scepteret og pegede det på den ulykkelige vogter, som i det samme begyndte at smelte. Kort efter var der kun en lille vandpyt tilbage på gulvet, hvilken i øvrigt frøs til is lidt senere.

Igen forandredes dronningens ansigtsudtryk og blev atter

kærligt og indbydende.

»Tag dig ikke af ham,« lo hun nu. »Han var alligevel ikke værdig til at tjene os.«

Frederik bed ikke mærke i hendes ord, men begyndte langsomt, og nu frygtsommeligt, at nærme sig den smilende dronning.

På sin vej gennem den aflange sal, kiggede Frederik sig stjålent omkring. Han bemærkede først, at han gik på en slags løber, men at denne ikke var rød som de plejede at være, men farveløs som alt andet på slottet. Dernæst fik han øje på to lange rækker statuer på hver sin side af denne løber, som alle forestillede forskellige slags væsener, det ene mere mærkværdigt end det andet. Den sidste halvdel havde, modsat den første halvdel, alle en smuk krone på hovedet og en prægtig kappe omkring kroppen. Denne halvdel stod desuden også alle på en stor fod, hvorpå deres navn og en kort tekst var indgraveret.

Da Frederik hastigt skimtede teksten på en tilfældig statue, gav det imidlertid et sæt i ham. Med minutiøst indgrave-rede bogstaver stod der

KONGE AF SNEDRONNINGENS RIGE

TR E D A G E

På den næste stod der

KONGE AF SNEDRONNINGENS RIGE

T O D A G E

Samme mønster gentog sig med de resterende; ens for dem alle var, at de kun syntes at have været konge i et par dage. Det slog ham i det samme, at de alle havde et udpint og sørgmodigt udtryk i ansigtet, men om dette i virkeligheden blot

skyldtes de triste og farveløse omgivelser de stod i, var ikke til at sige. Frederik fik i hvert fald ikke lejlighed til at studere dem nærmere, idet han nu var nået helt op til dronningen.

»Knæl for Snedronningen, den mægtige hersker over Snedronningens Rige, som *hader* at...« sagde den tiloversblevne fangevogter højtideligt, men tog sig lige tids nok i at fuldføre sætningen, til at undgå dronningens vrede.

Da Frederik øjeblikkeligt faldt ned på knæ, ikke tvivlende på sandheden i denne ufuldendte sætning, nøjedes dronningen med at sende vogteren et iskoldt blik.

»Velkommen til mit enestående rige,« sagde hun i en blid tone. »Jeg forstår, at du var så uheldig at miste kontrollen over din... flyveøgle!«

Det sidste ord udtalte hun med en vis udefinerbar spot at spore i stemmen.

Frederik skulle lige til at gøre indsigelse, men dronningen tog straks ordet igen, denne gang med hævet stemme.

»Men til dit held,« fortsatte hun således, »har jeg været så storsindet, at redde jer fra den visse død!«

Denne løgn kunne Frederik ikke sidde overhørig, så han løftede arrigt hovedet og kiggede trodsigt dronningen i øjnene.

»Storsindet!« udbrød han vredt. »Kalder du det storsindet, at skyde en forsvarsløs flyveøgle ned?«

Det gav et sæt i dronningen ved denne protest, og hun hamrede ude af sig selv sit scepter ned i armlænet på tronen.

»Var din mund!« råbte hun, og pegede truende det dødbringende scepter mod ham. »Hvor vover du at beskylde mig for noget så uværdigt?«

Frederik skulle lige til at rejse sig op, men fik øjeblikkeligt et hårdt slag over skulderen af fangevogteren, hvorved han udstødte et lille hyl af smerte.

»Frederik!« udbrød en stemme i det samme.

Frederik kiggede forbløffet i retning af lyden, som syntes at komme fra et sted i nærheden af dronningen. Hans blik faldt hurtigt over et lille bur ved siden af tronen, som han ikke havde lagt mærke til før nu. Det ovale bur, som lignede et almindeligt fuglebur blot med tremmer af is, var placeret på en høj tynd stolpe, som hævede det til samme højde som dronningens hoved.

»Ugslin!« udbrød han glad, da han fik øje på den lille skabning inde i buret. »Så er du altså i live!«

»Ti stille!« råbte dronningen fortvivlet, men da dette ikke fik de to venner til at tie, bankede hun endnu engang sit scepter ned i armlænet. »Vogtere! Før ham ned i fangekælderens igen!«

Frederik skulle lige til at forsøge at flygte, men to par stærke hænder greb i det samme fat om begge hans overarme.

»I morgen,« fortsatte dronningen, nu pludselig med en blid stemme igen, »skal du krones til konge af Snedronningens Rige.«

Det gav et sæt i Frederik, og han stirrede forbløffet på dronningen et kort øjeblik. Da betydningen af ordene endelig gik op for ham, blev han rolig igen.

»Aldrig,« mumlede han sammenbidt, »aldrig i livet vil jeg gifte mig med dig, dit uhyre! Så hellere ende mine dage i fangekælderens, end dele trone med dig!«

En forventningsfuld tavshed bredte sig øjeblikkeligt over den prægtige sal, og alles blikke var stift rettede mod dronningen. Fangevogterne turde knap nok trække vejret, så den eneste lyd der var at høre, var dørvogterens knæ som rystede så meget, at de konstant klappede mod hinanden med en klingende lyd.

»Godt!« sagde dronningen fattet. »Du har hele natten til at

ændre mening, men hvis du afslår mit storsindede tilbud, sker der med dig, som der er sket med resten af de sølle stakler for enden af salen, som ligeledes har afslået mit tilbud. Vogtere, før ham ud og lad mig ikke se ham før i morgen tidlig!»

Fangevogterne slæbte Frederik med sig gennem salen, men da de nåede døren, nåede han at kaste et glimt på en af statuerne.

AFSLOG DRONNINGENS TILBUD

—

-XIU-

EN VARM AFSKED

Svis man ikke vidste det, ville man sikkert ved første øjekast overse den sammenkrøllede skikkelse, som sløredes af den dis, der lå som et tæppe over gulvet. Hvis man derimod kiggede nøjere efter blot et ganske kort øjeblik, ville man i et hjørne af cellen kunne genkende Frederik. Selvom han ikke længere var i stand til at føle hverken kulde eller varme, så rystede han ikke desto mindre over hele kroppen.

Da lyden af fangevogternes klingende fodtrin endelig fortabte sig og der var helt stille, rejste han sig langsomt og sløvt op og gik hen til tremmerne. Her stillede han sig nu med begge hænder i et fast greb om hver sin tremme og kiggede udtryksløst direkte ud i luften, uden mindste tegn på at ænse, hvad der mødte hans blik. Hvis han havde gjort det, ville han på den modsatte side af gangen have set et svagt spejlbillede af sig selv i den blanke mur af is, og hermed ville han havde opdaget, at et tyndt lag is umærkeligt havde dannet sig på hele hans krop; hvis han havde set dette spejlbillede af sig selv, ville det ganske sikkert være gået op for ham, at han langsomt men sikkert var ved at forvandle sig til en rigtig Konge af Snedronningens Rige.

Men det gjorde han ikke, for i hans sind foregik nemlig på dette tidspunkt en vældig kamp med stærkt modstridende følelser. På den ene side afskyede han af alt i verden Snedronningen og prøvede desperat at udtænke en plan for, hvordan han kunne flygte. På den anden side var en forfærdelig for-

tryllelse ved at tage sin virkning, en fortryllelse som gjorde, at alt lidt efter lidt forekom ham ligegyldigt; den følelse af kulde han havde følt dybt inde i sig selv tidligere, var bogstavelig talt denne fortryllelse, som forsøgte at danne et solidt lag af is omkring hans hjerte, for på den måde at berøve ham sine følelser og gøre ham mildere stemt overfor dronningen.

Imidlertid havde fortryllelsen endnu ikke så meget magt over ham, at han havde glemt Ugslin og Hvæs, men tanken om deres skæbne bidrog blot yderligere til at svække hans håb; Ugslin var ligesom ham selv forsvarligt indespærret og Hvæs var forsvundet, hvis han i det mindste havde overlevet det grufulde styrt. Det eneste lille håb han kunne finde og som han desperat klamrede sig til, var hvis indbyggerne fra Påhovedstad imod al forventning ville vågne op og undre sig over hans forsvinden. Hvis de gjorde det, ville de måske være i stand til at befri ham.

Men dette sølle håb brast, da han kom i tanker om, at indbyggerne jo ikke havde ringeste anelse om, hvor han befandt sig. Endnu engang måtte han altså ærgre sig over sin egen utålmodighed, som igen havde bragt ham i forlegenhed; hvis han havde taget sig tid til at sætte indbyggerne ind i det hele og taget nogle simple sikkerhedsforanstaltninger, ville de nu have været ude for at lede efter ham.

Ligeså langsomt - dog ganske vidst stadigvæk imod sin vilje - opgav Frederik derfor så småt at kæmpe imod fortryllelsen, som nu var blevet for stærk for ham. Selv med et opbud af den sidste rest af sin viljestyrke, kunne han ikke længere finde et eneste håb for befrielse, endsige nogen som helst grund til at flygte. Snedronningen forekom ham nu pludselig heller ikke længere afskyelig, men i stedet på mystisk - eller måske rettere fortryllende - vis tiltrækkende.

Han rettede trist til mode blikket mod sit eget spejlbillede,

men fjernede det straks igen, idet han ikke længere kunne få sig til at se sig selv i øjnene. Derimod faldt hans blik mod en lille utydelig klump, som efter spejlbilledet at dømme måtte befinde sig lige bagved ham; han vendte sig med et sæt om og fik her øje på rygsækken, som lå i hjørnet af cellen. Ved dette gensyn bredte der sig et på en gang fornøjet og vredt smil på hans læber, for han mindedes herved uvilkårligt, hvor meget han havde glædet sig til at komme ud på eventyr og hvordan han forgæves havde forsøgt at skjule for Josephine, at han skulle afsted. Det var netop rygsækken der var skyld i, at Josephine havde fulgt efter ham og at de begge var havnet i denne eventyrverden.

»Josephine!« udbrød han i det samme og tog sig selv til panden. »Skulle jeg lade hende i stikken for en afskyelig Snedronning!«

Ved sine egne ord gik det straks op for ham, at han på forunderlig vis havde bekæmpet fortryllelsen og igen var i stand til at afsky Snedronningen. Måske var det tanken om Josephine, der med ét havde smeltet isen omkring hans hjerte, eller også var det hans pludselige ophidselse, det må læseren selv vurdere, men hvad enten det var det ene eller det andet, så var isen altså nu forsvundet. Dette gav imidlertid hans vrede frie tøjler.

»Nej!« fortsatte han derfor rasende og knugede i det samme hænderne så hårdt sammen, at isen på dem splintredes i tusinde stykker og faldt til gulvet med en klirrende lyd.

»Bare vent, Josephine, jeg skal nok redde dig...«

Han vendte sig samtidig om mod tremmerne igen og begyndte at ruske i dem med et opbud af alle sine kræfter, og dette var ikke så lidt, for hans vrede var nu steget til et afsindigt raseri.

»... om jeg så enehændigt skal...«

De solide tremmer gav sig dog ikke det mindste, og han forsøgte sig derfor med en enkelt tremme i stedet.

»... bekæmpe alle de isbjerge af soldater...«

Han begyndte nu desperat at sparke til tremmerne i stedet.

»... der måtte være i dette elendige isrige! Det var da også *pokkers* til solide tremmer!«

Endelig indså han umuligheden i sit forehavende og gav modvilligt op. Men da han nu i sit raseri var så opsat på at bryde ud, begyndte han blot i stedet at lede efter en anden måde at overvinde tremmerne på. Han gik derfor hen til den store hængelås som skulle sikre, at han blev i cellen under netop sådanne omstændigheder som disse. Han ruskede først tankefuldt lidt i den, dog uden synderlige forhåbninger om at få noget ud af det, for den virkede ved første øjekast ligeså solid som tremmerne. Derfor undersøgte han den tålmodigt lidt nøjere et stykke tid og kom hurtigt til den konklusion, at den tværstang som holdt låsen lukket, var det svageste punkt, idet dens omkreds tilsyneladende ikke var større end hans egen pegefingers.

Men derfra og så til at bryde den op, var ganske vidst en helt anden sag, for han havde ikke nogen som helst hjælpemidler til rådighed. Et ironisk smil bredte sig på hans læber ved tanken om, at han troede at han havde taget højde for alle tænkelige situationer, da han pakkede sin rygsæk i hytten; men han havde naturligvis ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at han ville blive spærret inde i en fangekælder med tremmer af is.

»Hvis der så bare havde været lidt varme i gulvet!« lo han bittert og slap i det samme den kolde hængelås, idet han nu igen var i stand til at føle kulde.

Et øjeblik stod hans tanker stille, som var noget gået op for

ham uden han selv var klar over hvad. Han kiggede sig forvirret rundt og fik igen øje på rygsækken, som endnu engang kom ham til undsætning.

»Selvfølgelig! Jeg fjols!« udbrød han ved synet. »Varme!«

I ét spring stod han nu henne i hjørnet af cellen og rodede rundt i rygsækken, og kort efter drog han en lille tændstikæske op, hvilken han triumferende holdt op i luften foran sig. Derefter sprang han igen med fornyet energi hen til hængelåsen, hvor han fumlende drog en tændstik frem af æsken; der var øjensynligt kun et par stykker tilbage, for de grådige søheste havde allerede krævet deres andel af dem.

Heldigvis var tændstikkerne ikke længere våde, men rummet var så koldt, at de i stedet var frosset til is. Ikke desto mindre lykkedes det efter et par forsøg Frederik at få ild i en, og han førte den nu forsigtigt hen under hængelåsens tværstang. Straks begyndte denne at dryppe og han jublede ved sig selv; om et øjeblik ville han kunne rive den af. Uheldigvis var han i sin iver så uforsigtig, at en dråbe vand ramte tændstikken, som med et sydende *puff* gik ud.

»Pokkers!« udbrød han irriteret og tændte en ny.

Denne havde han heldigvis lidt mere held ved, og kort efter var han i stand til at rive låsen af og åbne døren til cellen, som knirkede forræderisk højlydt ved denne uvante bevægelse. Da ingen syntes at have hørt dette, hentede han hurtigt rygsækken, sneg sig lydløst ud i gangen og bevægede sig forsigtigt i den retning fangevogterne for lidt siden var forsvundet. Hvert andet øjeblik standsede han dog for en sikkerheds skyld op og lyttede, men vogterne var åbenbart forsvundet fra fangekælderen.

Efter at have bevæget sig rundt i den labyrint af gange som fangekælderen udgjorde i en rum tid, fandt han endelig den trappe, der førte op til selve slottet. På listetæer fulgte han de

snoede trin hele vejen op til enden, hvor en stor, solid og forsvarelig aflåst dør til hans store skuffelse forhindrede ham i at fortsætte. Desuden kunne han tydeligt høre en højlydt snorken, som tydede på at der sad en fangevogter på den anden side og sov i vagten; altså kunne han ikke håbe på at bruge samme metode som før, taget i betragtning at man skulle sove mere end almindelig tungt for at overhøre den larm dette uværgeligt ville afstedkomme.

Altså måtte han finde på en anden løsning, og belært af tidligere erfaringer fandt han straks rygsækken frem og gennemrodede dens indhold; det tog da heller ikke mere end et par sekunder, før en udspekuleret - om end lidt vovet - ide havde formet sig i hans efterhånden hårdt prøvede hoved. Han listede nu hele vejen ned af trappen igen og drog, en anelse rundtosset, den fantastiske snor frem fra rygsækken, den snor, som også havde hjulpet ham og Ugslin i Skoven af Piletræer.

Her bandt han den ene ende af snoren godt fast i den nærmeste celledør, som til hans store held stod vidt åben. Døren lod han nu stå halvt åben, gik tilbage til trappen, hvor han med tænderne sled den udstrakte snor over. Derefter gik han atter hen til døren, bandt endnu engang en snor fast til den, men snoede denne gang også snoren rundt om tremmen ved siden af døren, sådan at han nu havde to snore at trække i fra foden af trappen; den første åbnede døren, den anden lukkede den igen.

Han afprøvede teknikken et par gange, og da han til sidst var tilfreds, fandt han et sikkert sted umiddelbart ved siden af foden af trappen, hvor en stor og frygtelig gobelin var opstillet til pynt - eller til skræk og rædsel for fangerne. Da den svage dis fra gulvet skjulte de to snore og således også skjulte hans lille undvigelsesmanøvre, lagde han snorene fra sig og

besteg igen trappen.

Et øjeblik stod han igen for enden af trappen og lyttede til fangevogterens uafbrudte snorken, men pludselig tog han mod til sig.

»Hjælp!« råbte han højt og ruskede hårdt i døren så der lød et skrækkeligt spektakel. »Skynd dig! Fangen er undsluppet!«

I det samme hørtes et par højlydte og søvnige grynt, men da det åbenbart endelig gik op for vogteren, hvad der var på færde, kunne Frederik høre at denne med en raslen fandt nøglerne frem og låsede døren op. Da døren åbnedes var Frederik dog allerede halvvejs nede af trappen og kun brudstykker af hans råben kunne nu høres.

Da Frederik nåede ned i kælderens, gemte han sig i al hast bag gobelinen, fandt snorene frem og afventede fangevogterens ankomst. Dette skulle han ikke vente længe på, for i det samme hørtes dennes klingende skridt, hvilket afslørede, at han nu også var nået ned i kælderens. Her stoppede han, præcis som forventet, afventende op ved indgangen i frygt for, at skulle blive snydt af fangen.

Dette var imidlertid tegnet, som Frederik havde ventet på, og med et hårdt ryk i den ene snor, smækkede han døren til cellen med et brag, hvilket affødte en sand klirren henne fra foden af trappen, hvor vogteren stod; reaktionen var som ventet, for netop da kom han til syne i gangen og stod nu med et langt og farligt udseende spyd hævet højt over hovedet umiddelbart uden for cellen.

Igen trak Frederik i snoren, denne gang den anden, og døren åbnede sig på for fangevogteren forunderlig vis; hvis ikke sidstnævnte havde stået med ryggen til Frederik, ville han have kunne se det forbavsede ansigtsudtryk, der havde formet sig i ansigtet på den ellers iskolde kriger. Tilsyneladende var han dog alligevel ikke - til Frederiks store lettelse - så

bange, at han valgte at afvente hjælp; i stedet bevægede han sig forsigtigt og åbenlyst nysgerrigt ind i cellen, hele tiden med spyddet parat til at hugge den usynlige fange.

Frederik tøvede ved dette syn ikke et eneste øjeblik og med et kraftigt ryk i snoren, smækkede han døren i, hvorefter han behændigt fastgjorde begge snore til den solidt plantede Gobelin inden fangevogteren kunne nå at opfatte, at han var blevet spærret inde i cellen.

I et spring var han på vej op af trappen, vel vidende at snorene ikke ville kunne holde ret længe. Da han nåede døren, som fangevogteren i sin hast havde glemt at lukke efter sig, lukkede han den og skubbede vogterens tunge stol hen foran den, for på den måde at få endnu et par minutters forspring.

Frederik befandt sig nu i selve slottet for enden af en lille gang. På begge vægge hang store, røde stofbilleder hvor frygtindgydende krigere var påmalet, og det skulle sikkert forestille rigets største krigere gennem tiden. Ligeså stift som det frosne stof, ligeså stift og koldt var disses iskolde blikke, og således overvåget, listede Frederik sig frygtsomt og hastigt gennem gangen.

Da han nåede enden af gangen og trådte ind i et lille værelse, åndede han lettet op, nu da blikkene ikke længere kunne nå ham. Han havde dog ikke tid til at stoppe op og få pusten, for fangevogteren var sikkert allerede brudt ud af cellen og på vej op af trappen. Derfor skyndte han sig gennem værelset, forbi et lille bord hvorpå en række mærkværdige genstande lå spredt, og hen til en lille dør i den modsatte ende.

Imidlertid var fangevogteren ikke den eneste fare i slottet, for i det samme hørte han fodtrin nærme sig døren, i hvis håndtag han allerede havde grebet fast om. Da fodtrinene

til hans store skræk hastigt nærmede sig, løb han forvirret tilbage til bordet, fik øje på et andet bord som stod op ad den ene væg, og sprang i firspring hen bag dette og skjulte sig så godt, det nu var muligt.

Netop som Frederik forsvandt af syne bag bordet, trådte en lille og spinkel person ind i værelset, og da denne øjensynligt ikke bar noget våben, gik han ud fra, at det måtte være en tjener. Med slæbende fødder bevægede denne tjener sig nu ganske langsomt gennem værelset, hvilket efterlod et lille spor af fint is på gulvet bag ham; Frederik antog, at det måtte være derfor tjeneren var så lille, da han ved hvert skridt bogstaveligt talt sled sig selv op.

»Pokkers til utålmodighed!« mumlede tjeneren i det samme til sig selv. »Altid slide og slæbe for Snedronningen! Det ender med, at jeg slider mig selv op!«

Frederik var på nippet til at delagtiggøre ham i sin egen teori derom, da tjeneren pludselig stoppede brat op; idet Frederik ikke længere var i stand til at se hans ansigt, var han overbevist om, at han var blevet opdaget og skulle lige til at flygte fra sit skjul, da tjeneren i næste sekund gik målbevidst videre gennem værelset.

»Næh, men det er dog for galt! Skulke fra sin post!«

Frederik, som kunne føle hjertets galoperende slag dunke i sit hoved, åndede endnu engang lettet op; ganske vidst havde tjeneren åbenbart opdaget at fangevogteren var væk og at stolen var stillet hen foran døren til fangekælderens, men for det første havde han intet at frygte fra tjeneren, og for det andet havde han igen et lille forspring fra sine forfølgere.

Han skulle derfor lige til at forlade sit skjulested, da han pludselig gav et forskrækket hyl fra sig; ovenpå det bord han havde gemt sig bag, lå et gammelt skelet udspændt med armene og benene hængslet fast til hvert sit hjørne. En stang

på siden af bordet skulle bruges til at trække hængslerne i hver sin retning, men Frederik, som ikke brød sig om at forestille sig hvordan dette torturinstrument virkede, løb med syvmilestøvler gysende ud af værelset, fortsatte gennem et par værelser og stoppede først op, da han til sidst stod i et værelse med kun én dør. Denne smækkede han hurtigt bag sig og lænede sig forpustet op af den.

Han var havnet i et lille, hyggeligt værelse med bogreoler på hver side og en mægtig kamin for enden, foran hvilken en stor og prægtig lænestol stod opstillet med ryggen til døren. Fra kaminen steg en døsigt røg langsomt op og bredte sig omkring denne stol, men Frederik opdagede hurtigt, at denne røg slet ikke *var* røg, for kaminen var nemlig ikke nogen helt almindelig kamin; i stedet for brænde lå der isklumper og i stedet for ild blæste en kold vind hen over disse, hvilket alt i alt formåede at lave en isnende kulde.

Først troede Frederik sig alene i værelset, men i det samme blev en arm strakt ud fra stolen og en stemme hørtes.

»Det tog sin tid!« hvæssede en kvindestemme vredt bag stolen. »Nu har jeg råbt og skreget efter en tjener i snart et helt minut!«

Frederik genkendte straks Snedronningens forfærdelige stemme fra deres sidste møde, og han skulle derfor lige til at flygte ud af døren igen, men fik netop da øje på det dødbringende scepter i hendes fremstrakte hånd.

»Her!« fortsatte dronningen. »Hold dette, mens jeg gør mine fødder i stand.«

Først stod Frederik som naglet til jorden og vidste ikke, hvad han skulle gøre, men kort efter listede han sig forsigtigt hen til stolen, alt imens han sørgede for at holde sig ude af dronningens synsfelt. Helt åndsfraværende over sit utrolige held og med den mistanke i baghovedet, at det var for godt

til at være sandt, kneb han øjnene i og tog forsigtigt scepteret ud af hendes hånd. Et øjeblik stod han således med det farlige scepter i sin udstrakte hånd og med lukkede øjne, men da der ikke skete noget og dronningen blot fortsatte med at tale, åbnede han langsomt det ene øje og kiggede på én gang mistroisk og ærbødigt på sin nye erhvervelse, som glimtede pragtfuldt ved den mindste bevægelse.

»Når jeg er færdig, vil jeg have den fordømte fange ført op til mig i tronsalen, hvor jeg vil fryde mig over fortryllelsens virkning på ham!« sagde hun langsomt og slog derefter over i en hæslig latter. »Ingen skal ustraffet sætte sig op imod min vilje!«

Imidlertid var det endelig gået op for Frederik, hvad det var, han stod med i hænderne, og en overvældende selvsikkerhed skyllede nu ind over ham.

»Ha!« udbrød han hånende. »Kun en tåbe ville lade sig narre af dig!«

Med et hvin sprang Snedronningen op fra stolen og kiggede forfærdet på den undvegne fange.

»Du... du tør ikke bruge den!« udbrød hun skrækslagen. »Ved du ikke, hvem jeg er?«

»Jeg ved præcis, hvad du er!« sagde Frederik sammenbidt. »En modbydelig heks, er hvad du er!«

»Hvor vover du!« gispede dronningen overrasket, og gentog ude af sig selv af raseri ordene endnu engang. »Hvor vover du!«

»Og jeg kan love dig for, at jeg tør bruge den!« tilføjede Frederik rasende, som havde han slet ikke hørt dronningens ord.

Dette fik dog åbenbart blot dronningen til at ændre strategi, for i det samme viste et smil sig på hendes læber.

»Og jeg kan love dig for, at du *ikke* bruger den,« lo hun nu

med hån i stemmen, »for du *kan* nemlig ikke bruge den!«

Frederik blev ved disse ord ildrød i hovedet, for det gik samtidig op for ham, at hun desværre havde ret; han anede ikke hvordan i alverden man håndterede et scepter. Febrilsk forsøgte han at fægte lidt rundt i luften med det, alt imens han prøvede at skjule denne uvidenhed; men det var naturligvis ligeså nytteløst, som at prøve på at skjule en elefant bag en mus, og det gennemskuede dronningen straks.

Derfor nærmede hun sig nu langsomt Frederik med udstrakt arm, mens hun talte med den blideste og mest indsmigrende stemme, hun formåede at få over sine læber.

»Giv mig nu blot mit scepter igen. Det er alligevel umuligt for dig at flygte.«

»Tilbage!« råbte Frederik og gik selv baglæns, indtil han stødte imod døren. »Jeg advarer dig!«

Dronningen begyndte ved disse ord at le, men pludselig affyrede scepteret et lyn op i loftet, hvilket fik hende til med et skrig at trække sig tilbage til kaminen igen.

»Brug det ikke!« skreg hun. »Du aner ikke, hvilke kræfter det rummer!«

»Nå!« udbrød Frederik lettet. »Nu er situationen igen vendt. Jeg råder dig til, at...«

I det samme blev døren imidlertid revet hårdt op og stødte Frederik i ryggen med sådan en kraft, at scepteret fløj ud af hans hånd. I en stor bue fløj det gennem værelset, ramte stolen hvorved det flækkede midt over, for til sidst at falde på gulvet med en højlydt klirren. Alt imens dette skete, havde en stærk hånd grebet fat om Frederiks arm og holdt ham nu i et jerntag, hvilket gjorde det umuligt for ham at flygte; det var fangevogteren, som omsider havde overvundet forhindringerne og fundet frem til den undslupne fange.


Den klirren, scepterets møde med gulvet frembragte, var

der dog ingen af de to der hørte, for samtidig med at det gik i stykker, lød et forfærdeligt og øresønderrivende skrig henne fra den anden ende af værelset; scepteret havde, som en sidste og måske eneste gode gerning i sit lange og yderst aktive virke, antændt en voldsom ild i kaminen, og da dronningen stod helt op af denne, havde hun ikke kunne nå at fjerne sig i tide, og var derfor blevet antændt af ildens grådige flammer.

Hvordan der kan gå ild i noget lavet af det reneste is, kan man kun gisne om, og måske kan det kun forekomme i en eventyrverden som denne, men hvad enten det nu er fysisk muligt eller ej, så brændte Snedronningen i netop dette øjeblik, hvilket fik hende til at smelte med forbavsende fart; et par sekunder efter lå kun en lille vandpyt der, hvor hun havde stået for lidt siden. Ligeså snart hun var smeltet, stoppede ilden i kaminen og vandpytten frøs til is; således forsvandt Snedronningen, og det eneste spor der var tilbage af hende og som de to tilbageblevne nu stod og betragtede, fangevogteren stadigvæk med et solidt tag i Frederik, var en lille ujævnhed i det ellers jævne gulv.

-XU-

ALPERNES LAND

åde Frederik og fangevogteren stod med et for-
bavset udtryk i ansigtet og betragtede det, der
var tilbage af Snedronningen. De ænsede tilsy-
neladende ikke hinandens tilstedeværelse; det
hele var gået så hurtigt, at det endnu ikke helt
var gået op for dem, hvad der var sket. Hvis det ikke havde
været for den tjener, som Frederik var stødt på i torturkam-
meret og som i samme øjeblik kom ind af døren, er det ikke til
at sige, hvor lang tid de ville have været blevet stående sådan.

Imidlertid stoppede denne tjener forpustet op ved siden af
fangevogteren og kiggede sig forvirret omkring i værelset.

»Aha!« udbrød han stakåndet, da han fik øje på Frederik.
»Så du troede rigtignok, at du kunne undslippe mig! Næh,
min unge ven, der skal mere end ualmindelig kløgtighed til
at...«

»*Almindelig* kløgtighed, mener du,« konstaterede fangevog-
teren med en ligegyldighed i stemmen, som tydede på, at han
var vandt til at rette på tjeneren.

»... almindelig kløgtighed til, at narre en gammel, øh...«

»Tosse,« hjalp fangevogteren ham igen.

»... en gammel tosse som mig,« fortsatte tjeneren uanfæg-
tet, men da det gik op for ham, hvad han lige selv havde sagt,
sendte han vogteren et vredt blik. »Tosse? Må jeg være fri!«

»Så snedig ræv, da?« prøvede fangevogteren sig frem.

»Ræv? Gør du nar? Næh, en *gammel tjener*, var hvad jeg
ville sige!«

Fangevogteren, som åbenlyst var ved at blive irriteret på tjeneren, sukkede dybt, og da sidstnævnte skulle til at fortsætte sin tale, blev det vogteren for meget.

»Ti nu stille, din gamle tosse!« udbrød han utålmodigt og sendte samtidig Frederik et par himmelvendte øjne. »Du snakker jo, som var du bange for at miste mælet!«

»Skulle jeg være bange for at miste mælet? Ha!« svarede tjeneren fornærmet. »Aldrig har jeg hørt noget så skørt! Miste mælet! Puh!«

»Ja, forstanden *har* du da allerede mistet,« mumlede vogteren næsten uhørligt, og da tjeneren vedblev den brusende ordstrøm som åbenbart ikke lod sig så let stoppe, hørte han derfor ikke denne bemærkning.

Imidlertid havde dette morsomme lille skuespil vækket Frederiks opmærksomhed igen, og da det således hurtigt gik op for ham, at han igen var fanget og at fangevogterens jerngreb om hans håndled på forhånd dømte alle flugtforsøg til at mislykkes, forsvandt hans glæde over at have besejret Snedronningen med ét.

»... og hvad dig angår, min unge ven,« hørte han nu tjeneren fortsætte sin tale, mens han med sin lange, rystende finger pegede på Frederik, »så vil Snedronningen ikke vise nogen...«

»Nåde!«

»... *nåde* denne gang, for du skal vide, at man slipper ikke ustraffet fra at fornærme Snedronningen! Snedronningen er nemlig meget...«

Tjeneren stoppede her sin tale og sendte fangevogteren et stjålent blik, men da denne tilsyneladende ikke havde i sinde at afhjælpe ham sin ordknaphed, blev han irriteret og trampede i gulvet.

»Der blev sagt, Snedronningen er nemlig meget, meget...«

»Utålmodig!« fuldførte vogteren vredt sætningen.

»Var dog din mund!« udbrød tjeneren forfjamsket og kiggede sig bange omkring. »Hvordan er det dog du taler om selveste Snedronningen?«

»Utålmodig og modbydelig er hun!« fortsatte fangevogteren upåagtet og med stadig stigende vrede, som var det endelig gået op for ham, at han ikke længere behøvede at frygte dronningen. »Et hjerteløst bæst, er hvad hun er!«

»Men så ti dog stille!« næsten råbte tjeneren rådvildt og prøvede forgæves at stoppe ham. »Tænk, hvis hun hørte dig...«

»Vær blot ganske rolig,« lo vogteren og faldt endelig ned på jorden igen, »for det gør hun ikke.«

Tjeneren, som lettet ved tilsyneladende at have afværget en katastrofe, så straks sit snit til at fortsætte sin prædiken fra før. Han rømmede sig derfor, men blev imidlertid afbrudt af fangevogteren.

»For hun er nemlig borte for altid!«

Hvæs borede sig gennem luften med samme fart som den, hvorved en perfekt udformet pil ufravigeligt søger sit mål. Dog fløj han ikke med den samme smidighed og manøvredegygtighed som tidligere var så kendetegnende for ham, for de dybe sår angribernes pile havde forårsaget begge hans vinger og hale, var langtfra helet endnu, og dette besværliggjorde selv den mindste bevægelse. Disse sår var efter bedste evne blevet forbundet med bandage af de fangevogtere, som under opholdet i Snedronningens rige havde holdt ham indespærret, men på grund af flyveøglens størrelse og kropsform, var dette forehavende ikke lykkedes særlig godt. Af denne grund var det syn der her mødte én ikke længere den stolte og værdigt udseende øgle som tidligere, men derimod en hærget og

mismodig øgle, hvis hele fremtoning forbavsede mere end den forskrækkede.

Frederik var midt i sin beretning om, hvad der var sket på slottet. Han var netop ved at fortælle om kampen mod Snedronningen og fægtede i sin iver voldsomt med armene.

»Og du skulle have set, hvor fornærmet den stakkels tjener blev, da han af fangevogteren blev beordret ud for at hente Ugslin. »Én gang tjener, altid tjener! Aldrig slipper man for trældommens åg!« mumlede han vredt, da han forlod værelset. Jeg har næsten også helt ondt af ham,« lo Frederik.

I det samme rømmede Hvæs sig og drejede under dæmpede smertesudbrud sit kæmpemæssige hoved en anelse til siden, så han netop formåede at skimte Frederik ud af øjenkrogen.

»Men jeg forstår dog stadigvæk ikke,« begyndte han langsomt og velovervejet, hvilket var så karakteristisk for enhver af hans taler, »hvorfor fangevogteren blot lod dig gå, ja endda ligefrem var dig dybt taknemlig.«

Frederik blev ved disse ord igen alvorlig og tænkte sig om et kort øjeblik.

»Det ville du nok først forstå, hvis du selv mødte Snedronningen,« sagde han i en dyster tone. »Jeg tror, at alle ville være taknemlige over at blive befriet for hendes grusomme og nådesløse slaveri. En så kold og hjerteløs person må aldrig få magten over andre, for hvis det sker...«

Imidlertid var der pludselig kommet liv i et hjørne af den kurv, hvori Frederik sad. Det var Ugslin, som stadigvæk sad indespærret i sit lille fugebur og som ikke længere kunne sidde Frederiks tale overhørig.

»Du snakker, som du har forstand til!« udbrød han ar-
rigt og gestikulerede voldsomt med armene. »For det første er Snedronningen ligeså lyslevende som hun altid har været.

Jeg forstår virkelig ikke, hvordan du kan få dig selv til at tro, at du har besejret hende, når *ingen* kan besejre hende. For det andet findes der ingen person der i hverken kløgt eller retfærdighed mod sit folk overgår hende.«

Flyveøglen udbrød et forbavset hvæs ved denne uventede udtalelse og skulede spørgende tilbage mod Frederik.

»Og lad mig så komme ud herfra! I kan ikke bare sådan bortføre mig mod min vilje!« fortsatte Ugslin vredt og ruskede hårdt i de solide tremmer, som var lavet af is.

»Husk på, Ugslin,« svarede Frederik alvorligt, »at det er for dit eget bedste!«

»Hvad ved du om, hvad der bedst for mig?« råbte Ugslin arrigt. »Slip mig straks løs, så jeg kan komme tilbage til Snedronningens slot!«

»Det kan jeg desværre ikke, min ven, for Snedronningens fortryllelse har stadigvæk magten over dig, og sålænge den har det, må du være indespærret i buret.«

»Jeg er *aldeles* ikke forhekset, og du skal *aldeles* ikke kalde mig for din ven! For det første, så...«

Frederik, som efterhånden havde tabt tålmodigheden med Ugslin, bøjede sig irriteret fremover og løsnede her et stort stykke bandage, som havde revet sig løs fra Hvæs' ryg. Dette smed han nu over det lille fuglebur, som man ofte gør ved støjende fugle om aftenen, når man vil have ro; derved hørtes Ugslins vredesudbrud nu kun som en svag summen.

»Fangevogteren forklarede mig,« sagde Frederik henvendt til Hvæs, for hvem han måtte forklare Ugslin's mærkværdige adfærd, »at fortryllelsen højst sandsynligt vil blive ophævet når vi forlader Snedronningens Rige, for så smelter den is, der har lagt sig omkring hans hjerte.«

»Nå sådan!« udbrød Hvæs forstående. »Men så finder vi snart ud af det, for derude kan jeg allerede skimte grønne

træer.«

Ganske rigtigt nærmede de sig hastigt udkanten af Snedronningens iskolde verden, men selvom de allerede blot ved synet kunne fornemme varmen brede sig i kroppen igen, så herskede kulden imidlertid nådesløst lige indtil de sidste centimeter af udkanten af riget. Men ligeså nådesløst kulden regerede på den ene side af grænsen, ligeså nådesløst regerede varmen på den anden side, og der foregik fra begge sider en evig kamp om at vinde terræn; derfor snoede og vred grænsen sig konstant og bugtede sig som en slange så langt øjet rakte.

Da de passerede den af disse forhold synliggjorte og skarpt optrukne grænse, strømmede varmen med ét gennem deres kolde kroppe igen og deres stive og forfrosne lemmer tøede hurtigt op. Især følte Hvæs hvordan al den forsvundne kraft som ved et trylleslag vendte tilbage, og selv smerterne fra de dybe sår føltes ikke længere nær så slemme.

Imidlertid gik det først nu op for dem, hvor fantastisk et landskab der udbredte sig for deres fødder, og Frederik udstødte ved dette syn en yderst mærkværdig lyd, som Hvæs antog for at være en blanding af et overrasket udbrud og et glædens suk.

Af alle de betagende steder de endnu havde oplevet, måtte dette dog være det mest fuldendte og ophøjede, og Frederik sammenlignede det et kort øjeblik med det billede af paradiset, som man så ofte ser i tegneserier. Under dem befandt sig en ganske lille skov, men der var så få træer, at det ikke var en skov i almindelig forstand; dog var de træer som udgjorde skoven så store og pragende og udbredte sig hver især over så majestætisk et areal, at de tilsammen formåede at dække en betydelig del af jordoverfladen. I næste øjeblik overfløj de en lille bæk, der med sit klare vand som reflekterede sollyset og

derved glimtede dæmpet under dem bugtede sig fra skoven og gennem det grønne græs, snoede sig ind under en gråhvid stenbro, løb lidt langs den dertil hørende sti, veg derefter væk igen og endte kort efter sit forløb i et lille springvand, hvorover en tydelig regnbue tegnede sig mod den dyblå himmel; selvom Frederik vidste, at i virkelighedens verden findes enden af regnbuen slet ikke, så var han tværtimod sikker på, at han kunne se enden på denne regnbue, endogså at der lyste et kraftigt gulligt skær fra dette sted.

Men han fik dog ikke tid til at studere dette fænomen nærmere, idet Hvæs nu passerede stenbroen og herefter ændrede kurs, således at de nu fulgte samme retning som den smalle sti, som førte gennem det pæntklippede grønne græs. Hist og her var dette ellers ensformige græs beplantet med farvestrålende samlinger af blomster, som set fra luften var arrangeret i forskellige former; nogle var cirkelformede, enkelte trekantede, men langt de fleste forestillede et bestemt motiv fra andre dele af verdenen; ét sted sås en munter fløjte med ben og arme og Frederik genkendte straks Den Forførende Fløjte, et andet sted sås en Tinyde, der med blomsternes velvalgte farvesammensætning et øjeblik forekom Frederik ganske levende, og et helt tredje sted så Frederik et billede, som ganske tog vejret fra ham.

»Josephine!« udbrød han overrasket, og rejste sig samtidig med et sæt op i kurven. »Se! Det forestiller Josephine! Og der ved siden af... en... en enhjørning!«

Hvæs udstødte ved synet en mærkværdig klagende lyd, som Frederik dog ikke i sin ophidselse spekulerede yderligere over.

»Frederik, det er ikke Josephine,« sagde han sørgmodigt, en anelse ked af at måtte skuffe ham. »Det er Prinsessen i det lille rige uden navn, som Trygh har bemærget sig.«

»Men... men...« udbrød Frederik stammende og formåede ikke at skjule sin skuffelse. »Men det ligner jo præcis...«

»Josephine?« svarede Hvæs og fløj derefter tavst videre tilsyneladende i dybe tanker. »Ja, det gør det. Man skulle næsten tro... Nej, selvfølgelig ikke. Hvor dumt af mig.«

Hvæs havde med disse ord straks vakt Frederiks interesse.

»Tro hvad?« spurgte han ivrigt. »Hvad skulle man næsten tro?«

»Ingenting, min ven,« svarede øglen affærdigende. »Det var tankeløst af mig overhovedet at tænke den tanke.«

En kort pause fulgte. Blomsterbilledet var nu ved at forsvinde af syne bag dem og Frederik tilkastede det et sidste flygtigt blik og fik da øje på enhjørningen igen.

»Den enhjørning ved siden af prinsessen, hører den til billedet?« spurgte han forsigtigt.

Hvæs udstødte et suk, som havde han håbet at Frederik ikke ville stille spørgsmålet. Der gik et øjeblik før han svarede.

»Ja, det gør den. Det er den, der... flyver prinsessen omkring.«

Spørgsmålet pinte åbenlyst øglen en del og derfor valgte Frederik, at han ikke ville udspørge den yderligere om dette emne, til trods for at hans nysgerrighed først for alvor herved var blevet vakt.

Under alle omstændigheder fik han alligevel ikke lejlighed til flere spørgsmål, da han pludselig fik øje på noget, som løsrev hans tanker fra Josephine og prinsessen; lidt længere fremme fik han nemlig øje en blomsterfigur, der øjeblikkeligt sprang ham i øjet. I modsætning til alle de andre figurer han hidtil havde set og sammenlignet med de øvrige omgivelser omkring dem, som var lutter lyse farver, udmærkede denne figur sig ved at bestå af ene mørke farver. Og hvor alle de

andre figurer udelukkende forestillede glade og smukke personer, så forestillede denne figur en dystert udseende troldmand. Faktisk var dette billede så uhyggeligt, at det aldeles overstrålede de ellers så muntre omgivelser.

I det samme fik Frederik øje på en masse små skikkelser, som syntes at bevæge sig forvirret rundt om denne figur i ét virvar. Da de nu var kommet så tæt på stedet, at han var i stand til bedre at se dem, gik det op for ham, at det var små alfer, som fløj rundt i luften umiddelbart over jorden.

»Alfer!« udbrød Frederik. »Så er vi altså i Alfernes Land?«

»Såmænd så,« svarede Hvæs, som var begyndt at kredse om stedet og gøre klar til landing. »Men det ser ud til, at der er noget helt galt!«

Frederik behøvede ingen nærmere uddybning, for det var helt tydeligt at se, hvorledes de små alfer var særdeles oprørte over figuren.

Imidlertid fik en af alferne pludselig øje på Hvæs og skrækslagen spredtes hele forsamlingen for alle vinde, og da Hvæs foretog sin landing ikke langt fra blomsterne, var de alle sammen forsvundet, som havde det hele blot været et drømmesyn.

»Jeg må vist hellere fortælle dig lidt om alferne,« sagde Hvæs, som var blevet lidt forlegen over at have skræmt de små væsener på flugt. »Som du nok kan se, er der overdådigt og smukt i Alfernes Land, og det hele er så velplejet, at selv ikke det allermindste græsstrå vender den forkerte vej. Men det er fordi disse alfer ikke kan *tåle* andet end det skønne og overdådige. Hele deres livskraft stammer simpelthen fra det, deres øjne ser, og hvis deres øjne falder over noget, der ikke er smukt, så vil de straks blive dårlige og sygne hen.«

»Så det forklarer altså deres oprørthed over denne figur!« udbrød Frederik. »Og også over hvorfor de flygtede, da...«

Frederik tav i det samme og bed sig ærgerligt i læben over denne fortalelse.

»Jeg ved det,« sukkede Hvæs og kiggede den anden vej.

»Men hvor kommer denne figur så fra?« spurgte Frederik hastigt, for at bryde den pinlige tavshed.

»Det må være troldmanden Tryghl, som på en eller anden måde har fremtryllet den,« mumlede Hvæs afdæmpet og formåede ikke at skjule, at han var blevet en smule såret af Frederiks ord.

»Men hvorfor i alverden skulle han gøre det?« vedblev Frederik.

Hvæs fik dog ikke lejlighed til at svare på dette spørgsmål, idet han blev afbrudt endnu før han åbnede munden.

»Ak og ve! Vi må ikke se!« sang en yndig stemme i det samme i nærheden af dem.

Frederik og Hvæs kiggede sig forbavset omkring, men kunne ikke se nogen.

Nu iblandede pludselig flere stemmer sig melodisk sangen, så der til sidst lød i kor:

*Ak og ve! Vi må ikke se!
Troldmanden Tryghl
han forhekser vores syn
Straks blomsterne vi ser
vi flyver ikke mer'
Ak og ve! Vi må ikke se!*

»Men... hvor er I?« spurgte Frederik forbløffet, mens han vedblev at dreje rundt om sig selv; han kunne ikke høre hvorfra stemmerne kom, idet de forekom ham at have sit udspring fra alle retninger, både til siderne og oppe og nede.


Straks lød der en sang til svar:

*Ak og ve! Ingen må os se!
Hvis vi os alle viser
vi synger ikke flere viser
Kom blot ind i skoven min ven
så viser vi os gerne igen
Ak og ve! Ingen må os se!*

Frederik kiggede et øjeblik spørgende på Hvæs, men da denne nikkede som tegn til at han skulle følge efter, begav han sig af sted mod skoven, ledt på vej af de smukke stemmer:

*Kom blot ind i skoven min ven
så viser vi os gerne igen*

-XVI-
en lille sejr

rederik halvt gik og halvt løb efter de melodiose stemmer, som lød fra snart den ene side af ham, snart den anden, men altid førte de ham fremad mod den lille skov forude, over hvilken Hvæs for blot et øjeblik siden havde fløjet. Hele dette sceneri, hvori han var blevet den ufrivillige hovedperson og - hvilket han dog ikke skænkede en eneste tanke - også den eneste synlige aktør, dette sceneri havde efterhånden bragt ham i en munter stemning; ligesom Den Forførende Fløjte havde fortryllet ham tidligere, så virkede denne konstante sang ligeledes fortryllende, blot ikke på samme måde.

Frederik stod nu i udkanten af skoven ved siden af et af de store træer, og grebet af stemningen som han var, begyndte han uvilkårligt selv at synge med på sangen.

*Ak! Hold mig ikke længere hen
men sig nu blot hvor jeg skal, øh... hen*

I det samme lød et kor til svar:

*Kom med ind i skovens midte
og frem for dig vi straks vil titte*

Frederik dansede glad og fornøjet ind i skoven og stoppede lidt rundtosset i en lille lysning.

*Skjul jer nu ikke mere for mig
for jeg vil så gerne se jer, øh... for mig*

Frederik var blevet lidt rød i hovedet på grund af sine mislykkede forsøg på at digte, og stod nu helt stille og rodede forlegent rundt i nogle blade med den ene fod.

Imidlertid tonede en alf pludselig frem i luften et par meter foran hans hoved, og han kiggede forbavset op. Først havde han svært ved at se andet end de lysende, gyldne vinger, som bestandigt bevægede sig frem og tilbage, men lidt efter lidt tegnede omridset af en lille skikkelse sig; ved første øjekast blev han lidt skuffet, for af udseende mindede alfen forbavsende meget om en Tinyde, men da han fik øje på det lille ansigt, som udstrålede så meget kløgtighed og tålmodighed, skammede han sig over, at have bedømt den ud fra dens ydre.

Alfen begyndte nu at synge med en munter stemme:

*Sikken glæde! Nu må vi se!
Tryk i vor færden
vi viser os for verden
Sikken glæde! Nu må vi se!*

Endnu en alf tonede sig nu frem for Frederik, denne til venstre for ham. Han vendte sig derfor om, og den begyndte straks at synge, dog med en sørgmodig stemme. Efter hvert vers tonede således en ny alf frem og sang:

*Ak og ve! Vor sølle liv
er ligeså skrøbeligt som et siv*

*Du menneskebarn som er så stærk
må derfor fjerne troldmandens værk*

*Hvis ikke dette hurtigt sker
kan vi snart ikke synge mer'*

*Derfor, hastigt! Skynd dig!
fjern de blomster på din vej!*

*Til gengæld for denne store bedrift
vi vil med dig hvad der er bedst*

*Vi vil føre dig til hende den pige
som trygt til os har ladet sit liv vie*

Frederik, som ellers ikke med det samme forstod disse besynderlige vers, kiggede ved dette sidste dog i det samme for-
bavset op.

»Josephine!« udbrød Frederik overrasket. »Vil I føre mig til Josephine?«

En ny alf tonede sig frem i den klump, der efterhånden havde dannet sig omkring ham og som gjorde ham ganske rundtosset ved hele tiden at dreje ham rundt.

*Et ord er et ord
følg trygt i vores spor*

*Men først! Fjern blomsterne!
først da må du komme med*

Endelig gik det op for Frederik hvad det var, de ville have ham til at gøre; i firspring satte han derfor uden et øjeblik tøven i løb tilbage mod Hvæs og billedet af troldmanden, akkompagneret af et kor af glade alfer:

*Sikken glæde! Snart vi er fri!
Nu må vi så ham fornøje
ved at vise for hans øje
det pigebarn som kom til os ned
og som ikke længer skal gøre ham ked
Sikken glæde! Snart vi er fri!*

I mellemtiden havde Hvæs lagt sig ned i det fine græs for at samle kræfter og komme sig af sine sår. Her lå han nu med i det ene øjeblik en dystert og i det andet øjeblik en længselsfuld mine og grundede over sin egen elendighed. Til tider gled mørke skygger for hans sind og forhærdede derved hans udseende om end mere end i forvejen, hvis dette dog var muligt, til andre tider veg denne hans nedtrykthed pludselig og et lille og vemodigt smil dannede sig i hans ansigt.

Mens den store flyveøgle i sit sind tilsyneladende kæmpede mod en rasende storm af følelser, så var der ligeledes andre i dennes umiddelbare nærhed som udkæmpede en kamp. Blot var dette en helt anden form for kamp, for i den lille kurv på ryggen af øglen tumlede et lille stykke stof på forunderlig vis rundt i det ene hjørne, som var det med et trylleslag blevet vakt til live og havde af frygt for at miste sine nyligt erhvervede kræfter igen valgt at bruge alle disse på én gang; i ét nu spjættede det så voldsomt, at det havnede i det stik modsatte hjørne af kurven, dernæst samlede det åbenbart kræfter til et nyt udbrud, for i næste nu hoppede og dansede det rundt i kurven og teede sig helt umanerligt. Til sidst var kræfterne dog endelig sluppet op, og nu måtte det stå klart for enhver iagttager af dette lille optrin, at stoffet slet ikke på noget tidspunkt havde været besjælet med liv, for i den ene ende dukkede pludselig Ugslins forpustede men dog stadigvæk vrede ansigt frem.

Sagen var den, at idet Snedronningen havde spærret Ugslin inde i et lille bur af is og de nu befandt sig i den skinnende sol, havde varmen langsomt smeltet tremmerne så at han til sidst var fri af sit fangenskab, når der ses bort fra det stykke bandage med hvilket Frederik havde forsøgt at undertrykke hans særdeles trættende vredesudbrud.

Imidlertid skyndte Ugslin sig altså nu at kravle op fra

kurven, og da øglen lå ned og da den desuden var optaget af de før beskrevne tanker, rutschede han nu ubemærket ned langs den lange hale og forsvandt hurtigt ind mellem de mørke blomster, hvis opstilling dannede billedet af en ond og dystert udseende troldmand.

Netop som Ugslin forsvandt, kom Frederik til syne i udkanten af skoven. Da Hvæs hørte hans muntre fløjten og fik øje på hans halvt løbende, halvt dansende skikkelse, forsvandt dennes nedstemthed som dug for solen.

»Josephine er i live,« udbrød Frederik glædestrålende og dansede rundt om den store øgle, »og hvis vi fjerner blomsterne dér, så vil alferne føre os til hende.«

Hvæs kunne knap nok tro sine egne øre, selvom han dog havde al mulig grund til at stole på disse, deres størrelse taget i betragtning. Da han var kommet sig af overraskelsen, udstødte han øjeblikkeligt et lettelsens suk i form af en langtrukken og klagende lyd, og selvom han ikke begyndte at danse rundt ligesom Frederik, hvilket unægtelig ville have kostet ham en del besvær og smerte på grund af hans størrelse og hans endnu ømme sår, så svingede han dog en smule med halen, og noget der mindede om et smil formede sig i mundvigen på ham.

»Så vi skal bare fjerne de blomster som er så hæslige, at alferne ikke kan være i nærheden af dem,« konstaterede Frederik endnu engang, og vendte samtidig blikket mod de knæhøje planter. »Du store, hvor er de også skrækindjagende. Troldmanden kunne ikke have fremtryllet noget, som spoler det smukke landskab mere end dette.«

Hvæs udstødte et anerkendende grynt som svar, imens Frederik studerede dem nøjere ved at gå i en stor bue rundt omkring dem. Han konstaterede herved, at blomsterne stod så tæt som siv og at de til hans store overraskelse syntes at

dreje deres hoveder i retning af ham, hvor end han stod og gik.

»Det skulle undre mig, om...« mumlede han fraværende og gik nu hen og tog fat i stilken på en blomst.

Imidlertid udstødte han et højlydt hyl af forskrækkelse, da henved ti af blomsterne straks snappede ud efter ham; to af dem fik bidt sig fast i hans arm og en anden, den som han selv havde grebet fat i stilken på, bed sig fast i hans sko. Det lykkedes ham heldigvis hurtigt at vriste sig fri af deres greb, idet de kun havde ringe kræfter til at holde fast med; dog måtte han ved et blik på sin arm erkende, at deres sølle kræfter trods alt havde formået at frembringe to overfladiske sår, hvorfra blodet nu langsomt piblede frem.

Hvæs, som havde skyndt sig hen til Frederik, tilbød ham uden tøven en af sine bandager, idet disse nu kun var til ringe nytte for ham selv. Dette afslog Frederik dog, for han kom i det samme i tanker om det stykke, han havde brugt til at lægge over Ugslins bur. Derfor kiggede han i kurven, men opdagede nu til sin store forbavselse, at Ugslin var forsvundet. Et bebrejdende og vredt blik på Hvæs overflødiggjorde alle ord.

»Sikke en kattedpine vi er havnet i nu,« udbrød han i stedet ærgerlig. »Vi skal fjerne mindst hundrede kødædende blomster for at finde Josephine, og Ugslin er forsvundet og med det humør han er i, så skulle det ikke undre mig, om han allerede render rundt og laver ballade, hvilket med sikkerhed vil besværliggøre det hele endnu mere for os.«

»Og dog, hvis jeg må sige min mening,« sagde Hvæs lavmælt og en anelse forlegen, »så kan vi ikke spille vores dyrebare tid med at lede efter ham, for han har allerede voldt os mere besvær end godt er.«

Frederik nikkede på hovedet som bekræftelse, dog en

anelse forbeholdent.

»I stedet må vi fjerne blomsterne, så vi hurtigst muligt kan finde Josephine.«

»Du har ret, men hvordan i alverden gør vi det. Jeg for mit vedkommende vil nødig stikke hånden ind i løvens gab igen,« sagde han alvorligt og viftede med sin højre arm, som han havde fået viklet ind i den bandage, Ugslin havde efterladt i kurven.

»Hvis jeg nu gik over på den anden side af dem og dermed afledte deres opmærksomhed,« foreslog Hvæs, »så kunne du overmande et par stykker bagfra.«

»Og risikere at miste alle mine fingre inden vi har fjernet ti af de hundrede,« udbrød Frederik en smule fornærmet, og fortsatte ironisk, »Nej, så hellere forsøge at lulle dem i søvn en efter en ved at kilde dem på stilken.«

Ved disse ord udstødte Hvæs et grynt som tegn til, at han havde fået en ide.

»Hvis vi er så heldige, at Josephine har lagt flasken med Søvnens Sump i kurven, så kunne vi benytte lidt af det på blomsterne. Selv halvdelen af flaskens indhold er alligevel nok til at få dragen til at falde i søvn.«

Frederik sendte øglen et jublende blik og sprang op til kurven, hvorfra han straks fremdrog den omtalte flaske af det lille rum, hvori Josephine havde været så forudseende at gemme den.

»Men hvordan i alverden skal vi få så lidt væske spredt over så stort et areal?« sagde han og pegede på blomsterne.

De tænkte sig begge om et kort øjeblik, før Frederik selv svarede på sit eget spørgsmål.

»Selvfølgelig! Vi blander det op med almindeligt vand, og selvom effekten måske bliver mindre af det, så kan vi sagtens nå at plukke dem alle sammen, hvis blot de sover en

timestid.«

»Men hvad skal vi bruge som beholder for al vandet?«

Frederik tænkte sig om et øjeblik.

»Vi kunne bruge et stort stykke bandage og håbe på at vandet siver så langsomt ud, at vi kan nå at vande hele området.«

Af mangel på bedre ideer begav Frederik sig nu af sted mod en lille bæk, hvorfra han, efter først at have stillet sin tørst og efter et par mislykkedes forsøg, formåede at opsamle en god portion vand ved at samle enderne af stoffet i toppen, hvorved det antog form som en pose, og sætte denne åbning ned i bækken mod strømmen.

Vandet sivede da ganske vist også ligeså langsomt ud fra bunden, så han skyndte sig forhåbningsfuldt tilbage til Hvæs, hvor han under meget besvær fik blandet lidt af væsken fra Søvnens Sump i posen. Derefter hastede han hen til blomsterne, hvorom han langsomt og forsigtigt bevægede sig rundt i en rundkreds og dryppede lidt vand på de yderste blomster.

Da han nåede hele vejen rundt, så han til sin store lettelse, at blomsterne allerede var faldet i søvn eller gabte så meget, at de var helt uskadelige; på denne måde indkredsede han nu tålmodigt sin cirkel, og til sidst var samtlige blomster faldet i en tung søvn.

Dog skal det stå klart, at dette ikke skete helt uden uheld, for selvom blomsterne nok hurtigt faldt i søvn, så havde Frederik til sidst så travlt med at hælde vand på dem, da stoffet i takt med at det blev mere og mere vådt også blev mere og mere utæt, at han måtte vove sig ind til også de stadigvæk halvvågne og derved fik adskillige nap og bid i benene.

Imidlertid kunne de nu begynde at plukke blomsterne, men herved stod de overfor et nyt problem, nemlig hvad de skulle de gøre af dem bagefter; de kunne ikke lade dem ligge,

for ikke nok med at de stadigvæk var hæslige at se på efter plukningen og hurtigt ville visne op, så ville de desuden højest sandsynligt nå at sprede sig, hvorved nye snart ville dukke op i stedet.

Efter kort tids rådslagning besluttede de, at de blev nødt til at fjerne dem helt fra Alfernes Land, hvorfor de samlede dem op og lagde dem i kurven på ryggen af Hvæs; Frederik sagde ikke dette til Hvæs, men ved at gøre dette sikrede de også at alferne aldrig mere fik dem at se, da de jo af gode grunde ikke kunne være i nærheden af denne øgle.

Det gik imidlertid samtidig op for Frederik, at dette var deres første sejr i kampen mod troldmanden Tryghl, og om end den var lille og ubetydelig, så indgød den ham alligevel et ganske svagt men spirende håb om, at denne troldmand ikke var umulig at bekæmpe.

Straks blomsterne var gemt sikkert af vejen i kurven, hørtes igen alfernes sang, selvom de dog stadigvæk var usynlige.

*Nu har du blomsterne fjernet ovet
så nu vil vi gøre hvad vi har lovet*

*Skynd dig ind i skoven her
og pigen du da vil finde der*

*En hytte i skoven smukt her ligger
hvor din pige sover tryg og sikker*

*Så skynd dig nu, vi kan ej vente
du hos konen i hytten, vil pigen hente*

*Sikken glæde! Nu må vi se!
Tryk i vor færden
vi viser os for verden
Sikken glæde! Nu må vi se!*

-XVII-

Madam Prygl

Således begav Frederik og Hvæs sig af sted mod skoven i håb om endelig at gense Josephine, men da de nåede udkanten af denne, bristede Hvæs' forhåbning brat, idet det hurtigt stod dem klart, at han var for stor og klodset til at færdes inde i den tætte bevoksning; derfor måtte han meget mod sin vilje vente her og i stedet lade Frederik fortsætte alene.

Frederik, som havde bragt indholdet af kurven over i sin egen rygsæk, heriblandt de to flasker med henholdsvis væske fra Søvnens Sump og vand fra Sandhedens Kilde, som han havde hugget fra den lyserøde blæksprutte på Visdommens Bjerg, han gik nu ind i skoven med denne oppakning på ryggen.

Han skulle imidlertid ikke gå i ret lang tid før han kom til en lille lysning i skoven, i hvis midte der befandt sig en lille og smuk hytte. Da han skønnede at det måtte være denne hytte, alferne havde sunget om, gik han straks hen og bankede på den lille dør, som var en del lavere end ham selv.

Tilsyneladende var der ingen hjemme, men kort efter lød dog en lavmælt kvindestemme bag ham.

»Åh, endelig kom du altså, min dreng. Jeg har længe ventet dig.«

Frederik vente sig forbavset om og fik straks øje på en lille og nydeligt klædt ældre dame, som kom gående hen mod ham med en kurv i favnen, hvori hun tilsyneladende havde en

masse af de smukke og farvestrålende blomster der fandtes i Alfernes Land.

»Ser du, jeg vidste, at du snart ville komme efter pigen, som har fortalt mig så meget om dig.«

Frederik blev på én gang blussende rød i hovedet af forlegenhed, men samtidig umådeligt lettet ved at høre, at Josephine altså var i live og lød til at have det godt.

»Ja, kom blot med ind i min hytte,« fortsatte hun og gjorde en bydende bevægelse med armen, »men vær forsigtig, for hun sover så sødt, det stakkels, lille barn.«

Frederik åbnede forsigtigt døren og trådte ind i hytten; han måtte bøje sig meget for ikke at støde ind i den lave dørkarm.

Hytten forbavsede Frederik ikke så lidt endda, for i modsætning til det velholdte og pæne ydre, så var der inde i hytten mørkt og indelukket og det bar i det hele taget præg af en sådan forfaldenhed, at han et øjeblik blot stod måbende og betragtede dette sælsomme syn, der her mødte ham; langs den ene væg til venstre for ham stod der en stor bogreol med en masse gamle og støvede bøger, til højre et lille vakkelvornt bord, hvorpå en opslagen bog samt et par glaskolber i forskellige farver var placeret; ved siden af dette bord stod en pejs med en kæmpemæssig gryde i midten, i hvilken enden af en stor grydeske stak frem, og endelig ved væggen længst væk fra Frederik en aflang seng betrukket med et tykt tæppe. Desuden hang der i alle hjørner og afkroge af hytten store og modbydelige edderkoppespind.

Hvad Frederik af gode grunde ikke kunne vide, men med hvilket læseren allerede er bekendt, lignede dette rum i forbavsende grad det rum i tårnet af det slot, hvori vi tidligere har truffet troldmanden Tryghl.

»Du skal ikke tage dig af al den forfærdelige uorden, jeg har,« sagde den gamle kone, som havde lukket døren og nu

stod lige bag ham, »men det er altså sådan jeg bedst kan lide det.«

Frederik vendte sig overrasket om, men udstødte ved synet af konen et forskrækket hyl og trådte samtidig uvilkårligt et par skridt bagud; den nydelige og velklædte dame, som han havde truffet udenfor hytten, var forsvundet, og i stedet stod nu en tyk, gammel kone i laset og beskidt tøj, og hendes ansigt var så rynket og fuld af bumser, at Frederik gøs ved synet.

»Vær ikke bange,« grinede konen med en hæslig og dog forunderlig hjertelig latter, »det er stadigvæk mig. Jeg har bare, lad mig sige det sådan, påtaget mig et andet ydre.«

»Men... Men...« fremstammede Frederik, men blev afbrudt af konen.

»Ser du, jeg er, hvad man kan kalde en rigtig gammel heks. Jeg har levet her i over syv hundrede år, hvis jeg husker rigtigt... ja, jeg ved ikke præcist hvor gammel jeg er, for alle de store tal har altid forvirret mig, og hver gang jeg prøver at tælle bliver jeg helt svimmel i hovedet.«

»Men...« prøvede Frederik igen. »Hvorfor ser du pludselig... sådan ud!«

Den gamle kone lo hjerteligt ved denne hentydning.

»Ser du, min dreng, jeg er ikke sikker på at alferne ville bryde sig om mit rigtige udseende, så derfor er jeg nødt til at tage mig lidt bedre ud, når jeg skal ud for at plukke mine planter.«

Hun viste ham samtidig kurven med blomster, men igen måtte Frederik forbløffes, for de farvestrålende blomster han havde set uden for hytten, var nu alle sammen forvandlet til nogle fælt udseende planter, der i høj grad lignede udkrudt.

»Åh,« udbrød konen, og måtte atter forklare sig, »sådan går det såmænd alt fra Alfernes Land, når det kommer herind i

min hytte; det, som er smukt, bliver grimt, og det som er grimt, bliver smukt.«

»Alt?« udbrød Frederik forbavset.

»Alt,« svarede konen, og pegede samtidig på noget bag ham, »men lad nu det være nok. Der var vistnok en anden årsag til, at du kom.«

Et sæt jog gennem Frederik ved påmindelsen, og han drejede hastigt omkring og stirrede på sengen. Ved første øjekast havde han på grund af sin overraskelse ikke fået øje på Josephine, men nu så han hendes hoved stikke frem for enden af tæppet.

»Josephine!« udbrød han og løb straks hen til sengen, hvor han næsten kastede sig på knæ for at komme i samme højde som denne. »Josephine!«

»Frederik?« svarede hun træt og åbnede langsomt og glipende øjnene.

»Ja,« svarede han ivrigt, »det er mig. Er du kommet noget til?«

»Nej, jeg...«

Hun fik ikke fuldført sætningen, for i det samme brast hun i gråd med tårrende strømmende ned ad kinden.

»Jeg troede aldrig du ville finde mig. Jeg troede, at jeg skulle tilbringe resten af mit liv i denne eventyrverden. Men nu...«

Frederik kiggede den anden vej, for disse ord undlod ikke at gøre sin virkning på ham. Dog tog han sig hurtigt sammen igen, og kiggede indtrængende på Josephine.

»Fortæl mig, hvordan du er havnet her.«

Inden hun kunne nå at svare, brød den gamle kone ind ved at lægge sin hånd på hans skulder.

»Så, min dreng, lad hende nu få udhvilet, så skal jeg fortælle dig det hele.«

Frederik fulgte med hende over til det lille bord, og satte sig ned på en vippende taburet. Da han uvilkårligt tilkastede Josephine endnu et blik, som ville han være sikker på at det ikke var hans fantasi der havde spillet ham et puds, så han, at hun var faldet i søvn igen.

»Ser du,« begyndte konen, alt imens hun begyndte at tilberede de forskellige urter fra kurven i den store gryde, »hun er endnu ikke kommet sig helt over faldet. Heldigvis fik en lille alf øje på hende i luften og - den sølle stakkel - valgte uden betænkning at forsøge at redde hende, selvom den straks indså, at den kun kunne afbøde faldet og dermed altså udsatte sig selv for en overhængende fare herved. Hvorom alting er, så lykkedes det den gode alf at redde pigen ved at gribe hende, men de kom dog begge to slemt til skade ved det.«

»Men,« afbrød Frederik hende, »har hun det godt?«

»Hun har det godt, men hun var altså slemt forslået, da de bragte hende til mig.«

Frederik åndede nu lettet op, alt imens konen fortsatte.

»Du kan takke mine forfædre for hendes ve og vel,« sagde hun og pegede sigende på bogreolen, »thi det var hos dem, jeg måtte søge hjælp. Kun ved hjælp af de helt rigtige trylledrikke lykkedes det mig lidt efter lidt at give hende kræfterne tilbage.«

Hun gik ved disse ord hen og læste i den store bog på bordet, som åbenbart indeholdt opskriften til den drik, hun var i færd med at tilberede.

»Hm, nå, javel ja, saften fra blomsten Kongelys - også kaldet Djævletand - samt tre blade af blomsten Morgenskær - også kaldet Slangebid. Desuden stiklen af Regnbueguld - også kaldet Heksens Kedel - samt...«

Frederik var under denne opremsning hensunken i egne tanker. Pludselig faldt det ham ind, at han jo kendte denne

gamle kone.

»Madam Pryghl!« udbrød han ved denne erkendelse, hvorved konen vendte sig om fra gryden. »Så *du* er altså Madam Pryghl, som hjalp indbyggerne fra Påhovedstad med at besejre troldmanden første gang?«

»Javist så,« smilede hun, »det var jo mig der lavede den drik som gør, at han ikke længere kan tåle sollys.«

»Men hvorfor i alverden tager *du* så ikke kampen op med ham?« udbrød han. »Jeg mener, du må da kunne gøre *noget* i din egenskab af... heks!«

Madam Pryghl vendte sig igen om mod gryden og rørte betækningsfuldt rundt i den med grydeskeen. Efter et øjeblik forløb stak hun sin lange næse næsten helt ned i den ildelugtende væske og tog en kraftig indånding. Derefter hældte hun forsigtigt noget op i et lille krus, gik hen til Josephine, som hun blidt vækkede, hvorefter hun fik hende til at drikke et par slurke. Til sidst vendte hun sig atter mod Frederik.

»Det du der foreslår hverken kan eller vil jeg,« sagde hun lavmælt, »for... for Tryghl er... min søn!«

Frederik udstødte et højlydt gisp ved disse ord og var nær væltet ned fra sin taburet.

»Ja,« fortsatte hun, »han er opvokset i netop denne hytte, har al sin lærdom fra disse bøger, ja, har siddet på den selvsamme taburet, hvor du nu sidder, min dreng.«

Frederik sprang op som stukket af en hveps og stod i næste øjeblik på sikker afstand og betragtede her mistroisk den omtalte taburet, som kunne den hvert øjeblik blive levende og springe på ham.

»Med andre ord,« vedblev hun, »så kan jeg umuligt bekæmpe min egen søn, hvor slem han så end er.«

»Men du hjalp dog alligevel med at bekæmpe ham sidste gang.«

»Næh, min dreng, deri tager du ganske fejl. Jeg fremstillede kun den drik, som de andre brugte i kampen. Jeg hjalp altså ikke selv til.«

Frederik tøvede et øjeblik, før han fortsatte.

»Det vil sige at vi ikke kan regne med din hjælp til at bekæmpe troldmanden?«

Nu var det Madam Pryghls tur til at tøve.

»Hvis I fortæller mig hvilke planer I har lagt, så vil jeg overveje hvilken hjælp jeg kan tilbyde.«

Da Frederik ikke straks svarede hende, vedblev hun imidlertid, som havde hun læst hans tanker.

»Min ven, se på pigen dér. Har jeg ikke gjort alt, hvad der står i min magt for at frelse hendes liv? Har jeg ikke passet og plejet hende som var hun min egen datter? Og så tænker du, om du tør stole på mig!«

Frederik rystede smilede på hovedet, som for at benægte at have tænkt sådanne tanker, men blev forlegen da han indså, at han ikke formåede at skjule sandheden heri.

»Du har ret,« sagde han derfor endelig, »det var dumt af mig.«

Herefter satte han sig igen hen på taburetten, dog en anelse forsigtigt, og begyndte at fortælle om deres planer. Han fortalte således hvordan Josephine havde hentet væske fra Søvnens Sump til at uskadeliggøre dragen Drugor, så den ikke længere kunne spy de tunge røgskyer ud over den lille dal, i hvis midte kongeriget lå gemt, og hvorledes Hvæs på hjemturen var blevet overrasket af de legende skyer, hvorved hun var faldet ned fra dens ryg. Endvidere fortalte han hvorledes han selv havde begivet sig ud efter pilene fra Skoven af Piletræer, som de skulle bruge til at skyde væsken op til dragen. Endelig fortalte han hende, at han nu blot manglede at få fat i den magiske og for troldmanden så eftertragtede amulet,

så de kunne lokke ham ud fra slottet, men at de også vidste at dette ikke var nok, idet han let ville kunne gennemskue disse planer.

»Så jeg tænkte,« sluttede han, »at da du jo nok kender troldmanden bedre end nogen anden, ville kunne hjælpe os i så henseende.«

Madam Pryghl bevægede sig tankefuldt rundt i hytten et stykke tid, alt imens hun snakkede næsten uhørligt med sig selv. Ind imellem stoppede hun fraværende op og tilkastede Josephine et undersøgende blik. Til sidst gned hun pludselig sine hænder og så på Frederik med et triumferende blik.

»Det ligger i sagens natur, at denne plan er, som du selv sagde, utilstrækkelig. For det første står det klart, at han ikke er så naiv at tro, at nogen godvilligt kommer og vil forære ham denne amulet. Altså må vi bytte med noget der er så værdifuldt, at du, min ven, vil give ham evigt liv for at få det. For det andet, så virker planen kun, hvis bekæmpelsen af dragen Drugor virkelig sikrer os, at skyerne forsvinder. Jeg siger med andre ord, at Tryghl naturligvis allerede nu er i gang med at fremtrylle mørke over dalen, så han ikke længere er afhængig af denne drage.«

Frederik blev forbavset ved denne erkendelse, for alt dette ødelagde deres planer så meget, at han ikke længere troede på, at det kunne lykkes dem at føre dem ud i livet.

»Det første er ikke noget problem,« fortsatte hun kort efter, »hvorimod det andet straks er meget værre.«

Frederik studsede over denne konstatering, da det for ham forekom lige omvendt.

»Men,« udbrød han derfor skeptisk, »jeg kan ikke se hvad troldmanden har der er så værdifuldt, at jeg ville give ham evigt liv for det, og desuden kan jeg heller ikke se, hvorfor ikke *du* kan overvinde den fortryllelse, som han er i færd

med at lave.«

»Som sagt, så overgår min søns trolddomsevner allerede langt mine, så hvis vi skal gøre os nogen forhåbninger i den anledning, så må vi stoppe ham allerede *inden* han fører den ud i livet, hvis dette da ikke er for sent. Hvad det første angår, så må du vide, at alferne her i Alfernes Land er de eneste skabninger i hele denne verden som er uimodtagelige overfor Tryghls magi. Af denne grund er disse også det eneste han virkelig frygter her i verden, og det er derfor han...«

»...fremtryllede de skrækkelige blomster!« udbrød Frederik.

»Netop!«

»Men hvad har det med mig at gøre?« spurgte han forvirret.

»Jo, ser du, har du ikke spurgt dig selv om grunden til, at han har spærret prinsessen inde oppe på hendes værelse og ikke i fangekælderen som de andre på slottet?«

»Næh, sådan er det jo i alle eventyr.«

»Det er fordi prinsessen i virkeligheden er en alf. Ser du, der er ikke nogen dronning i riget, og da der således heller ikke var nogen prinsesse og kongen, og hele riget med, led store savn deraf, så, hmm... så *adopterede* han altså den smukkeste pige der fandtes i verden, og dette var naturligvis en alf.«

»Så du siger,« konstaterede Frederik, som for at få det hele på plads, »at da prinsessen er en alf, så kan troldmanden ikke gøre hende fortræd. Men jeg kan stadigvæk ikke se, hvad det har med mig at gøre.«

Ved disse ord viste der sig et lumsk smil på den gamle kones læber, og hun trådte nu helt til Frederik og hviskede ham noget i øret; hvad det end var, så skiftede Frederiks kinder farve adskillige gange ved ordene.

»Så nu mangler vi kun at forhindre Tryghl i at lægge dalen

i mørke,« sluttede hun, nu med almindelig stemme.

Frederik var blevet helt tavs, og vidste ikke hvad han skulle sige.

Imidlertid var denne tavshed skyld i, at de pludselig hørte en ganske svag men tilsyneladende oprørt stemme udenfor hytten. At dømme udfra den konstante summen, hvorfra de endnu ikke var i stand til at skelne de enkelte ord, var dennes ejermand i særdeles dårligt lune.

»Dét er vist ikke nogen, der hører til her i Alfernes Land,« hviskede Madam Pryghl smilende.

Stemmen var nu så nær, at de efterhånden kunne forstå hvad der blev sagt.

»En lille tjeneste, sagde han! *Puh!* Og alt dette har jeg været igennem, blot for at han kan skabe mørke over kongeriget! Som om der ikke er mørkt nok i forvejen!«

Madam Pryghl og Frederik kiggede forbavset på hinanden ved disse ord. Imens fortsatte stemmen.

»Og hvad er nu *det?* En hytte! Men med mit held bor der sikkert en gammel heks, gør der! Ja, tilmed en rigtigt grim én! Men man kunne jo altid prøve lykken ad.«

Et øjeblik senere bankede det på døren; det var dog så lavt, at hvis ikke de på forhånd vidste at det bankede, så ville de ganske sikkert have overhørt det. Ikke desto mindre gik Madam Pryghl nu hen og åbnede, og til Frederiks store overraskelse stod den lille Ugslin i døråbningen. Men så meget han end blev overrasket over at se Ugslin, des mere blev han overrasket over at se hans tilstand, for hans tøj hang i laser og rifter dækkede hans ansigt; han havde tydeligvis kæmpet en brav kamp mod de kødædende blomster, hvilket Frederik dog var uvidende om.

Ved synet af Frederik trådte han et skridt tilbage af forbavselse.

»Jeg vidste det jo!« udbrød han vredt. »Uheldet forfølger mig hvor end jeg går og står! Det er dig, der er skyld i al min ulykke!«

Inden den fornærmede Frederik kunne komme til orde, satte Madam Pryghl sig dog imellem, og fik med sit indbydende ydre hurtigt lokket Ugslin indenfor; her fik han til gengæld øjnene op for hendes virkelige udseende, og det var mere end han kunne klare, for i det samme sank han hulkende sammen på gulvet.

»Hvad har jeg dog gjort, at jeg har fortjent alt dette?« hulkede han.

»Så så, min lille ven,« beroligede Madam Pryghl ham, som straks så at han var en Tinyde, »vi vil kun hjælpe dig. Ser du, jeg er virkelig en heks, en god heks, og jeg kan hjælpe dig af din elendighed, hvis blot du fortæller os lidt mere om, hvad det var du skulle for troldmanden Tryghl.«

Ved disse gode udsigter så han på én gang forhåbningsfuldt og mistroisk op fra gulvet, og Frederik, hvor fornærmet han end var, fik ved dette blik såre ondt af den så hårdt prøvede lille skabning og sendte ham derfor et smil af medlidenhed. Alt dette indgød staklen så meget tillid, at han uden tøven fortalte dem om hvordan han af Tryghl var blevet sendt ud efter vand fra Sandhedens Kilde, så at denne kunne fremtrylle mørke over kongeriget; det stod derved Frederik klart, at Ugslin åbenbart var kommet sig over Snedronningens fortryllelse og tillige dermed havde fået hukommelsen tilbage.

Da han havde talt til ende, sendte Madam Pryghl Frederik et triumferende blik; her stod foran dem muligheden for at forhindre Tryghls skumle planer i form af en lille Tinyde, som de ved løftet om et bedre liv kunne få til hvad om helst.

»Har du fået fat i vandet?« spurgte hun nu Ugslin, men denne rystede benægtende på hovedet.

»Men det har jeg!« udbrød Frederik, og fandt den flaske frem med det vand, som han havde snydt fra den lyserøde blæksprutte på deres færd nedad Visdommens Bjerg. »Her!«

»Fint, fint!« lo den gamle kone. »Nu må jeg bare finde en opskrift på en neutraliserende væske. Når min Tryghl så blander denne i sin trylledrik, så virker den ikke.«

I et par minutter gik hun nu rundt og gennemrodede bogreolen. Det ene øjeblik trak hun en stor og støvet bog ud, bladrede utålmodigt i den, rystede dernæst på hovedet, og stak den endelig ind igen. Til sidst fandt hun dog den søgte opskrift, for lige pludselig ilede hun med en stor bog med et grønt omslag hen til bordet, hvor hun tilsyneladende gennemgik ingredienserne med sin lange og krogede pegefinger.

»Pokkers!« vrængede hun imidlertid, da hun nåede den sidste linie. »Dén ingrediens har jeg ikke!«

»Hvad er det du ikke har?« spurgte Frederik skuffet.

»Noget smukt fremstillet af Tryghl selv.«

Frederik sendte et søgende blik rundt i hytten, men fandt ganske vidst ikke noget.

»Jamen,« udbrød han ærgerlig, »har du da slet ikke noget fra Tryghls barndom?«

»Jovist, men ikke noget smukt. Du ved jo selv, hvordan han er.«

Dette forekom både Frederik og Ugslin helt ubestrideligt, og førstnævnte var derfor lige ved at opgive håbet ved den blotte tanke om, at der skulle findes sådan en genstand overhovedet, da han pludselig kom i tanke om noget.

»Du sagde,« udbrød han derfor ivrigt og henvendte sig til Madam Pryghl, »at alt hvad der er hæsligt bliver smukt når det kommer herind i hytten.«

Dette bekræftede hun med et nik, hvorefter Frederik straks fór ud af hytten som gjaldt det livet, lovende at han

snart kom igen med en sådan genstand.

Efter blot et par minutters forløb, hvori Madam Pryghl viste den forbavsede Ugslin den sovende Josephine, som den lille skabning holdt så meget af og derfor ved synet af blev utroligt glad, kom Frederik farende ind af døren igen og holdt en plante i sin udstrakte arm.

»En blomst!« udbrød Madam Pryghl forvirret.

»Men ikke en hvilken som helst blomst!« svarede den forpustede Frederik. »En *smuk* blomst!«

»Men dem er der jo så mange af i Alfernes Land,« vedblev hun.

»Ja, men ikke herinde, vel? Og slet ikke en smuk blomst som er fremtryllet af troldmanden selv!«

Endelig gik det op for hende, at det selvfølgelig ikke var andet end de gyselige blomster Tryghl havde fremtryllet i Alfernes Land og som nu lå i kurven på ryggen af Hvæs; disse gyselige blomster blev naturligvis smukke, når de kom ind i hytten.

»Så er alt vel i orden?« vedblev Frederik stolt, og rakte Madam Tryghl blomsten.

»Ja,« svarede hun, »nu mangler vi altså kun amuletten.«

»Pokkers også! Men hvordan i alverden får vi fat i den?«

»Se,« sagde hun med en næsten hviskende stemme, »det er der jo ikke nogen der ved, men ét kan jeg sige dig, min unge ven, af alle dem, der har begivet sig ind i labyrinten efter den, er ingen, og mærk dig mine ord, *ingen* kommet ud igen!«

»Men så er det jo umuligt!« udbrød Frederik vredt. »Så har det hele jo været forgæves!«

»Intet er forgæves, og ej heller intet umuligt, men her kan jeg desværre ikke være dig det mindste behjælpelig.«

Frederik tænkte sig om et øjeblik, hvorefter han pludselig resolut gjorde om på hælen, og gik mod døren.

»Stop!« råbte Madam Pryghl. »Har du slet ikke lært noget af dine erfaringer.«

»Hvilket?« spurgte Frederik, der var meget irriteret, og sendte hende et vredt blik.

Hun pegede nu på Josephine henne i sengen, og gjorde derved endnu engang Frederik forlegen; endnu engang var hans utålmodighed ved at kaste ham ud i et farligt forehavende uden mindste farvel.

»Husk på, at du har god tid, før før den lille Tinyde her bringer Tryghl drikken, før det kan han ikke fremtrylle mørke.«

Frederik gik forlegent hen til Josephine, som var vågnet ved konens kalden. Her sagde han for første gang rigtigt farvel til hende, og selvom det blot var et enkelt ord, så sagde det blik han sendte hende samt det knugende håndtryk han gav hende mere end tusind ord.

»Jeg lover, at jeg snart kommer igen,« hviskede han. »Det lover jeg!«

»Og jeg lover at tage mig godt af pigebarnet og at gøre hende helt rask, til du kommer igen,« sagde Madam Pryghl.

»Og lov mig også,« tilføjede Frederik, »at hvis der sker mig noget og jeg ikke kommer igen, så vil I gøre alt hvad der står i jeres magt for at bekæmpe troldmanden.«

Det lovede de alle tre samstemmigt, hvorefter han lidt modstræbende forlod hytten; han vidste nemlig, at han måske aldrig ville vende tilbage, men at han var nødt til at finde amuletten for at afslutte eventyret.

-XVIII-

FORTELSENS LABYRINT

Ftter begav Frederik sig således alene afsted, når der dog ses bort fra flyveøglen Hvæs, og endnu engang begav han sig til et fremmed sted. Formodentligt var dette sted også helt anderledes end de steder, han hidtil havde besøgt, for sådan var det tilsyneladende i denne verden; ikke to steder lignede hinanden. Det var som om skaberen af dette eventyr havde søgt selv de fjerneste afkroge af sin flyvske fantasi i sin skræk for ikke at kede læseren.

Men hvem *var* egentligt skaberen af dette eventyr, spurgte Frederik sig selv, mens han fór gennem luften på ryggen af Hvæs. Var det den gamle mand i hytten, som havde skrevet den første side af den fortryllede bog? Nej, det kunne det ikke være, for Frederik havde jo selv set, hvordan bogen af sig selv var begyndt at skrive handlingen, kort efter at Josephine var forsvundet ind i eventyret. Kunne det så være Josephine, der ubevidst bestemte, hvad der skulle ske? Heller ikke dette syntes at kunne være forklaringen, for så måtte Frederik jo også selv være med til at bestemme handlingen, hvilket ville blive noget værre rod, når de var med i eventyret begge to. Den eneste der ville være i stand til at bestemme eventyrets forløb, var, sluttede han derfor, Sandhedens Mester; han havde jo været her altid, huskede Frederik, og ifølge Sandhedens Vogtere kendte han åbenbart også fremtiden. Altså måtte det være ham, som bestemte den.

Men dette affødte blot et nyt spørgsmål, hvilket Frederik

ikke kunne svare på; hvem var denne Sandhedens Mester, og hvor kom han fra? Han kunne jo ikke komme fra eventyret, for han var der jo før det blev skabt. Altså måtte han komme fra den virkelige verden, men dette måtte nødvendigvis betyde, at han enten ville være i stand til selv at afslutte eventyret eller også hjælpe Frederik og Josephine på vej, for ellers ville han jo ikke selv komme ud af bogen igen. Selv afslutte eventyret kunne han dog ikke, for dette var jo netop grunden til, at de havde begivet sig ind i bogen. Altså måtte han kunne hjælpe Frederik og Josephine gennem eventyret, hvilket var en hvis betryggelse for ham på nuværende tidspunkt, da hans forestående opgave forekom ham næsten umuligt at løse.

Imidlertid gjorde Hvæs klar til landing, hvorved Frederik straks rystede disse tanker ud af hovedet og kiggede på jorden under dem. Her så han det, som måtte være Fortabelsens Labyrinth, og derfor gav han ganske fornuftigt Hvæs ordre til at forblive i luften og kredse om denne.

Ved synet af den så frygtede labyrint som var så omgivet af mystik, og om hvilken Frederik selv havde haft så mange dystre forestillinger, gjorde han store øjne; hvor han havde forestillet sig labyrintens omfang værende næsten ubegrænset, var den i virkeligheden så lille, at han end ikke selv have fået øje på den før Hvæs gjorde mine til at lande, og hans forestilling om hundredvis, ja tusindvis af smalle og krogede gange blev således med ét gjort til skamme. Ej heller var labyrinten på nogen måde skræmmende af udseende men forekom omvendt Frederik særdeles indbydende med de velholdte grønne hække, hvoraf den øjensynligt bestod.

I det samme slog det Frederik, at da han herfra luften nemt kunne overskue labyrinten og således også finde den rigtige vej til midten, hvor den magiske amulet var gemt,

kunne han forsøge at memorere de forskellige gange, eller rettere hvad vej han skulle gå, for på grund af labyrintens størrelse skønnede han, at dette slet ikke var umuligt.

Således fløj Hvæs rundt i luften en tid lang, alt imens Frederik koncentreret forsøgte at finde løsningen på Fortabelsens Labyrint. Da Hvæs nødvendigvis måtte flyve rundt i store cirkler hvorved Frederiks synsvinkel konstant ændrede sig, blev han dog til sidst så øm i hovedet, at han, efter at have måttet starte forfra et par gange, endelig opgav sit forehavende.

Han tog sig irriteret til hovedet og lukkede et øjeblik øjnene for at fjerne den svimmelhed, han efterhånden havde pådraget sig på grund af den vedblivende snurren rundt. Pludselig fik han imidlertid en ny ide, åbnede hastigt øjnene igen og klappede begejstret i hænderne.

»Selvfølgelig!« udbrød han, samtidig med at han utålmodigt gennemrodede sin rygsæk. »Mit kridt!«

Lidt efter trak han den pakke med forskelligfarvet kridt op og fremdrog heraf et rødt stykke; selvom de grådige søheste havde krævet et par stykker som betaling, var der stadigvæk mange tilbage. Derefter kiggede han sig søgende omkring og fik straks øje på et stort stykke af Hvæs' bandage. Dette tog han af, efter høfligt at have spurgt denne om lov, og bredte det derefter stramt ud i kurvens bund; de gyselige blomster, som allerede var stærkt falmede, havde han nemlig så snart de havde forladt Alfernes Land smidt ud fra kurven.

Frederik forklarede nu Hvæs hvorledes han havde tænkt sig at aftegne labyrinten på bandagen og hvordan han på den måde så let som ingenting ville kunne finde frem til amulettten, både nu og inde i selve labyrinten.

Som sagt så gjort; efter blot et kort forløb havde han, bogstaveligt talt, hele labyrinten for sine fødder og efter at have

kontrolleret at tegningen virkelig også stemte overens med den rigtige, vidste han nu, hvordan han skulle gennemføre den.

Derfor bad han nu Hvæs om at lande nær indgangen, foran hvilken han umiddelbart efter befandt sig. Labyrinten var ganske rigtigt en hæklabyrint bestående af en tæt og velplejet grøn hæk, som han havde set fra luften. Ved indgangen var hækken dekoreret som en port, hvor en tværbue af roser gjorde sit til, at fjerne enhver tvivl eller tanke om at fortryde deres forehavende hos de stakkels lykkejægerne, hvoraf ingen hidtil hverken havde fundet amuletten endsige udgangen igen.

Denne indbydende port gjorde da også sin virkning på Frederik, og straks han havde tilkastet sit kort et sidste blik og aftalt med Hvæs at denne skulle flyve til Madam Pryghl efter hjælp hvis han ikke var tilbage indenfor et rimeligt tidsrum, begav han sig frimodigt ind i Fortabelsens Labyrint. Hvad Hvæs måtte tolke som et rimeligt tidsrum var imidlertid helt op til ham selv, for han havde intet ur, da disse naturligvis ikke var opfundet i denne eventyrverden, og solen bevægede sig aldrig det mindste men var som naglet til zenit, altså midten af det kort, hvorpå den lille verden befandt sig.

Efter at have fulgt den vej som førte fra indgangen ind i labyrinten et stykke tid, kom han til det første sted, hvor vejen stoppede og hvor han måtte vælge enten at gå til højre eller venstre. Inden han rådførte sig med sit kort, fik han øje på et skilt, som var gemt af vejen halvt inde i hækken. På skiltet var der tegnet pile der klart markerede de tre mulige retninger, han kunne vælge; til venstre, til højre og tilbage. Nedenunder stod der med en fin håndskrift:

Det ene valg er ikke

*bedre end det andet
og det tredje ikke
bedre end det første
men vælg med omtanke*

Dette syntes Frederik var det rene vås, for hvis han ligeså godt kunne vælge den ene retning som den anden, så kunne han jo naturligvis ikke vælge med omtanke. Desuden forekom det ham, at den retning der førte tilbage til indgangen nødvendigvis måtte være et bedre valg end nogen af de andre, hvis altså vel at mærke man ønskede at forlade labyrinten igen. Derfor studsede han et øjeblik over disse ord, som syntes at indeholde en eller anden form for advarsel.

Imidlertid havde han jo sit kort at rette sig efter, og da han kunne se på dette at han skulle gå til højre, besluttede han sig hurtigt for at vælge denne retning. Dog slog det ham efter kun et par meters gang, at han hellere måtte tage sine forholdsregler for det tilfældes skyld, at han trods sit kort alligevel skulle fare vild i labyrinten. Netop da kom han pludselig i tanke om sin pakke kridt, som han kunne benytte til at markere sin rute. Han fremdrog heraf et blått stykke og satte følgelig en tydelig ring omkring den vej, hvorfra han var kommet; hvis han nu fór vild, kunne han således blot følge disse pile tilbage til indgangen.

Trygt begav han sig nu videre på sin færd gennem labyrinten, og ved hvert skilt han kom til, satte han en sådan ring omkring hver af de pile, der pegede tilbage i den retning han kom fra. Det viste sig tilsyneladende, til Frederiks store lettelse, at kortet stemte overens med labyrintens gange, og derfor var han aldrig i tvivl om, hvilken vej han skulle vælge.

Da han var kommet et godt stykke ind i labyrinten, hørte han dog pludselig lyden af fodtrin i hans umiddelbare nær-

hed, og en snøvlende og beklagende stemme, der syntes at snakke med sig selv, afslørede, at disses ejermand var meget træt og mismodig. Selvom Frederiks intuition sagde ham, at han intet havde at frygte for denne skabning, så kiggede han sig alligevel hastigt om efter et gemmested, men da hækken var for tæt og der af indlysende årsager ikke var andre steder at skjule sig, standsede han brat op, således at han i hvert fald ikke unødvendigt afslørede sin egen tilstedeværelse.

Det viste sig dog, at skabningen befandt sig i samme gang som Frederik, for pludselig kom en lille og gammel mand til syne fra den ene side i et kryds lidt længere fremme, men da manden fortsatte ligeud og desuden havde blikket stift rettet mod jorden lige foran sig selv og dermed ikke ænsede Frederik, forsvandt han ud af syne igen. Straks åndede Frederik lettet op, for selvom denne mand måske ikke udgjorde nogen trussel for ham, så havde han en vis forudelse om, at denne blot ville skabe problemer for ham på den ene eller anden måde; måske havde manden gået rundt i labyrinten i flere år uden at finde hverken amuletten eller udgangen, og derfor måtte han efter Frederiks mening være blevet ganske tosset og utilregnelig.

Frederik begyndte nu igen at gå, men inden han var nået mere end et par meter, dukkede den gamle mand pludselig op i krydset igen og drejede i retning af Frederik.

»Forbistret!« mumlede han på sin karakteristiske snøvlende måde. »Endnu en blindgyde!«

Frederik stod som forstenet midt i gangen og overvejede et øjeblik, hvad han skulle gøre. At løbe tilbage hvor han kom fra for på den måde at slippe væk, turde han ikke, for dette ville medføre en risiko for at fare vild, og på trods af at han havde sit kort over labyrinten, så lignede gangene så meget hinanden, at han muligvis slet ikke ville være i stand til at

finde ud af, hvor han var løbet hen. Da han ikke kunne finde på andre udveje, blev han altså stående hvor han var.

Først da manden var et par skridt fra Frederik, fik han tilsyneladende øje på sidstnævntes fødder, for han standsede pludselig forskrækket op og kiggede vantro på disse. Frederik måtte rømme sig, før manden kiggede op på ham, og dette var med så overrasket et blik, at man skulle tro han havde set et spøgelse.

»Et... et levende væsen!« udbrød han, og faldt samtidig på knæ foran Frederik, hvor han brast i gråd. »Efter alle disse år at have vandret rundt uden at møde nogen...«

»Så, så,« trøstede Frederik modstræbende, »rejs dig nu op igen.«

Som sagt så gjort, og det i en sådan fart, at Frederik uvilkarligt trådte et skridt baglæns; et håbefuldt blik havde vist sig i mandens ansigt.

»Du skulle vel ikke...« startede han snøvlede, og turde næsten ikke fuldføre sætningen, »kende vejen ud?«

»Næh, jeg...« snøvlede nu også Frederik, og kiggede forlegent ned på sine fødder.

Dette fik igen manden til at bryde ud i gråd, og denne var så hjerteskerende, at Frederik til sidst fik ondt af ham. Derfor fandt han langsomt, og stadigvæk en anelse modstræbende, kortet frem.

»Så, stop nu. Måske kan jeg alligevel hjælpe dig.«

Manden kiggede hastigt op med sine tårevædede øjne, og da han så kortet i Frederiks hånd, strakte han sine arme halvt i vejret som gestus. Derefter skyndte han sig hen ved siden af Frederik, som havde foldet kortet ud for sig, og granskede dette med så grådigt et blik, at Frederik et øjeblik var bange for, at dette skulle slide bandagen op.

»Unge ven,« udbrød manden dog til sidst fortvivlet, »mit

syn er ikke hvad det har været. Lån mig kortet blot et øjeblik, så jeg kan studere det på tættere hold.«

Allerede inden han havde færdiggjort denne sætning, stod han, til Frederik store forbavselse, med kortet i hånden, og kun næsen forhindrede ham i at komme tættere på.

»Ja, nu ser jeg det tydeligt,« mumlede han snart efter, og pegede i den retning, hvorfra Frederik var kommet. »Jeg skal dén vej!«

Derefter takkede han Frederik mange gange og straks efter forsvandt han bag hækken for enden af gangen, næsten ligeså pludseligt, som han var kommet til syne. Alt dette gik så hurtigt, at Frederik slet ikke nåede at indføre et eneste ord endsige rigtigt at opfatte, hvad der lige var sket. Han rystede blot på hovedet og fortsatte sin vandren, indtil han stod ved det kryds, hvorfra manden for lidt siden var dukket frem. Først her opdagede han til sin store skræk, at han ikke havde fået kortet tilbage fra den gamle mand. Uden at tænke over det, satte han med en forfærdelig ed, som det ikke er passende at gengive her men som læseren levende må kunne forestille sig, i løb efter tyven; da han nåede rundt om hjørnet, var manden dog allerede forsvundet, og Frederik indså straks det umulige i at forfølge ham yderligere.

Uden at vide hvad han nu skulle stille op, gik han igen tilbage til krydset, hvortil han var kommet, og begyndte at overveje hvad der ville være klogest af ham at gøre. På den ene side kunne han begive sig videre ind i labyrinten og lede efter amuletten på lykke og fromme, og hvis dette mislykkedes blot håbe på enten at blive reddet af Madam Pryghl eller at Josephine på forunderlig vis ville afslutte eventyret alene. Dette forekom ham dog at være direkte tåbeligt, for sandsynligheden for at finde amuletten var åbenlyst meget lille, idet det tilsyneladende endnu ikke var lykkedes for nogen. Den

anden mulighed var at følge de markeringer han havde afsat på sin vej for således at finde tilbage til udgangen igen; derfra kunne han altid tegne et nyt kort eller eventuelt lægge en ny plan.

Da den sidste mulighed på alle måder var den sikreste, drejede han uden yderligere tøven omkring og begav sig endnu engang i den retning, i hvilken den gamle mand var forsvundet med kortet. Denne fulgte han i et godt stykke tid, hele tiden ved at vælge de stier, hvorhen pilene med den blå farve pegede.

Imidlertid nåede han nu til en forgrening af labyrinten, hvor synet af skiltet fik ham til at stoppe forskrækket op og hans hjerte til at springe et slag over; den markerede pil pegede her i den samme retning som den, hvorfra han netop var kommet. Dette fik straks sveden til at pible frem på panden af ham, for han indså hurtigt hvorledes det betød, at han måtte have sat ring om den forkerte pil; dette medførte videre, at han nu blev nødsaget til at forsøge begge de to mulige retninger for at finde et skilt med en markering.

Han satte derfor et stort spørgsmålstegn i midten af skiltet så han altid kunne genkende stedet, og fulgte derefter gangen til højre for ham. Da den næste forgrening lidt efter viste sig, kunne han til sin store irritation se på skiltet, at han ikke havde været her før; altså måtte han have været kommet fra den anden retning i sin tid. Han vendte sig derfor om for således at gå tilbage til spørgsmålstegnet, da han igen blev såre forbavset; bag ham, af den vej han for højest et minut siden var kommet, var der nu pludselig opstået en blindgyde på halvvejen. På forunderlig vis var der på dette korte minut åbenbart vokset et stykke hæk op, som nu spærrede tilbagevejen.

Dette syn gjorde ham så forskrækket, at han løb så hur-

tigt han kunne ned for at undersøge det sted, hvor der før ingenting havde været; dette fik dog nakkehårene til at rejse sig på ham, for ikke nok med at dette stykke hæk virkede ligeså gammelt som resten, men nu var der til venstre for ham endvidere opstået en lang gang, som Frederik kunne sværge på heller ikke var der før.

Efter at have sundet sig lidt ovenpå disse overraskelser og ikke have fundet en fornuftig forklaring, andet end at det måske var ren indbildning og at han huskede forkert, fulgte han nu denne nyopståede gang. Denne førte ham til endnu et skilt, og da han fandt en tydelig markering på dette, drog han et lettelsens suk; nu måtte han være på rette spor igen.

Således vandrede han endnu et stykke tid, men pludselig nåede han til et skilt uden nogen markering overhovedet. Dette gjorde ham så forvirret, at han lukkede øjnene et øjeblik for at samle sig; da han åbnede dem igen blev det hele dog blot værre, for nu var skiltet på magisk vis forsvundet og han stod i stedet midt i et sving i labyrinten.

Efter endnu en udbytteløs undersøgelse af hækken, fortsatte han nu vantro sin færd gennem labyrintens gange, som imidlertid vedblev at forandre sig omkring ham, uden at han dog kunne finde ud af hvordan dette gik til. På denne måde fandt han lidt efter lidt ud af, hvordan labyrinten til fulde levede op til sit ildevarslende navn, for den, der begav sig derind, led den værste af alle skæbner; fortabelsen. På trods af labyrintens ringe størrelse, så var den alligevel umulig at gennemføre; ikke fordi farer lurede omkring hvert eneste hjørne, men fordi labyrinten var evigt foranderlig. Bedst som man troede man havde fundet frem til skatten, havnede man fluks hos dragen og måtte begynde forfra.

Frederik besluttede sig derfor for at det var nyttesløst at fortsætte sin vandring, og satte sig i stedet ned med ryggen

mod et skilt, hvor han tålmodigt ville vente til der skete en forandring i labyrinten. Derved håbede han nemlig at kunne afsløre hvordan dette gik for sig, for på den måde måske at kunne finde på en udvej.

Han skulle dog ikke vente længe, for pludselig begyndte det skilt han sad op af at bevæge sig, og han sprang forskrækket op. Det der nu skete, forbavsede Frederik ikke så lidt endda. Hele det stykke af hækken der omgav skiltet drejede sig langsomt rundt og åbnede derved for en ny gang men lukkede den til venstre for ham, akkurat som var det en dør. I den nyopståede gang kom nu en lille og mærkværdigt udseende skabning til syne; hvis den havde stået helt stille, ville man have troet, at det blot var en busk der stod til pynt, for den lignede vitterligt en omvandrende busk, men da den bevægede sig og desuden havde øjne, arme og ben, så man hurtigt, at den var levende.

»Åh, goddag,« sagde busken, da den fik øje på Frederik. »Dig har jeg ikke set før. Er du ny?«

»Ja,« stammede Frederik.

»Jamen, så velkommen i min lille labyrint. Jeg håber, du vil nyde din tilværelse her.«

Frederik kiggede ved disse ord spørgende på busken.

»Det er måske din labyrint?«

»Det er det,« svarede busken og rettede sig stolt. »Jeg plantede den helt alene og vedligeholder den helt alene. Jeg kender hver en busk og hvert et blad i hele labyrinten.«

»Så kender du altså også vejen ud?« spurgte Frederik forhåbningsfuldt.

»Ja naturligvis,« udbrød busken en anelse fornærmet, »for det er jo mig, der bestemmer hvordan den skal se ud, kan du jo nok se!«

»Men kan du så ikke hjælpe mig,« vedblev han, »for jeg er

nemlig faret vild.«

Busken sendte ham et opgivende blik.

»Jeg vidste det. I er alle sammen ens. Først begiver I jer ind i labyrinten og straks efter vil I ud igen. Men det bliver uden min hjælp, skal jeg sige dig! Siger man blad, må man også sige busk!«

»Du vil med andre ord ikke hjælpe mig ud?« spurgte Frederik irriteret.

»Nej!«

»Men vil du så hjælpe mig ind til midten?«

»Nej!«

»Vil du *overhovedet* hjælpe mig?«

»Nej!«

Der opstod nu en kort tavshed, før den fornærmede busk igen tog ordet.

»Jeg kan sige så meget, at det er let at finde midten, hvis du bare følger skiltene. Ingen kan åbenbart forstå, hvorfor jeg har haft det besvær med at stille dem op. Nå, men at finde *ud* igen er dog en helt anden sag og dér kan jeg ikke hjælpe dig. Og nu må du have mig undskyldt, for jeg har en labyrint at passe. Men vi ses jo nok snart igen, om ikke andet så om et par år!«

Med disse ord gik busken hen til det nærmeste skilt, drejede hækken omkring det, og forsvandt således af syne igen.

»Følge skiltene,« mumlede Frederik vredt. »Sikke en køn hjælp!«

Imidlertid kiggede han alligevel op på det skilt, der var kommet til syne sammen med busken. Også på dette skilt var der tegnet pile der klart markerede de tre mulige retninger, han kunne vælge; til venstre, til højre og tilbage. Nedenunder stod der ligeledes med en fin håndskrift:

*Det ene valg er ikke
værrer end det andet
og det tredje ikke
bedre end det første
men vælg med omtanke*

Dette forekom stadigvæk Frederik som det rene vås, men pludselig slog det ham dog, at der ikke stod helt det samme som på det første; nu var der altså tale om, at det ene ikke var *værrer* end det andet.

Frederik spekulerede længe over dette. Det første der faldt ham ind var, at teksten på en eller anden måde udtalte sig om den bedste vej af vælge; der var tre veje og netop tre valg. Det næste var at opstille teksten som en ligning med X , Y og Z som henholdsvis vej et, to og tre. Så stod der i linie et og to at $X \geq Y$ og i linie tre og fire at $Z \leq X$. Dette gav, regnede Frederik møjsommeligt ud med kridt på skiltet, at valg et, som var X , ikke var værre end hverken valg to eller tre. Med andre ord var valg et det bedste, og altså gik han til venstre.

Således fortsatte han sin færd gennem de foranderlige gange og regnede ved hvert skilt på denne måde den bedste vej ud; til sidst stod han til sin store glæde i midten af labyrinten og stirrede forbløffet på den magiske amulet, næsten ude af stand til at tro, at han virkelig havde gennemført Fortabelsens Labyrint.

Amulleten stod på en lille forhøjning i midten af en lille åben plads; forhøjningen var lavet af buske, men den var ligesom indgangen dekoreret med smukke røde blomster. Selve amulleten havde form som en stjerne og skinnede af guld, hvilket gjorde den iøjnefaldende på trods af, at den ikke var større end at Frederik kunne lukke hånden helt omkring den, da han forsigtigt fjernede den fra sin plads.

Han tog nu den magiske amulet i lommen og begav sig ind i labyrintens gange igen; imidlertid kom han til at huske på buskens ord om, at han nok kunne finde ind til midten, men aldrig kunne finde ud igen. Da han havde gået i hvad der for ham føltes som flere timer, måtte han da også modstræbende indse sandheden i disse ord.

Træt som han var blevet, satte han sig ned på jorden og valgte at vente for at se tiden an; enten var Hvæs blevet foruroliget ved hans lange fravær og havde hentet hjælp, eller også ville han måske støde på den mærkværdige busk igen, som måske på den ene eller anden måde kunne snydes til at vise ham udgangen.

Det blev dog både det første og sidste der skulle hjælpe ham, for netop nu fik han øje på Hvæs, som fløj rundt i store cirkler i luften over ham og syntes at spejde efter ham. Derfor sprang Frederik straks op og råbte og vinkede med armene, hvilket Hvæs ikke kunne undgå at bemærke; da han fik øje på Frederik, fløj han forsigtigt nedad mod ham, men til begges store overraskelse var det som om, at han aldrig kom tættere på labyrinten. Det gik dog også hurtigt op for Frederik, at det åbenbart var umuligt at nærme sig fra luften, hvilket han nu kunne se i bagklogskabens klare lys naturligvis også ville have gjort det for let for de stakkels fortabte at blive frelst.

Til sidst opgav Hvæs da også sit forehavende og forsvandt nu ude af syne på himlen. Men netop da kom busken i stedet til syne for enden af gangen og nærmede sig med et stort smil i hovedet hastigt Frederik.

»Nå dér er du, min dreng,« råbte den på halvvejen. »Jeg har ledt længe efter dig!«

»Har du?« udbrød Frederik forbavset. »Hvorfor dog det?«

»For at hjælpe dig ud, selvfølgelig! Men da du begyndte at

larne så frygteligt, kunne jeg naturligvis sagtens finde dig.«

»Så du har skiftet mening?«

»Skiftet mening? Selvfølgelig vil jeg befri dig!« udbrød busken forvirret, men brød så pludselig ud i en hjertelig latter. »Åh undskyld, nu forstår jeg det hele. Ser du, jeg er slet ikke busken, Frederik, men manden fra hytten i den virkelige verden. Jeg er kommet for at hjælpe dig!«

»Er det dig!« råbte Frederik ude af sig selv af glæde. »Men, hvordan...«

»Husker du ikke, at også *jeg* havde mulighed for at begive mig ind i bogen?«

»Jamen selvfølgelig! Og du kunne ikke have valgt et bedre tidspunkt!«

»Og en bedre skikkelse!« tilføjede den gamle mand. »Som du kan regne ud, så kender jeg ligesom busken vejen ud af labyrinten.«

Frederik kunne ved disse ord slet ikke tøjle sin glæde, og hoppede og dansede nu rundt om den stakkels busk, som blev helt rundtosset derved; så lykkedes det ham alligevel at få fat i den magiske amulet.

»Men jeg siger dig,« grinede den gamle mand, da de begav sig af sted mod udgangen, »at du har bare at afslutte eventyret, for ellers må jeg ende mine dage her i Fortabelsens Labyrint som en broget busk.«

-XIX-

EN FORÆDERISK APSLØRING

Sa Hvæs til Frederiks store held havde fået øje på busken nede i labyrinten og således så hvordan denne syntes at hjælpe Frederik mod udgangen, vendte han straks om igen; således fandt Frederik Hvæs ventende foran indgangen, da han endelig kom ud af labyrinten, og på den måde befandt Frederik sig nu atter i Madam Pryghls lille hytte i Alfernes Land. Han var ved hjemkomsten blevet taget ivrigt imod af Josephine, der ganske som lovet allerede var rask igen og som ved gensynet var sprunget op af sengen og havde omfavnet ham med glædestårer løbende ned af begge kinder.

Efter at have styrket sig med en varm urtedrik, som Madam Pryghl straks havde tilberedt til ham i sin store gryde, begyndte han at fortælle sin beretning for de andre. Denne havde han netop nu afsluttet, og et øjeblik stilhed bredte sig i hytten.

Imidlertid stillede denne beretning dog ikke Madam Pryghl tilfreds; hun havde under hele fortællingen spankuleret rastløst rundt, men stoppede nu op midt på gulvet og fnøs irriteret.

»Først siger du at busken ikke ville hjælpe dig ud, og nu siger du pludselig, at det alligevel var busken, der hjalp dig.«

Frederik blev en anelse rød i hovedet ved dette spørgsmål, for han havde naturligvis ikke røbet for hverken Madam Pryghl, Ugslin eller Hvæs at det var den gamle mand fra virkelighedens verden, der havde hjulpet ham.

»Ja, men jeg fik den jo til sidst overtalt,« svarede han nølende, og tilføjede hurtigt, »men det tog også lang tid.«

Dette svar måtte hun en anelse modstræbende godtage, selvom han allerede havde forklaret dette én gang.

»Ak,« udbrød hun opgivende, »man kan da heller ikke stole på nogen mere, når selv *busken* svigter sig kald.«

Naturligvis var hun glad for, at Frederik havde overvundet labyrinten, men hun hentydede her til, at det var denne busks fornemste opgave at sørge for, at ingen nogensinde slap ud af Fortabelsens Labyrinth efter først at have begivet sig derind.

Frederik, som mærkede Josephines gennemborende blik på sig, gik nu hen og hviskede hende sandheden i ørerne, hvorved hun smilede indforstået; dette fik både Madam Pryghl og Ugslin til at sende dem et mistroisk blik.

»Så fortalte du ham vel om vores planer?« hviskede hun, hvorved Frederik dog brød ud i en lavmælt leen.

»Tænk dig om, Josephine!« udbrød han. »Han har jo siddet og læst bogen hele tiden!«

Nu lo også Josephine af sit eget spørgsmål, men da hun så Madam Pryghl og Ugslins irriterede blikke, skubbede hun dog Frederik blidt væk og rømmede sig højlydt.

»Apropos at stole på,« sagde hun derfor henvendt til Ugslin, »du véd, at vores plan afhænger af, at du ikke misbruger vores tillid til dig.«

»Det har I jo allerede sagt *fem* gange nu,« udbrød han opgivende.

»Hellere en gang for meget end en gang for lidt,« konstaterede Frederik.

»I har mit æresord,« sagde Ugslin højtideligt. »Jeg røber intet.«

»Godt!« tog nu Madam Pryghl til orde. »Så er vi altså klar til at bekæmpe Tryghl.«

Alt imens Frederik var væk, havde hun nemlig sat både Josephine og Ugslin ind i planen og i detaljer redegjort for, hvordan de hver især skulle udføre deres del af den.

Hun gav nu Ugslin den flaske, hvori hun havde blandet vandet fra Sandhedens Kilde og et afkog af den i hytten smukke blomst, som Tryghl havde fremtryllet i Alfernes Land. Josephine gav hun ligeledes en flaske indeholdende en grønlig væske, som blot bestod af et afkog af tilfældige urter og som derfor ingen magisk virkning havde. Dette var de to eneste ting, de havde brug for til at fuldføre den første del af planen.

Efter at Frederik og Josephine endnu engang have taget afsked med hinanden, forlod hun og Ugslin hytten.

»Husk nu at forklare flyveøglen hvad den skal gøre,« råbte Madam Pryghl til Ugslin fra døråbningen, »og love den, at jeg så til gengæld også vil hjælpe *den*; den ved hvad jeg mener!«

Dette lovede Ugslin, og ved at gentage disse ord for Hvæs så snart de genfandt denne udenfor skoven, lettede den villigt med både Ugslin og Josephine på ryggen, selvom denne rejse var den første, i hvilken den selv kunne blive udsat for fare.

»Så har vi bare at vente tålmodigt indtil tiden er inde,« sagde Madam Pryghl, idet hun lukkede døren til hytten. »Hvis vi altså kan stole på Tinyden...«

Hvæs fløj med Josephine og Ugslin på ryggen i høj fart forbi Snedronningens Rige, fra hvilken han ærbødigt holdt sig på lang afstand, Vidsommens Bjerg, som dog blot kunne skimtes som en tåget plamage på deres højre hånd, og til sidst Skoven af Piletræer, der glimtede farvestrålende under

dem. Endelig nærmede de sig målet for deres rejse; det lille kongerige, som lå gemt i dalen under det uigennemsigtige tågeslør.

Da Hvæs nåede foden af det bjerg, hvori dalen befandt sig, foretog han en forsigtig landing, hvorefter Josephine hoppede ned fra dens ryg. Et øjeblik betragtede hun toppen af bjerget, som var bredere end det var højt, og her kunne hun se, hvordan tågen væltede op, som røgen fra en vulkan; dog var den tilsyneladende så tung, at den, straks den forlod dalen, langsomt og døsig bevægede sig et lille stykke nedad bjergsiden, hvor den kort efter opløstes af den blide vind og solens varme stråler.

Imidlertid rettede hun nu blikket mod Ugslin.

»Ja,« sagde hun lavmælt, »så må vi hellere komme afsted.«

Ugslin nikkede ganske svagt på hovedet med et sørgmodigt udtryk i ansigtet.

»Men før vi skilles,« fortsatte hun, »vil jeg takke dig for al den hjælp, du har ydet både mig og Frederik. Hvis ikke du havde været så modig flere gange at trodse troldmandens vilje, så var vi ikke nået så langt, som vi er nu.«

Ugslin sank ved disse ord en klump, og da han næsten ikke kunne holde tårerne tilbage, for han havde aldrig før fået ros men kun skældud, fremstammede han hastigt et halvkvalt farvel til Josephine, og gav øglen ordre til at lette.

»Og du skal også have mange tak, Hvæs!« råbte hun da øglen var kommet i luften, hvilket fik den til at udstøde en højlydt hvæs som svar.

Således besteg Hvæs bjerget fra luften og forsvandt kort efter i den tætte tåge som omhyllede toppen, alt imens Josephine langsommeligt besteg det til fods i stedet; allerede inden hun var halvvejs oppe, landede øglen i den store slotsplads, hvorfra den nu for længe siden var lettet.

Ugslin steg dog ikke med det samme ud af kurven, men ventede et ganske kort øjeblik, som for at samle mod til sin forestående opgave. Hans blik bevægede sig i hele denne pause stjålent fra det ene tårn til det andet; i det ene tårn syntes han at kunne skimte prinsessens omrids i vinduet, hvorimod han i det andet var helt sikker på at kunne se Tryghls, som forekom ham en hel del mere dystert. Om dette var indbildning eller om det var hans fantasi der spillede ham et puds, vidste han dog ikke, men ikke desto mindre var synet af Tryghls skikkelse så skrækindjagende, at der ved den blotte tanke herom jog kuldegysninger gennem hele hans lille krop.

Det var da også med svagt vaklende ben han kravlede ned af Hvæs' ryg og begav sig op af trapperne i tårnet, men dette var dog intet i sammenligning med hvordan de rystede, da han blev kaldt ind i tårnværelset, hvor Tryghl ventede på ham ved vinduet.

»Nå, Ugslin,« sagde troldmanden lavmælt og vendte sig langsomt om, »så er du her altså igen.«

»Ja, Herre!« svarede Ugslin stammende.

»Jeg har ventet dig, forstår du,« vedblev han i en dyster tone, som ikke varslede noget godt, »og jeg har ventet længe og utålmodigt.«

»Herre, jeg...«

»Stille!« afbrød Tryghl ham skarpt og fortsatte nu vredt. »Er du klar over, hvad der står på spil for mig... for os begge to?«

»Nej, det...«

»Herredømmet!« skreg han afsindig af raseri. »Herredømmet over hele verden! Magten til at forvandle hver eneste lille afskyelige afkrog af denne modbydeligt smukke verden til et mørkets rige!«

Ugslins knæ skælvede så meget under Tryghls ubarm-

hjertige torden, at de med en klaprende lyd slog mod hinanden.

»Men hvem er det, som ved sin forbandede sløvhed, sin tåbelige letsindighed og sin forræderiske godhed er ved at styrte alle disse planer i grus? Dig, Ugslin!«

»Jamen, Herre, jeg forsikrer dig...«

»Ugslin,« vedblev troldmanden, men nu igen lavmælt og med en opgivende stemme, atter med front mod vinduet, »jeg stoler ikke på dig.«

»Men Herre dog!« udbrød Ugslin forskrækket.

»Spar mig for din evindelige jamren og giv mig én eneste grund til, at jeg skal spare dit liv. Det er alt jeg beder dig om, Ugslin, én grund!«

Ugslin tænkte sig om et øjeblik, men kom så i tanke om grunden til, at han forlod slottet sidst.

»Jeg har skaffet den flaske med vand fra Sandhedens Kilde, som du bad mig om, Herre,« sagde Ugslin i en forhåbningsfuld tone.

Tryghl reagerede tilsyneladende ikke på dette svar, for han forblev tavs og syntes med et fjernt blik at betragte det landskab, der bredte sig under ham. Først efter en for Ugslin særdeles trykkende pause, lød der et dybt suk fra troldmanden.

»Er det alt, Ugslin?« spurgte han opgivende. »Er det det spinkle grundlag, hvorfra jeg skal genoprette min tabte tillid til dig? En smule vand, som du ganske sikkert har forgiftet. Men jeg kunne selvfølgelig lade dig drikke en lille smule af den og afgøre spørgsmålet én gang for alle. Én lille slurk af vandet vil få dig til at sige sandheden.«

Ugslin stod som forstenet og turde end ikke at bevægede sig den mindste smule; alt imens prøvede han desperat på at finde på noget, som straks ville indgyde troldmanden så megen tillid, at han kunne slippe for at afsløre sig selv ved at

drikke af vandet fra Sandhedens Kilde; han vidste kun alt for godt, at hans liv ahang af dette.

»Hvis det er tilfældet,« fortsatte Tryghl kort efter, »så beklager jeg på dine vegne; at forestille sig, hvilken magt du går glip af...«

Ugslin vred nervøst hænderne og sveden sprang frem i ansigtet på ham, men pludselig forandredes hans ansigtsudtryk sig imidlertid. Med ét formede et på en gang lettet og lumsk smil sig på hans læber, og han kiggede sig stjalent bagud som for at sikre sig, at ingen hørte, hvad han nu sagde. Dog tøvede han alligevel et øjeblik, som kæmpede han en indre kamp med sig selv, men denne var tilsyneladende hurtigt overstået; hvad der fik ham til at tage denne beslutning, om det alene var angsten for troldmandens trusler, et forræderisk bedrageri overfor sine medsammensvorne, eller noget helt tredje, det er dog ikke til at vide.

»Herre!« sagde han derfor selvsikkert. »Jeg ved noget, som, når jeg nu fortæller dig det, én gang for alle vil vise, at du trygt kan stole på mig!«

»Sig frem,« udbrød Tryghl, som ved disse ord ikke formåede at skjule sin begejstring, »sig frem, og jeg skal måske alligevel spare dit liv!«

»På vej tilbage til kongeriget,« begyndte Ugslin tøvende, »på vej op ad bjergsiden så jeg noget, som helt sikkert vil falde i din interesse at vide.«

»Fortsæt,« kommanderede Tryghl begejstret, »fortsæt.«

»Jo, halvvejs oppe på bjerget fik jeg øje på det ene af disse to menneskebørn, pigebarnet var det.«

Ved disse ord vendte Tryghl sig heftigt om og sendte Ugslin et forbavset blik.

»Pigebarnet, siger du?«

»Netop,« udbrød Ugslin, nu hvor situationen pludselig var

faldet i hans smag, »og hvad værre er, hun var ganske tydeligt på vej op mod Drugor's grotte!«

»Værre?« skreg Tryghl i en blanding af latter og dødsens alvor. »Det kunne ikke være bedre!«

»Øh, nej, Herre!« udbrød Ugslin glædestrålende, tydeligvis stolt og lettet over virkningen af sin afsløring.

»Hvad end hun har for, så er det dømt til at mislykkes på forhånd!« fortsatte Tryghl. »Vagter! Afsted mod grotten! Fang pigebarnet og bring hende ned i fangekælderen, om det så bliver det sidste, I gør! Afsted, siger jeg!«

Efter denne ordre, vendte han blikket mod Ugslin.

»Jeg vidste, at jeg kunne stole på dig, Ugslin!« lo han med en rungende latter. »Jeg vidste det!«

»Det glæder mig, Herre!«

»Men tro ikke at jeg har glemt vores lille udestående,« vedblev han, hvilket igen jog kuldegysninger gennem hele Ugslins krop.

»Hvad... hvad mener du?«

»Blodet, din tåbe,« udbrød Tryghl irriteret, »jeg skal bruge dit blod!«

Ved disse ord segnede Ugslin langsomt om på gulvet, besvimet af skræk, hvorved Tryghl brød ud i så høj og skingrende en latter, at lyden gav ekko hele vejen ned gennem tårnet, hvor den blev kastet gennem døren ud til slotspladsen og her nåede Hvæs' ører, forvansket og så modbydelig, at selv den store flyveøgle krøb sammen på den hårde stenbelægning.

Alt imens dette gik for sig oppe i tårnet, var Josephine som nævnt ganske rigtigt ved at bestige den ydre bjergside til fods; dette var en møjsommelig opgave, for ikke nok med at hældningen langsomt blev større og større jo tættere hun

kom på toppen, derudover var der så mange småsten der, hvis ikke hun var yderst påpasselig med hvor hun satte foden, ved hvert eneste skridt fik hendes fodfæste til at skride på den mest forræderiske måde.

Af selvsamme grund tog det hende trefold den tid at nå toppen til fods, som det havde taget Hvæs at passere den ad luftvejen. Men nu stod hun der endelig og nød både den friske bjergluft og ikke mindst synet af den tætte tåge, som lå for hendes fødder og som gjorde, at hverken hun kunne se slottet eller nogen fra slottet kunne se hende; hun kunne med andre ord være forvisset om, at ingen i kongeriget, pånær Ugslin og Hvæs, vidste af hendes tilstedeværelse, idet der tilsyneladende ingen bevogtning var udenfor dalen og hun dermed ikke var blevet opdaget.

Hun bevægede sig nu langs toppen af bjerget for at nå til det sted, hvorunder grotten med Drugor befandt sig; det var let at finde, for den tunge røg afslørede den fra begge sider, idet der som huskes både var en stor indgang fra indersiden og en lille udgang til ydersiden, hvoraf sidstnævnte var den indbyggerne fra Påhovedstad havde benyttet som flugtvej i sin tid.

Imidlertid nåede hun ikke engang halvvejs rundt langs bjergpynten, før hun hørte adskillige ophidsede stemmer nærme sig hastigt nede fra tågen. Dette gjorde hende så angst, at det ikke et eneste øjeblik faldt hende ind at skjule sig bag én af de mange store klippeblokke, som lå spredt rundt omkring hende; i stedet satte hun i panikslagen løb henimod sit bestemmelsessted. Havde hun valgt at gemme sig bag en sådan klippeblok eller at løbe ned i den tætte tåge, så ville de ganske sikkert ikke have fået øje på hende, men ved at løbe langs toppen af bjerget, kunne de slet ikke undgå at se hende.

»Dér er hun!« råbte en stemme fra tågen da dette derfor uundgåeligt skete. »Hurtigt! Fang hende!«

I det samme kom en snes fangevogtere til syne af tågen og forfulgte hende straks med deres skrækindjagende våben. Heldigvis for Josephine var de dog så tyngede af deres rustninger, at de ikke kunne løbe nær så hurtigt som hende, hvorfor hun hastigt øgede sit forspring til dem.

Hun var nu kommet så langt væk fra sine forfølgere, at hun faldt en smule til ro og derfor så småt begyndte at tænke klart igen. Af denne grund indså hun lidt efter lidt, at hendes eneste redning var at løbe ind i tågen, hvor hun med lidt held ville kunne forsvinde for dem. Altså ændrede hun, så snart hendes tiltagende afstand til forfølgerne tillod det, retning og løb nu ganske langsomt og forsigtig ned mod dalen.

Denne undvigelsesmanøvre fik fangevogterne bag hende til at råbe og skrig og lave så forfærdeligt et spektakel, at hun var overbevist om, at dette var et desperat forsøg fra deres side på at standse hende i sidste øjeblik, før hun forsvandt for dem. Imidlertid var hensigten dog en hel anden, for netop som hun kun var et par meter fra sin redning, dukkede pludselig tre store fangevogtere frem af tågen med deres farlige hellebarder rettet truende mod hende. Dette fik hende til at standse så brat, at hendes ene fod skred i småstenene, hvorved hun faldt bagover med et højlydt skrig; inden hun kunne nå at rejse sig op, var hun allerede overmandet af to af fangevogterne.

Således blev Josephine nådesløst ført væk i hænderne på de stærke fangevogtere og under så sikker bevogtning, at ethvert forsøg på at flygte på forhånd var dømt til at mislykkes. Afkræftet af udmattelse blev hun ført gennem slotspladsen, hvor Hvæs til sin store skræk så, hvad der var hændt hende; men selv den store flyveøgle kunne intet stille op og måtte

derfor blot se ulykkeligt til, mens Josephine blev ført ned i den dybe fangekælder, hvor hun blev efterladt i en mørk og fugtig celle.



DET ENDELIGE OPGØR

Alt imens dette fandt sted, var indbyggerne fra Pålshovedstad efterhånden vågnet af deres langvarige søvn, og da det sidste de erindrede var Josephines forsvinden og Frederiks for dem mærkværdige tale om Alfernes Land, havde de efter kort tids rådslagning begivet sig af sted mod dette. Heldigvis var kaffekanden og sukkerskålen på magisk vis blevet erstattet med en tekande mens de sov, og derfor var de hurtigt blevet friske igen; om de var nået hele den lange vej til Alfernes Land hvis de var vågnet op til sukker med kaffe, er kun til at gisne om, men ikke desto mindre stod de nu langt om længe i udkanten af den lille skov, hvori Madam Pryghls hytte befandt sig. Her havde de til deres store skræk fået øje på billedet af troldmanden, som endnu ikke var helt forsvundet men dog allerede var halvt tilgroet med fint grønt græs, og således stod de nu og diskuterede dette mærkværdige blomsterbed.

Imidlertid fik de åbenbart pludselig øje på noget på himlen over dem, for i det samme blev de såre forskræmte og tumlede så hurtigt ind i skoven alle sammen, at mange af dem løb hovedkulds ind i hinanden og derved tabte deres høje hatte i farten; ingen af dem havde dog mod til at løbe tilbage efter deres hovedbeklædning, men stod nu alle sikkert bag træerne og skulede ængsteligt efter disse. Det stod dem dog kort efter klart, at dette blot var en nøjagtig gentagelse af deres første møde med flyveøglen, idet sidstnævnte i samme øjeblik

landede midt oven i det forsvindende billede af troldmanden. Derfor vovede de sig lidt efter lidt en anelse tøvende frem fra deres skjulested, men da de så hvor forskræmt flyveøglen var, forsvandt deres nervøsitet som dug for solen.

»Det er Josephine!« udbrød Hvæs ude af sig selv, da han fik øje på indbyggerne, og bekræftede derved deres bange anelser. »Hun er blevet taget til fange af Tryghl!«

Ved disse ord brød en forskrækket mumlen løs blandt indbyggerne, men denne tog dog kort efter form af vrede og truende gestikuleren med armene.

Imidlertid tyssede overhovedet på dem og tog selv ordet.

»Må vi straks få at vide,« sagde han i en anklagende tone, »hvordan i alverden dette, om jeg så må sige, kunne finde sted?«

»Tryghl må have fundet ud af, at Josephine var på vej til grotten!« svarede Hvæs lidt kort for hovedet.

»På vej til grotten?« udbrød overhovedet så forbavset, at han tabte hatten. »Hillemænd! Sig mig, er hun, om jeg så må sige, gået fra forstanden? Og hvor er Frederik? Er også *han* på vej til grotten?«

Hvæs skulle lige til at svare, men dette blev netop da overflødiggjort, idet Frederik, der fra hytten havde hørt det spektakel der var brudt løs ved øglens ankomst, nu kom tilsyne fra skoven sammen med Madam Pryghl.

»Nå,« udbrød han begejstret, »så kom I endelig! Man kan vist roligt sige, at I er vågnet op til dåd!«

Endnu engang brød en mumlen løs blandt indbyggerne, indtil overhovedet, som hurtigt havde fået samlet sin hat op igen, bad om ro.

»Og må vi *øjeblikkeligt* få at vide, hvad det er for en redelighed, vi er vågnet op til?« udbrød han alvorligt, dog med et lille smil spillende på underlæben.

»Det er sandt,« bekræftede Hvæs ude af sig selv og grådkvalt, »Josephine er blevet taget til fange af Tryghl og er blevet kastet i fangekælderen, og der er så koldt og væmmeligt i fangekælderen, og Josephine, hun... Men jeg kunne ikke gøre for det... Det må være Ugslin, der har afsløret det hele...«

»Så så, Hvæs, jeg hørte det hele fra skoven,« afbrød Frederik beroligende øglen, som åbenlyst havde fået mælet igen. »Nu haster det så meget desto mere med straks at komme afsted til kongeriget.«

Disse ord var knap nok udtalt, før den karakteristiske mumlen bredte sig som en steppebrand, og det tog denne gang overhovedet et godt stykke tid at få ro igen.

»Jeg foreslår,« begyndte han endelig med myndighed og kraft i stemmen, »at vi, om jeg så må...«

»Det har vi altså ikke tid til! Vi må straks afsted!« afbrød Frederik ham utålmodigt, samtidig med at han tog ham i armen og førte ham hen imod Hvæs. »Og jeg får brug for din hjælp!«

»Jeg må meget anråbe nødvendigheden af,« stammede overhovedet og forsøgte halvhjertet at gøre sig fri, »ikke at lade ubesindigheden tage overhånd i denne ulykkelige situation.«

En bifaldende mumlen fulgte disse ord, som ene og alene blev sagt på grund af hans store skræk for flyveøglen. Imidlertid var nu også sidstnævnte blevet utålmodig og udstødte derfor et højt og advarende hvæs; det var første gang Hvæs så tydeligt markerede sig, men tanken om Josephine i den mørke og fugtige fangekælder var mere end han kunne holde ud.

Dette undlod da heller ikke at gøre sin virkning, for nu tav overhovedet endelig og kravlede så hurtigt og ydmygt op i kurven, at han nær igen havde tabt sin hat i farten. Herefter

lattede Hvæs straks med dem begge for således endnu en gang at begive sig afsted mod det lille kongerige, om end det denne gang gik en anelse hurtigere end tidligere. Bag sig efterlod de Madam Pryghl, som stod og fulgte øglen med et forhåbningsfuldt udtryk i ansigtet, sammen med de resterende indbyggere, som alle så sig hjælpeløst og forvirret omkring, nu de ikke længere havde overhovedet til at handle for sig.

Da Hvæs var forsvundet på himlen, vendte Madam Pryghl sig dog om mod indbyggerne og begyndte samtidig at le med sin hæslelige latter, som stod i skærende kontrast til sit herude nydelige ydre.

»Jeg vidste, jeg kunne stole på Ugslin! Jeg vidste det!«

Indbyggerne sendte hende ved disse ord et overrasket blik, og en meget lav og nervøs mumlen bredte sig blandt dem.

Da Josephine var kommet til sig selv igen, så hun sig fortvivlet omkring; hun var blevet efterladt liggende på et koldt og hårdt stengulv i en lille celle dybt nede i fangekælderen. På grund af mørket var hun først ikke i stand til at skelne nogen detaljer fra sine omgivelser, men som bekendt går det ofte således, at når en af sanserne svigter, så skærpes de andre. Af selvsamme grund gik det hurtigt op for Josephine, at hun ikke var alene, idet en meget svag jamren nåede hendes ører og dermed afslørede, at der befandt sig en person i en af cellerne i nærheden.

Ved denne erkendelse blev hun på en gang forhåbningsfuld og ængstelig; forhåbningsfuld, fordi denne person kunne være Frederik, og ængstelig, fordi dette betød, at også han var blevet taget til fange og deres planer endegyldigt ødelagte.

»Frederik?« hviskede hun, men vidste end ikke selv, hvilket svar hun håbede at få.

»Er... Er der nogen?« svarede en lavmælt stemme.

Ved dette svar bristede med ét både forhåbningen og ængstelsen, for det var tydeligvis ikke Frederiks stemme, hun havde hørt. På trods af sin kortvarigede tvivl, drog hun nu et lettelsens suk.

»Hvor er du?« spurgte Josephine og kneb samtidig øjnene sammen for bedre at kunne se.

»Ak! Se ikke på mig!« jamrede personen. »Min sidste rest af værdighed forbyder, at nogen ser mig i denne tilstand!«

Josephine havde efterhånden vænnet sig til mørket og dette, iblandet en god portion nysgerrighed som lod hånt om personens ønske, gjorde, at hun nu kunne se, hvem hun havde for sig.

»Kongen!« udbrød hun forbavset.

»Ak!« begyndte denne igen. »At nogen skulle se mig i denne min elendighed! At dette skulle overgå mig og mit elskede rige! Og prinsessen...«

Han brød ved den blotte tanke herom ud i en fortvivlet hulken og skjulte ansigtet i hænderne. Josephine forsøgte et øjeblik at finde på noget, som kunne opmuntre ham, men indså hurtigt det forkerte heri. For kongen havde ret; han var bedre forundt at være alene i sin sorg.

Imidlertid lød der pludselig en klingende lyd efterfulgt af nogle hurtige fortrin. Til sin store overraskelse stod Ugslin kort efter ved hendes celle, ledsaget af en fangevogter.

»Og du er sikker på, at det er Tryghls ordre?« spurgte fangevogteren en anelse mistroisk.

»Selvfølgelig, dit store fjols!« udbrød Ugslin vredt. »Jeg har jo forklaret, at Tryghl har sendt bud efter hende!«

Dette syntes at tilfredsstillte fangevogteren, for i næste øjeblik fandt han nøglen frem og åbnede cellen.

»Følg med mig,« kommanderede Ugslin. »Vi skal op i tårnet!«

Josephine forlod tavst cellen og fulgte godvilligt med den lille Tinyde, først op af de mange trapper til fangekælderens og dernæst op af de snoede trin til tårnet. Her lukkede Ugslin hende uden et ord ind i værelset og begyndte selv at vandre utålmodigt og åbenlyst ængsteligt frem og tilbage, alt imens han hvert andet øjeblik stoppede op for at lytte; dog var der ikke på noget tidspunkt en eneste lyd at høre, hverken fra værelset eller resten af slottet.

Efter på denne måde at have tilbragt adskillige minutter, lød pludselig et højt *bumb* nede fra slotspladsen, hvilket fik Ugslin til at fare sammen af forskrækkelse. Alligevel skyndte han sig ikke desto mindre hen til et lille tårnvindue, hvorfra der var udsigt til hele slotspladsen. Herfra fik han straks øje på Hvæs, som netop var ankommet til dalen igen.

Et øjeblik studerede Ugslin indgående denne øgle, men samtidig åbnede døren til værelset sig næsten lydløst, og Josephine kom tilsyne i døråbningen. Dette faldt åbenbart helt i Ugslin lod, for et lettet udtryk viste sig i hans ansigt; uden mindste tøven kommanderede han hende nu hurtigt ned af trappen, hvorfra de var kommet, og derefter videre ned i fangekælderens.

Om det var fordi han havde dårlig samvittighed over at være årsag til Josephines tilfangetagelse, fordi han havde medlidenhed med hende, eller noget helt tredje, så behandlede han hende trods sit hastværk med ualmindelig megen ærbødighed. Ligeledes må det stå hen i det uvisse om dette var grunden til, at Josephine, efter igen at være låset forsvarligt inde i cellen, næsten uhørligt takkede Ugslin og samtidig sendte ham et lille undseeligt smil. Under alle omstændigheder syntes Ugslin at tage dette lille tegn på venlighed meget

nær, og han skyndte sig derfor med et mærkværdigt udtryk i ansigtet at forlade fangekælderens.

Herfra småløb han nu ud i slotspladsen, hvor Hvæs tilsyneladende utålmodigt spejdede efter ham. Da han fik øje på ham, udstødte han et lavmælt hvæs.

»Er det hele i orden?« spurgte Ugslin.

»Ja,« svarede Hvæs kort.

Det fremstod klart og tydeligt af dette eneste ord, hvor megen modvilje Hvæs havde mod sin tidligere herre.

»Fortræffeligt!« udbrød Ugslin. »Hvæs, du har været til stor hjælp, men flyv nu blot tilbage til Madam Pryghl.«

»Men jeg kan da ikke...«

»Jovist kan du det! Du husker jo nok, at Madam Pryghl har lovet at hjælpe dig!«

Efter en kort betænkningstid lettede Hvæs langsomt og modstræbende, og forlod atter engang dalen. Da han var forsvundet i tågen, skyndte Ugslin sig målbevidst ind i slottet og løb her hændervridende op af trappen til Tryghls tårnværelse. Da han nåede døren, stoppede han forpustet op, før han tog mod til sig og forsigtigt bankede på.

»Kom ind, Ugslin!« råbte Tryghl med sin uhyggelige latter. »Jeg har ventet dig!«

Ugslin trådte et par skridt indenfor i værelset.

»Herre?«

»Endelig, Ugslin, *endelig* lykkedes det mig!«

»Hvad... hvad lykkedes, Herre?«

»At frembringe mørke, din tåbe!«

Ugslin betragtede vantro troldmanden et øjeblik.

»Er... er du sikker?«

»Om jeg er sikker?« hvæssede Tryghl. »Tvivler du på mine evner?«

»Herre, det...«

»Hvad, Ugslin?«

»Nej, jeg...«

»Ugslin!«

»Jeg ville bare sige, at jeg... jeg kommer med dårlige nyheder.«

»Hvad siger du? Hvor vover du at ulejlige mig med dårlige nyheder i dette øjeblik!«

»Jamen, Herre! Det er menneskebarnet...«

Ved dette ord trådte Tryghl uvilkårligt et skridt baglæns.

»Menneskebarnet?«

»Ja, Herre! Han er kommet efter pigen!«

I samme øjeblik som Ugslin havde færdiggjort denne sætning, brød troldmanden ud i en høj og ubehersket latter.

»Så han er kommet efter pigebarnet, siger du!«

Ugslin fik ved Tryghls latter et onskabsfuldt udtryk i ansigtet.

»Netop! Og han er i besiddelse af den magiske amulet!« udbrød han vredt.

»Hvad... hvad siger du!« stammede Tryghl og stoppede lamslået sin latter.

»Han siger, at han vil bytte,« fortsatte Ugslin. »Amuletten for pigen.«

Tryghl var efterhånden faldet til ro igen og syntes at overveje tingene grundigt.

»Så han vil bytte med amuletten,« mumlede han fraværende, men fortsatte lidt efter med et udspekuleret udtryk i ansigtet. »Jamen, så synes jeg minsandten, at du skal vise ham herop med den!«

»Desværre, Herre!« svarede Ugslin med et svagt smil. »Han er meget bestemt med, at du skal komme til ham.«

»Og hvor er han så, Ugslin?«

»Et sted i nærheden af grotten.«

Dette fik endnu engang Tryghl til at le højlydt.

»Så han tror han kan narre mig i fælden endnu gang, den tåbe!«

»Hvad... hvad for en fælde?«

»Spil nu ikke dum, Ugslin!« hvæssede han og fortsatte i en mumlen. »Men det skal blive løgn, skal det. Jeg beholder pigebarnet indtil videre. Amuletten kan jeg altid lokke fra ham senere.«

»Men han truer med at kaste den i Søvnens Sump!«

»Søvnens Sump!« skreg Tryghl ude af sig selv af raseri. »Det skal han komme til at fortryde, skal han! Ved Pryghls heksekedel, han skal komme til at fortryde det!«

Han henvendte sig nu til Ugslin i et alvorligt tonefald.

»Ugslin! Ved du, hvad denne amulet betyder for mig? Udødelighed! Hersker over mit Mørkets Rige til evig tid! Hersker over selve Evigheden!«

Tryghl syntes et øjeblik at overveje disse vældige perspektiver, men fortsatte kort efter.

»Sig til ham, at jeg kommer når tiden er inde! Og sig også, at jeg medbringer pigebarnet!«

Igen henvendte han sig til sig selv.

»Så skal den endelig blive min igen! Efter alle disse år skal den blive min igen!«

Ugslin forlod lydløst værelset til lyden af Tryghls skrækkindjagende latter.

Hvæs havde sat Frederik og overhovedet af på en stor og flad afsats på bjergsiden i umiddelbar nærhed af grotten, hvori Drugor spærrede indgangen med sin vældige skikkelse. Pånær en smal gangsti som snoede sig langs klippevæggen og gjorde det muligt at nå afsatsen til fods, skrånede bjergsiden indad mod bjerget hele vejen rundt om den halvcirkel afsat-

sen dannede; først henved halvtreds meter længere nede var der fast grund at se. Fra dette sted havde de overblik over hele den lille dal, som lå udstrakt for fødderne af dem med kongeriget placeret i midten, og ydermere var de selv synlige nede fra slottet. Dog havde overhovedet gemt sig bag nogle store klippeblokke ikke langt derfra, så at kun Frederik var at se.

Alt imens Frederik havde ventet i hytten hos Madam Pryghl, havde han gjort pilen fra Skoven af Piletræer klar; spidsen var, som erindres, lavet af fint glas, og ved forsigtigt at dreje spidsen af, kunne han fylde væsken fra Søvnens Sump ind i hulrummet. Denne pil knugede overhovedet nu med et fast greb i hænderne og afventede dermed blot det rigtige tidspunkt, at sende den af sted på; for det stod dem begge klart, at hvis dragen faldt i søvn for tidligt, ville solen bryde frem allerede inden troldmanden havde forladt slottet, og derved ville deres forehavende mislykkes.

Således ventede de på én gang ængsteligt og utålmodigt indtil til sidst den store og uigennembrydelige port til slottet blev åbnet og vindebroen kort efter langsomt blev sænket ned over den brede forsvarsvold af vand, som omkransede hele slottet. Bag denne port kom nu en snes krigere til syne, og disse var, forekom det Frederik fra den lange afstand, bevæbnet fra top til tå med deres frygtelige våben.

Et øjeblik holdt Frederik vejret i frygt for, at troldmanden blot havde sendt krigere ud efter dem og selv ville forblive i sikkerhed i slottet, for dette ville selvsagt betyde, at de måtte flygte uden hverken at have besejret Tryghl eller befriet Josephine; sit eget liv frygtede han dog ikke for, thi med den magiske amulet i sin besiddelse, var han jo udødelig. Om ovenstående var tilfældet eller ej, afgang for en stor del af, hvorvidt de havde gjort rigtigt i at stole på Ugslin; hvis denne

havde afsløret deres plan, ville de være fortabte.

Af denne grund åndede han lettet op, da Tryghl endelig kom til syne, efterfulgt af endnu en snes krigere, hvoriblandt han syntes at kunne skimte omridset af Josephine. Dette følge stoppede nu op umiddelbart foran vindebroen, hvorefter en af krigerne tilsyneladende satte i løb op mod Frederik. Da denne efter forbavsende kort tid var kommet op for enden af afsatsen, opdagede han, at det var et slags sendebud; en forunderlig skabning som, bogstaveligt talt, var skabt til at løbe langt og hurtigt.

»Trolldmanden ønsker bevis for, at du har den magiske amulet,« råbte sendebudet på behørig afstand.

Frederik drog efter kort tids overvejelse den skinnende amulet frem for øjnene af den sære skabning, som et øjeblik syntes at studere den så godt det nu var muligt fra den lange afstand. Da sendebudet til sidst var overbevist, udbrød den et dybt suk som umuligt kunne fejltolkes, og satte derefter i løb igen.

Da den havde bragt trolldmanden denne meddelelse, satte optøget sig i bevægelse og nærmede sig nu i langsom procession op af bjergsiden den afsats, hvorpå Frederik og ikke mindst overhovedet ventede dem spændt.

Da optøget var kommet omtrent halvvejs op af bjerget, gjorde Frederik diskret tegn til sidstnævnte om at sende pilen afsted mod dragen. Til hans store skræk afslørede en lavmælt snorken imidlertid, at overhovedet var faldet i søvn. Med en fantastisk ed, som ikke egner sig til at blive gengivet på tryk, samlede Frederik hurtigt en lille sten op fra jorden, og kastede den rasende afsted mod sovetrynen, som fik den i hovedet og dermed vågnede med et sæt.

»Pilen!« råbte Frederik. »Send pilen afsted!«

Dette skulle overhovedet heldigvis ikke høre to gange, for

i det samme satte han pilen for munden, tog sigte mod dragen, og pustede kraftigt i det hule rør, hvorpå spidsen med Søvnens Sump sad fast for enden; dette gjorde, at røret udvidede sig så kraftigt, at det til sidst sendte denne spids af sted med en umådelig fart. I lige linie borede denne sig nu gennem luften og ramte dragen midt på brystet, hvorved det tynde glas splintredes i tusinde stykker. Ikke så snart væsken kom i kontakt med luften, udviklede det en sky af røg, som langsomt steg til vejrs; da denne sky nåede dragens næsebor, gik der ikke mere end et øjeblik før væsken havde gjort sin virkning og dragen med et *bumb* faldt i søvn på grottens hårde klippeunderlag.

Både Frederik og overhovedet jublede ved dette syn, for samtidig med at dragen faldt i søvn, stoppede straks også røgen fra dens næsebor; nu var det blot et spørgsmål om tid, før den tætte tåge over dalen ville begynde at lette.

Selvom selve dragen ikke var synlig fra bjergskrånningen under grotten, og dermed altså heller ikke for troldmanden, så var den tid det tog for optøget at nå til afsatsen helt ubeskriveligt nervepirrende for Frederik; hvis troldmanden opdagede, at dragen var faldet i søvn, så ville han ganske sikkert uden tøven vende om, og, hvad værre var, tage Josephine med sig tilbage til fangekældereren.

Tryghl syntes dog ikke at have opdaget dette, eller også, hvis han havde opdaget det, følte han sig så sikker på at han virkelig havde fremtryllet mørke, at han alligevel fortsatte; hvad end det var det første eller sidste, så bevægede processionen sig stødt hele vejen op til afsatsen, hvor Frederik stod i det fjerneste hjørne nærmest grotten og ventede på dem.

Med en håndbevægelse beordrede Tryghl de forreste krigere til siden og bevægede sig derefter svævende en anelse

fremad mod Frederik. Et fordærvet og ondskabsfuldt blik mødte Frederik, men han prøvede af al magt ikke at lade sig mærke derved; det var vigtigt at han trak tiden så meget ud som muligt, for troldmanden måtte for alt i verden ikke få fat i amuletten, med hvilken han ville kunne tåle solens stråler igen.

»Bliv hvor du er!« råbte han derfor i en overbevisende tone.

»Et skridt nærmere og jeg knuser amuletten mod klipperne!«

»Din tåbe!« hvæssede Tryghl afsindig af raseri. »Tror du virkelig, at den amulet betyder noget for mig!«

»Det véd jeg!« svarede Frederik med et lumsk smil. »Tro ikke, at jeg er uvidende om din indespærren i grotten.«

En høj og hæs lig latter undslap ved disse ord troldmandens mund.

»Åh ja, nu vi er ved grotten! Tro du heller ikke, at jeg er uvidende om dit lille bedrag! Men ser du, jeg har slet ikke brug for Drugor længere!«

»Ikke?« udbrød Frederik hånende.

Under hele samtalen havde han sendt stjalne blikke mod himlen og kunne nu endelig til sin store begejstring konstatere, at tågen var ved at blive svagere.

»Tror du virkelig, at jeg ville begive mig helt herop, hvis besejringen af Drugor samtidig ville besejre mig?«

Trods overvindelsen af Drugor, var der noget i Tryghls selvsikkerhed, der fik det til at løbe koldt ned af ryggen på Frederik. Dette måtte Tryghl have bemærket, for et ondskabsfuldt smil viste sig i ansigtet på ham.

»Men selvom din nederdrægtige plan mislykkedes, min dreng, så er jeg en mand af ord! Giv mig amuletten og lad os få det overstået! Vagter! Bring pigebarnet herhen!«

Straks efter befandt Josephine sig ved siden af troldmanden, som havde taget et fast greb i hendes ene arm; selvom

han var sygeligt tynd af bygning, så havde han dog bogstaveligt talt umenneskelige kræfter.

»Giv mig nu amuletten og jeg slipper pigen løs!«

Imidlertid var tågen nu så tynd, at Frederik lige akkurat kunne skimte solen gennem den, selvom den endnu ikke formåede at frembringe andet end et svagt lys. Dette indgød straks Frederik så meget mod, at han begyndte at le højlydt.

»Aldrig i livet! Den hører hjemme i Fortabelsens Labyrint og ikke i hænderne på så ussel en skabning som dig, Tryghl!«

Disse ord forbavsede troldmanden så meget, at han uvilkarligt trådte et truende skridt fremad med hånden løftet, som ville han gøre brug af sin magi.

»Du glemmer vist pigen!« hvæssede han. »Giv mig amuletten eller jeg forvandler hende til sten!«

Frederik tøvede ved denne trussel først en anelse, men et nik fra Josephine fik ham til at tage en uventet beslutning.

»Prøv, Tryghl! Prøv, og lad os én gang for alle se, hvor langt dine evner rækker!« sagde han hånende.

Tryghl sendte ham et forbavset udtryk, men blev straks herre over sig selv igen.

»Godt! Lad det være en advarsel for *alle*, der vover at sætte sig op imod mig!«

Samtidig løftede han sin ene arm i vejret og syntes at fokusere alle sine kræfter i sin åbne håndflade. Herved opstod der langsomt en slags lysende, blå halvkugle, som glimtende svævede blot et par centimeter over håndfladen. Da kuglen til sidst lyste så kraftigt, at den næsten blændede dem alle, brød troldmanden ud i en hæs lig latter, hvilket fik Frederiks hjerte til at springe et slag over; dalen oplystes i samme nu i et vældigt blåt glimt efterfulgt af en sær knitren, hvorefter der kun var en smule røg at se der, hvor kuglen før havde været.

På fantastisk vis var Josephine dog ikke kommet det

mindste til, men stod i stedet med et lille smil på læberne. Dette fik Frederik, ja faktisk alle de omkringværende, deres ansigtsudtryk taget i betragtning, til at ånde lettet op. Frederik kunne ved synet af den forbavsede troldmand ikke tilbageholde en latter, og selv krigerne begyndte at mumle lavmælt indbyrdes.

»Det... det kan ikke være rigtigt!« fremstammede Tryghl. »Ingen kan modstå min magi!«

»Nu er det vist *dig*, der overvurderer dine egne evner!« lo Frederik glædestrålende. »Tænk engang, at du ikke straks kunne genkende prinsessen!«

»Prinsessen!« hylede han, og skubbede hende væk fra sig med sådan en kraft, at hun med et hvin styrtede ud over afsatsen.

Med et råb smed Frederik amuletten fra sig og løb hen til det sted, hvor prinsessen var forsvundet. Her kastede han sig på jorden og betragtede den hjælpeløse prinsesse i hendes fald; et smerteligt udtryk jog ved synet hen over hans ansigt, og ude af stand til at iagttage prinsessen i hendes endeligt, lukkede han øjnene.

Bag ham lød imidlertid en høj og hæs latter; den magiske amulet var trillet hen foran Tryghl, som nu bøjede sig ned over den for at tage den op.

»Endelig bliver den min! *Endelig!*«

I samme øjeblik som han rakte hånden ud efter amuletten, kom Ugslin pludselig til syne bag en af krigerne, løbende henimod ham.

»Nej!« råbte han så højt han kunne.

Dette udbrud fik Tryghl til at stoppe bevægelsen og se forbløffet op på ham i et kort sekund, før han førte armen videre nedad. Imidlertid var dette tid nok til, at Ugslin kunne nå at kaste sig hen imod amuletten og støde den ud af troldman-

dens rækkevidde; således greb denne nu ud i den tomme luft.

»Ugslin!« skreg han afmægtig i sit raseri, og greb ud efter ham.

Imidlertid lød i det samme et rædselsskrig som ingen af de tilstedeværende nogensinde skulle glemme og som fik selv Frederik til at kigge tilbage; den første solstråle var netop brudt gennem tågen og kastede nu sit lys direkte på Tryghls ene hånd, som straks opløstes ved denne berøring.

»Lys!« skreg han og kiggede vantro op mod himlen.

Da sandheden endelig gik op for ham, tog han en hastig beslutning og bevægede sig hurtigt hen imod amuletten; til hans store skræk brød nu endnu en solstråle frem gennem tågen og afskar ham vejen.

»Grotten!« råbte Frederik hævnførstigt. »Det er din eneste redning!«

»Nej!« hylede Tryghl. »Ikke grotten!«

Ikke desto mindre bevægede han sig nu så hurtigt han kunne i retning af den, og lige i det øjeblik han nåede indenfor i sikkerhed, brød solen gennem tågen og afskar ham således vejen ud; dermed var troldmanden Tryghl endegyldigt besejret.

En afventningens stilhed havde nu sænket sig over den afsats, hvorpå dette opgør havde fundet sted, og når der ses bort fra de talrige forbandelser, som troldmanden nedkastede over både Frederik og Ugslin, så var der ikke en lyd at høre. Ugslin skulle dog blive den første til at bryde denne tavshed.

»Prinsessen!« udbrød han.

»Prinsessen er...« svarede Frederik med gråd i stemmen.

»Nej, prinsessen!« vedblev Ugslin og rejste sig op.

»Jeg siger jo, at...« begyndte han igen, men stoppede da han så Ugslins ansigtsudtryk.

»Se!«

Frederik drejede med et sæt hovedet og fik til sin store overraskelse øje på en stor, hvid enhjørning, som kom flyvende majestætisk gennem luften. Med yndefulde bevægelser og glinsende i den stærke sol nærmede den sig langsomt afsatsen, hvorpå de befandt sig.

Men det var ikke dét, der i den grad forbavsede Frederik; det var ikke den fantastiske enhjørning og ej heller dens enestående bevægelser; det, der forbavsede ham, var synet af den velkendte skikkelse på dens ryg; et syn, som fik ham til at bryde ud i en lille jubel; det var prinsessen.

- XXI -

EVENTYRET AFSLUTTES

Således skinnede solen atter over det lille kongerige, som nu så længe havde været skjult bag det tykke slør af tåge, og markerne, engene, de mange træer for ikke at glemme hele befolkningen, blomstrede igen frodigt under dette sollys; selv krigerne havde ved synet af deres kære prinsesse straks nedlagt våbnene, og, da de nu var udenfor troldmandens magi's rækkevidde, med deres uforbeholdne undskyldning ydmygt sværget riget troskab.

Troldmanden var besejret, kongen befriet fra sit fangenskab, prinsessen i sikker behold, og kongeriget henlå atter i fred og idyl i den lille dal; dermed måtte eventyret altså være afsluttet og den opmærksomme læser ingen indvendinger have desangående.

Tilsyneladende lod dette dog ikke til at være tilfældet, for i bogen på bordet i den gamle mands hytte vedblev bogstav efter bogstav, ord efter ord, og sætning efter sætning at dukke frem på papiret; noget syntes at mangle i beretningen, førend Frederik og Josephine kunne vende tilbage til den virkelige verden.

I sandhed! Måske den opmærksomme læser ved egen fri fantasi allerede måtte have vished om, hvad der var hændt Josephine og hvordan prinsessen pludselig kunne dukke op i hendes sted, ikke desto mindre måtte enhver læser, dreng som pige og ung som gammel, delagtiggøres i dette samt lignende ubesvarede spørgsmål, før eventyret kunne anses for

afsluttet, vel at mærke rigtigt afsluttet.

Af ovenstående nævnte grund må vi derfor følge eventyrets hovedpersoner på deres videre færd i bogen lidt endnu, indtil Sandhedens Mester, eller dén, som bestemmer dets forløb, måtte vælge at sætte det endelige punktum.

Da den smukke enhjørning med en egen lethed og elegance landede på den afsats, hvorpå Frederik beundrende stod og betragtede den, smed samtlige krigere sig på knæ, straks de genkendte prinsessen. Ugslin havde lydløst bevæget sig hen ved siden af Frederik, og her mødte de på en gang stolt og ærbødigt prinsessens taknemmelige blik, da hun var steget ned fra enhjørningen.

»Er du uskadt?« spurgte Frederik ængsteligt, da hun var kommet hen til dem.

»Ja,« svarede prinsessen smilende, »takket være min trofaste følgevend!«

»Men jeg vidste da ikke, at du havde en enhjørning.«

»Jeg må indrømme, at det troede jeg næsten heller ikke selv,« lo hun og sendte enhjørningen et hjerteligt smil.

»Ak!« svarede denne med et suk. »Hvis du bare vidste, hvad jeg har været igennem, før jeg blev mig selv igen.«

Frederik studsede ved disse ord, for han syntes at kunne genkende denne stemme, om end den var noget anderledes end han huskede den. Dog kunne han først ikke komme i tanke om, hvor han havde hørt den, men pludselig slog det ham.

»Hvæs?« spurgte han derfor.

»Hvæs!« gentog Ugslin overrasket.

»Ja,« svarede enhjørningen, »det er mig!«

»Men hvordan...«

»Jeg forstår jeres forbavelse, men som I ser, er jeg i virkeligheden prinsessens enhjørning. Desværre var jeg en dag upåpasselig med, hvor jeg fløj, og kom til min store fortrydelse for tæt på grotten, hvori Tryghl tålmodigt ventede på en sådan lejlighed. Han tryllede mig straks om til en stor og hæsleg flyveøgle, men noget må være mislykkedes, for jeg blev samtidig dødelig syg. Ved din hjælp, Ugslin, blev jeg dog rask igen, men kunne selvsagt ikke vise mig for prinsessen længere. Desuden skyldte jeg Ugslin mit liv.«

»Men du blev dig selv igen og reddede mit liv,« sagde prinsessen med tårer i øjnene.

»Ja, jeg fulgte Ugslins råd, og fløj tilbage til Madam Pryghl, som jo havde lovet at hjælpe mig.«

Der blev nu en eftertænksom pause, hvor kun lyden af de talrige forbandelser, der blev nedkastet over dem fra grotten, var at høre. Dog blev Frederik langsomt klar over, at endnu en lyd sagte iblandede sig denne, og da det gik op for ham, at det var overhovedets lavmælte snorken, brød han ud i latter.

Imidlertid fik en lille sten i hovedet også denne gang sat en brat stopper for den søvnige indbyggers snorken, og gabende dukkede han nu frem fra klippeblokken, bag hvilken han havde siddet gemt under hele opgøret mod troldmanden. Først var han dog tilsyneladende så træt, at han ikke ænsede nogen verdens ting, men pludselig gav det et sæt i ham.

»Josephine!« udbrød han. »Så er du befriet!«

Til hans store overraskelse begyndte alle omkring ham at le over denne bemærkning, hvorved et fornærmet udtryk straks viste sig i hans ansigt.

»Det er prinsessen,« forklarede Frederik dog endelig.

»Prinsessen!« udbrød han og havde nær tabt hatten. »Men tøjet... Du godeste!«

»Tøjet er ganske vist Josephines,« svarede prinsessen.

»Hun har mit tøj på.«

»Jeg forstår vist ikke.«

»Ser du,« tog Frederik over, men blev straks afbrudt af overhovedet.

»De, om jeg må bede!«

Frederik sendte ham et irriteret blik.

»Jamen, ser *De* så, Madam Pryghl blev på Josephines sygeleje klar over den slående lighed mellem hende og prinsessen, som nu også snød dig... jeg mener, *Dem!*«

»Så vi lod Josephine blive taget til fange,« fortsatte Ugslin, »så de kunne bytte plads.«

»Godvilligt?« spurgte overhovedet overrasket.

»Naturligvis!« udbrød Ugslin en anelse opgivende. »Det var jo det, der var planen. Jeg førte Josephine op i tårnet til prinsessen, hvor de byttede plads. Derefter førte jeg prinsessen, som havde fået Josephines tøj på, ned i fangekælderen. Til sidst lokkede jeg Tryghl herop til Frederik med prinsessen.«

»Ja,« fortsatte prinsessen, »jeg er jo en alf, så Tryghl kunne ikke anvende sin magi på mig.«

»Det må jeg, om jeg så må sige, nok sige!« udbrød overhovedet synligt imponeret. »Det var godt planlagt. Men hvad nu, hvis troldmanden ikke havde, om jeg så må sige, stolet på Ugslin?«

»Ja, hvad så?« spurgte nu også Ugslin.

Frederik sendte ham et forlegent blik.

»Det... det er ikke til at vide!«

Ugslins ansigtsfarve antog ved erkendelse heraf en faretruende kridhvid kulør.

»Nå, så dét er det ikke!« råbte han på en gang vredt og fornærmet. »Jeg skal sige dig...«

Imidlertid afbrød enhjørningen ham med en udspekuleret mine, inden han helt mistede besindelsen.

»Jeg har ofte spekuleret over, Ugslin, hvad du skulle hos Tryghl efter at jeg havde samlet dig op fra Den Uendelige Ørken.«

Dette spørgsmål satte en brat stopper for Ugslins vrede og fik atter hans ansigtsfarve til at skifte kulør, denne gang dog til ildrød.

»Det... det var Sandhedens Mester, der fik mig til det!«

»Sandhedens Mester!« udbrød de alle i kor.

»Ja, han snakkede noget om at afslutte et eventyr, men jeg forstod så at sige ikke et ord af det hele.«

Endnu en eftertænksom stilhed bredte sig. Denne gang var det Frederik der brød den; han var ved Ugslins ord så småt begyndt at forstå sammenhængen i det hele.

»Men hvad skulle du i Den Uendelige Ørken? Hvorfor forlod du Den Fortryllede Skov?«

»Ja, det er jo netop det mærkelige ved det hele, for jeg ved det ikke selv. Jeg fik pludselig en uimodståelig trang til at begive mig afsted.«

»Forklarede Sandhedens Mester noget om dette?«

»Han snakkede vistnok noget om at begynde et eventyr, men jeg var så forvirret over al den tale om det ene øjeblik at *begynde* et eventyr og så det næste øjeblik at *afslutte* det igen, så jeg forstod ikke rigtigt noget af det.«

»Jaså...« mumlede Frederik fraværende.

Prinsessen udnyttede nu hurtigt denne pause til at skifte emne.

»Jeg kan slet ikke med ord udtrykke min taknemmelighed,« sagde hun med et smil, som var en kongelig person værdig, »og ej heller med hverken guld eller sølv på fyldestgørende måde belønne jeres hjælp. Alligevel beder jeg jer følge med til slottet, hvor I vil modtage kongens tak.«

Dette indvilgede de uden tøven i, for de var alle ivrige efter

at komme så langt væk som muligt fra grotten, som nu og da oplystes af forskelligfarvede glimt; heldigvis var de udenfor magiens rækkevidde, så fortryllelserne var helt uden virkning. Således begav de sig nu ned af bjerget, for at efterlade den før så mægtige troldmand aldeles uskadelig i grotten.

Imidlertid var der åbenlyst noget, der plagede Ugslin, hvilket et på en gang nedtrykt og surmulende udtryk i ansigtet vidnede om. Til sidst spurgte prinsessen, som straks havde lagt mærke til det, om årsagen hertil.

Ugslin tøvede først og ville tilsyneladende ikke gerne afsløre, hvad der lå ham på sinde, men til sidst kunne han ikke længere dy sig.

»Jeg havde jo regnet med at få min belønning, men...« begyndte han.

»Ugslin!« afbrød Frederik ham vredt.

»Ja, men...«

»Ti dog stille!«

Frederik gav ham samtidig et lille puf med foden af forlegenhed, men prinsessen lo blot hjerteligt af dette uskyldige ønske.

»Min lille ven,« sagde hun i en opmuntrende tone, »i mit rige findes hverken guld eller sølv, hverken rigdomme eller overflod. Der findes ingen mark med for mange korn eller nogen å med for mange fisk. Ingen ejer mere, end de har behov for.«

»Ja, men...« prøvede Ugslin atter, men blev igen afbrudt.

»Men ser du, det er netop dette, som gør mit folk lykkelige. Der findes nemlig hverken misundelse eller begærlighed, for ingen er mere velstående end andre. Ligeledes findes hverken uenighed eller uærlighed, for ingen beklager sig over det de har og ønsker ej heller mere end de kan få.«

Ved at sammenligne dette med den verden, hvorfra Frede-

rik selv kom, blev han en anelse rød i hovedet; dette folk syntes ikke at lide af alle de menneskelige laster og dårskaber, som derhjemme florerede på grund af overflod og velstand. Af alt, hvad han oplevede under hele dette eventyr, blev mødet med denne befolkning uden tvivl den største kilde til eftertænksomhed og selvransagelse.

Imidlertid vedblev Ugslin at forsøge at få ordet.

»Men det var jo slet ikke det, jeg mente. Jeg ville jo blot så hurtigt som muligt tilbage til Madam Pryghl og blive helbredt ligesom Hvæs, så jeg kan komme tilbage til Den Fortryllede Skov. Det er jo det eneste, jeg ønsker.«

Frederik skammede sig ved disse ord godt og grundigt over at have taget så megen fejl af den lille skabning; han indså nu, i hvor høj grad Ugslin helt fra eventyrets start ufrivilligt måtte udsætte sig for alskens farer og fortræd, blot for at opnå muligheden for at gense sit hjem i Den Fortryllede Skov.

Enhjørningen, som i den anledning havde ønsket om igen at kunne vise sig frit for alferne i Alfernes Land, lovede højtideligt at bringe ham til Madam Pryghl, så snart de var blevet modtaget af kongen. Dette stillede ham tilfreds og med en ham uvant munterhed bevægede de sig nu videre ned af bjergsiden.

Da de nåede ned til den tidligere beskrevne port til slottet, hvortil vindebroen allerede var slået ned ved deres ankomst, stod kongen og Josephine samt adskillige andre indbyggere fra riget og tog imod dem med en hjertelighed, som gav Frederik en lille klump i halsen af glæde. Straks indbyggerne var blevet fri af det åg, Tryghls magi havde lagt på deres skuldre, havde de befriet kongen fra fangekælderens og Josephine fra sit tårnværelse.

Da kongen havde vist dem sin taknemmelighed, ikke med guld og sølv, men med det eneste der var overflod af i det lille

kongerige, nemlig ord, hviskede prinsessen imidlertid noget i øret af Josephine, som fik hende til at se forbløffet op. Først vidste hun tilsyneladende ikke, hvad hun skulle svare, men langsomt viste der sig et smil i ansigtet på hende; iklædt prinsessens klæder var hun nu strålende smuk.

Den samme scene gentog sig, da prinsessen hviskede de selvsamme ord i øret af kongen og derefter også enhjørningen.

Uforstående overfor det hele stod kun Frederik og Ugslin, idet overhovedet var faldet i søvn og dermed ikke ænsede noget; men de skulle snart blive klar over, hvad prinsessen havde i sinde, for efter en lang og sørgmodig afsked, lettede enhjørningen med Ugslin, overhovedet og prinsessen på ryggen, og de begav sig nu alle vinkende afsted mod Alfernes Land.

Da de var ude af syne bag bjergkæden, henvendte Frederik sig med det samme til Josephine.

»Vil du straks sige mig, hvad i alverden prinsessen skal i Alfernes Land!«

»De, om jeg må bede!« svarede Josephine med en forstilt overlegenhed.

»Hvad... hvad mener du?« spurgte Frederik, men havde en svag anelse om, hvad der var på færde.

»Man bruger *De*, når man tiltaler en prinsesse!«

»Prinsesse!« lo Frederik hjerteligt. »Men det *er* da vel stadigvæk dig, ikke Josephine?«

»Jo, men jeg er nu blevet prinsesse over dette kongerige, Frederik, og du min prins!«

»Mig... prins?« udbrød han lamslået og stirrede vantro på Josephine.

»Ja,« vedblev hun og tog samtidig hans ene hånd i sin, hvilket gjorde ham ildrød i hovedet.

»Men... det kan jeg da ikke!« sagde han og forsøgte halvhjertet at vriste sin hånd ud af hendes.

»Frederik, min prins,« sagde Josephine med et smil spillende på underlæben, »du vil da vel afslutte eventyret, vil du ikke?«

Dette kunne Frederik ikke benægte.

»Jamen, så må vi hellere følge handlingen, ikke?« lo hun.

»Jo,« svarede Frederik opgivende, men ikke helt uvilligt, »det må vi vel så.«

Således stod de nu hånd i hånd og betragtede deres lille rige, som lå udbredt i al sin pragt for fødderne af dem; de havde hverken vundet et rige med rigdomme eller overflod, men et rige, der var så meget rigere på lykke og havde så meget mere overflod af glæde, end noget andet rige i verden.

Hvad enten det var indbildning eller blot deres fantasi, der spillede dem et puds, så syntes de begge to i netop dette øjeblik at kunne høre den svage lyd af alfesang; om det var prinsessens stemme, må dog stå hen i det uvisse:

*Nu er eventyret endelig færdigt
men slutningen var et punktum værdigt
for i deres lange og farlige færden
de nåede at se hele denne verden*

*Blot et ord på vejen før du lukker bogen:
Husk også at drømme mens du er vågen*

EPILOG

En verden af eventyr

Frederik vågnede ganske langsomt og glippede et par gange med øjnene, som havde han sovet en dyb søvn. Det forekom ham først, at han havde haft en fantastisk drøm, men ikke kunne huske, hvad den handlede om; kun syntes han svagt at kunne erindre, at have besøgt en masse forskellige steder, det ene mere mærkværdigt end det andet, men dette var kun i små glimt.

Således forekom det ham, at han havde drømt om en ondskabsfuld dronning, der var lavet af det rene is og som med en hånlig latter havde forfulgt ham på en stor flyveøgler i en glohed ørken. Ligeledes forekom det ham, at han i drømmen var blevet gift med en modbydelig heks i et rige, hvor alting vendte på hovedet.

For at bortjage disse dystre billeder fra tankerne, rystede han nu hovedet og åbnede forsigtigt øjnene. Da han så sig omkring og opdagede, at han befandt sig i en lille hytte, udbrød han et forskrækket hyl, idet han et øjeblik troede at befinde sig hos heksen.

Til sin store lettelse fik han heldigvis kort efter øje på Josephine og den gamle mand, som var vågnet før ham og nu stod og lo af hans åbenlyse forvirring.

»Bare rolig, Frederik,« grinede Josephine, »troldmanden er besejret!«

Ved disse ord dæmrede det hele langsomt for ham, og han brød nu også selv ud i en hjertelig latter; det er svært at beskrive den lettelse han følte, da han blev klar over, at det var lykkedes dem at afslutte eventyret, men den energi og den glæde hvorved han nu sprang op fra stolen, hvorpå han havde sovet under hele eventyret, talte for sig selv.

Midt under sin glædesdans fik han nu pludselig øje på den store og gamle bog, som lå på bordet, og ved dette syn stoppede han brat op; det var denne uskyldigt udseende bog, der var årsag til det nervepirrende drama, de netop havde været udsat for. Af denne grund var han da også ekstra forsigtig, da han listede hen for at undersøge den nærmere.

»Du kan roligt kigge i den,« sagde den gamle mand, som sammen med Josephine ligeledes var gået hen til bordet. »Eventyret er afsluttet og bogen altså færdigskrevet.«

Til bekræftelse på disse ord, åbnede manden bogen, som vendte med bagsiden opad, og bladrede langsomt gennem de mange sider, der nu var fyldt ud med tekst.

»Står alt, hvad vi har oplevet her i bogen?« spurgte Josephine forundret, og lod samtidig sin hånd glide langsomt hen over det ru papir.

»Det hele står her; alt hvad I har foretaget jer, alt hvad I har sagt, ja, selv alt hvad I har tænkt.«

»Alt hvad vi har tænkt!« udbrød Frederik og blev rød i hovedet.

»Ja, det vil sige, alt hvad der var relevant for eventyret.«

»Men hvem bestemmer det?« spurgte Josephine.

»Det gør Sandhedens Mester.«

»Men hvem er Sandhedens Mester?«

Den gamle mand tænkte sig om et øjeblik.

»Sandhedens Mester findes kun i fantasien, ja, faktisk er han en slags fantasiens vogter, for det er ham der har *skabt* fantasien og som sørger for at vi kan drømme, mens vi er vågne. Uden ham ville fantasiens vidunderlige verden være ukendt for os.«

»Fantasiens verden?«

»Ja, ser I, hvert eneste menneske på denne jord lever i to verdener; den virkelige verden og fantasiens verden. I den

virkelige verden bestemmer vi helt selv, men i fantasiens verden er det Sandhedens Mester, der bestemmer. Han sørger for, at der hele tiden er et nyt eventyr klar til os i fantasiens land, som vi kan begive os ud i. Desværre er der ikke længere mange mennesker, der begiver sig ind i dette land; for mange er det sågar helt ukendt.«

»Hvad med i drømme?« protesterede Josephine. »Vi drømmer da vel stadigvæk, når vi sover.«

»Ja, men det er kun små glimt af fantasiens verden. Hvor-når har du for eksempel sidst været på sådan et fantastisk eventyr som dette?«

Dette kunne hun ikke indvende noget mod, for sandt at sige havde hun aldrig oplevet noget lignende, end ikke i fantasien; hun forstod nu betydningen af de ord, hun havde læst på Visdommens Bjerg: kun virkeligheden sætter grænser!

»Men hvordan begiver man sig så ind i fantasiens verden? Har det noget med denne bog at gøre?« ville Frederik nu vide.

Dette spørgsmål fik den gamle mand til at bryde ud i en godmodig latter.

»Nej, I skal bare ønske det nok. Det øjeblik I indser, at det ikke er barnligt at bruge sin fantasi og ikke skammer jer over det, så vil verdenen åbne sig for jer og I vil kunne besøge den så tit, I har lyst. Hvad bogen angår, så er det min opgave at sørge for, at også de, der ligesom jer har glemt fantasiens land, alligevel kan få glæde af det.«

Han tog nu en lille pen op fra bordet og viste den frem for dem.

»Denne magiske pen har jeg fået med hjem fra en af mine mange rejser, og med den skal jeg sørge for, at holde liv i fantasiens verden.«

De betragtede begge forundret den magiske pen, som glimtede og funkledede trods det svage lys i hytten.

»Jamen, den var der jo ikke, da vi kom!« udbrød Frederik.

Den gamle mand begyndte igen at le, idet han forsigtigt lagde pennen på plads.

»Nej, for dengang kendte I ikke til fantasiens verden. Men siden I kan se den nu, har denne verden altså åbnet sig for jer.«

Frederik og Josephine udvekslede ved denne erkendelse et på en gang overrasket og ængsteligt blik, for ingen af dem ønskede naturligtvis at gennemleve endnu et så nervepirrende eventyr.

»Nej hør nu,« lo den gamle mand, da han så deres ængstelige ansigtsudtryk, »I må endelig ikke tro, at det er farligt. Husk på, at denne bog ikke var afsluttet og at I selv måtte afslutte den. At begive sig ind i fantasiens land er noget andet, for der oplever I et forudbestemt eventyr og altså kan der kun ske jer noget i fantasien. I vil altid vende uskadet tilbage til virkelighedens verden.«

Dette beroligede dem noget, og der opstod en eftertænksom pause.

»Nå,« sagde manden til sidst, »I må vel hellere begive jer hjem, før nogen begynder at savne jer.«

»Du godeste!« udbrød Josephine. »Vores forældre må være frygteligt bekymrede for os allerede. Hvor lang tid har vi været her?«

»Du kan være helt rolig, min pige, for der er kun gået et par timer, svarende til den tid, det har taget at skrive bogen.«

De åndede begge to lettet op ved disse betryggende ord, for med den fart bogen havde skrevet sig selv, kunne der højst være tale om to timer.

På vej ud af døren indbød den gamle og rare mand dem til endelig at besøge ham, hvis de engang fik lyst til at gennemlæse deres eget eventyr eller et andet, som allerede *var*

afsluttet; han lagde dog med et smil meget vægt på det sidste ord. Dette lovede de ham og skulle netop til at forlade hytten, da Frederik pludselig kom i tanke om noget.

»Der er dog én ting, der stadigvæk nager mig med vores eventyr,« sagde han. »Hvorfor var der ingen af alle dem, der vandrede rundt i Fortabelsens Labyrinth, som tog den magiske amulet, når nu den var så let at finde?«

»Ja, nu fik jeg jo rigeligt med tid til at snakke med dem, og der var en, som rendte rundt med et ubrugeligt kort i hånden, der forklarede mig årsagen: ville *du* samle en amulet op, der ville give dig evigt liv, hvis du dermed til evig tid skulle rende rundt i en trøstesløs labyrinth? Nej, vel! Alle dem jeg mødte afskyede den inderligt, og det til trods for, at det var den, de for alt i verden ville have fingre i!«

De brød ved de sidste ord begge ud i latter, og grinende tog de således afsked med den gamle mand, som mange gange undskyldte, hvad de var blevet udsat for; dog forsikrede de ham, at de for alt i verden ikke ville have været denne oplevelse foruden.

Da de var forsvundet i skoven, skyndte den gamle mand sig imidlertid ind i hytten igen. Her gik han nu hen og satte sig til rette ved bordet, hvor han forsigtigt åbnede bogen. Da han havde bladret lidt i den og tilsyneladende fundet det han søgte, begyndte han at læse op af den; da han selv havde begivet sig ind i bogen og kun havde færdedes i Fortabelsens Labyrinth, var han jo gået glip af slutningen, og det var denne han nu spændt sad og gennemlæste.

Frederik og Josephine fandt hurtigt gennem skoven og ud til den grusvej, som førte tilbage til deres hytte. Denne fulgte de nu et stykke tid i tavshed; begge havde de den eventyrverden som de netop havde forladt i tankerne.

»Gad vide, om indbyggerne er kommet tilbage til Påhovedstad?« spurgte Josephine.

»Jeg ved det ikke,« svarede Frederik, »men vi kan da håbe på, at fløjten ikke er blevet forførende igen.«

»Hvis ikke, så har de sikkert fået sukker med kaffe og sidder nu alle sammen og sover!« udbrød Josephine leende.

»Ja, Tryghl havde slet ikke behøvedes at forføre dem for at holde dem væk fra dragen, for de sover alligevel hele tiden!«

»Eller også var de i hvert fald faldet i søvn på vejen dertil!«

De lo begge et stykke tid af dette, men Josephine blev dog hurtigt alvorlig igen.

»Hvor længe tror du egentlig den sump virker på dragen? Sæt nu, at indbyggerne sover så længe, at de ikke når at skyde den igen, før den vågner.«

Frederik gøs ved tanken, men svarede ikke.

»Og hvad med Ugslin?« spurgte han i stedet. »Mon han er blevet helbredt og lever fredeligt i Den Fortryllede Skov igen?«

»Og hvad med os?« spurgte Josephine med et lumsk smil på læberne.

»Ja, du har da i hvert fald fået dit rigtige tøj på igen.«

»De, om jeg må bede!«

»Hvad mener du?«

»Man tiltaler en prinsesse med *De!*«

Da Frederik endelig forstod meningen, brød de begge ud i latter. I det samme fik han øje på en gul blomst i vejkanten, som han straks løb hen og plukkede.

»Den er til Dem, min kære prinsesse!« lo han, men det var tydeligt at høre, at der var et gran af alvor i ordene.

»Tak, min egen prins!« lo hun og tog samtidig hans hånd i sin. »Så *findes* prinsen på den hvide hest altså i virkeligheden!«

Frederik var blevet lidt forlegen og vidste hverken hvad han skulle gøre eller sige.

»Denne blomst minder mig om den lille Tinyde, som reddede mit liv i Den Fortryllede Skov,« sagde hun og indåndede dens søde duft.

Frederik var imidlertid kommet på andre tanker.

»Tænk engang, Josephine, hvis nogen en dag læser vores eventyr!«

»Tror du, der er det?«

»Du hørte jo, hvad manden sagde.«

De gik nu lidt i tavshed.

»Tror du, de vil kunne lide det?«

»Det er ikke til at vide.«

Endnu en kort pause fulgte.

»Jeg kunne i hvert fald lide slutningen,« sagde Josephine endelig, og gav samtidig Frederiks hånd et let tryk.

Efter en kort betænkningstid besvarede han selv dette håndtryk.

»Det kunne jeg også.«

Således gik de nu hånd i hånd ned langs den smalle grusvej, oplyst af den nedadgående sols funklende stråler og til lyden af småfuglenes muntre kvidren. Dog ænsede ingen af dem noget af alt dette, for begge befandt de sig i hver deres lille eventyrverden, som i fantasien var langt, langt fra den virkelige verden og som kun de og Sandhedens Mester kendte til.